

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 45

Dimecres, 21 de febrer de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 28

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació de tensió social a les terres de l'Ebre pel rebuig de la proposta del Pla hidrològic nacional (PHN), la política de transvasaments del Govern de l'Estat i els projectes d'implantació de l'energia eòlica i d'instal·lació d'una central tèrmica de cycle combinat a Móra la Nova (Ribera d'Ebre) (tram. 300-00362/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política mediambiental (tram. 300-00209/06) (p. 5)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat (tram. 300-00375/06) (p. 13)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'infraestructures (tram. 300-00228/06) (p. 16)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política ferroviària de la regió metropolitana de Barcelona (tram. 300-00261/06) (p. 21)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pirineu, especialment pel que fa al turisme i el lleure (tram. 300-00315/06) (p. 26)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els fons estructurals (tram. 300-00098/06) (p. 31)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la qualitat i la gestió hospitalàries (tram. 300-00167/06) (p. 36)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre el seu capteniment pel que fa a la immigració (tram. 317-00183/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre la reacció de les terres de l'Ebre davant certs projectes per a aquella zona (tram. 317-00185/06) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre els dictàmens jurídics que han servit de base per a la reestructuració del Govern (tram. 317-00189/06) (p. 43)

→

al president de la Generalitat sobre les actuacions més destacades per a garantir un creixement econòmic estable i sostenible per a Catalunya (tram. 317-00192/06) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre de quina manera pensa afrontar el Govern els problemes del transport públic ferroviari a la regió metropolitana de Barcelona (tram. 317-00195/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre les dades presentades pel Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, especialment pel que fa a les diferències amb les dades publicades per institucions privades del sector (tram. 310-00127/06) i sobre les dades presentades pel Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, especialment pel que fa a les diferències amb les dades publicades per institucions privades del sector (tram. 310-00127/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre el nombre de contagis en els centres penitenciaris catalans durant els darrers deu anys (tram. 310-00135/06), sobre una informació relativa al contagi de dos o més reclusos en un centre penitenciari (tram. 310-00136/06), sobre la implantació del Programa d'intercanvi de xeringues als centres penitenciaris catalans (tram. 310-00137/06) i sobre l'actuació del Departament de Justícia amb relació al consum de droga als centres penitenciaris (tram. 310-00138/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre a les dades relatives a l'increment d'accions delictives de grups criminals organitzats (tram. 310-00143/06) (p. 48)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el sector boví (tram. 300-00318/06) (p. 49)

Designació

d'un síndic de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00002/06) (p. 50)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els esports d'aventura (tram. 302-00078/06) (p. 57)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció i l'eradicació de malalties a la cabana ramadera (tram. 302-00079/06) (p. 57)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de coordinació de polítiques d'immigració (tram. 302-00080/06) (p. 61)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la immigració estrangera (tram. 302-00083/06) (p. 65)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració (tram. 302-00084/06) (p. 69)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport col·lectiu ferroviari i per carretera (tram. 302-00081/06) (p. 73)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del sector de les telecomunicacions a Catalunya (tram. 302-00082/06) (p. 78)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 28

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria, Comerç i Turisme, de Medi Ambient, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de tensió social a les terres de l'Ebre amb relació al rebuig de la proposta del Pla hidrològic nacional (PHN) i la política de transvasaments del Govern de l'Estat. Tram. 300-00362/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

2. Interpellació al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat. Tram. 300-00375/06. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

3. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'infraestructures. Tram. 300-00228/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política ferroviària de la regió metropolitana de Barcelona. Tram. 300-00261/06. Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pirineu, especialment pel que fa al turisme i el lleure. Tram. 300-00315/06. Sra. Bet Font i Montanyà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals. Tram. 300-00098/06. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat i la gestió hospitalàries. Tram. 300-00167/06. Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre el sector boví. Tram. 300-00318/06. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental. Tram. 300-00209/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Designació d'un síndic de la Sindicatura de Comptes. Tram. 282-00002/06. Grups parlamentaris. Elecció d'un síndic de la Sindicatura de Comptes.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els esports d'aventura. Tram. 302-00078/06. Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (BOPC, 151).

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció i l'eradicació de malalties a la cabana ramadera. Tram. 302-00079/06. Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació (BOPC, 151).

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de coordinació de polítiques d'immigració. Tram. 302-00080/06. Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (BOPC, 151).

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la immigració estrangera. Tram. 302-00083/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació (BOPC, 151).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració. Tram. 302-00084/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (BOPC, 151).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport col·lectiu ferroviari i per carretera. Tram. 302-00081/06. Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi (BOPC, 151). Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del sector de les telecomunicacions a Catalunya. Tram. 302-00082/06. Sr. Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi (BOPC, 151). Debat i votació.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de tensió social a les terres de l'Ebre pel rebuig de la proposta del Pla hidrològic nacional (PHN), la política de transvasaments del Govern de l'Estat i els projectes d'implantació de l'energia eòlica i d'instal·lació d'una central tèrmica de cicle combinat a Móra la Nova (Ribera d'Ebre) (tram. 300-00362/06)

El primer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la tensió social a les terres de l'Ebre amb relació al rebuig de la proposta del Pla hidrològic nacional i a la política de transvasament del Govern de l'Estat. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i l'exposa l'il·lustre diputat senyor Antoni Sabaté.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Senyor president, senyores diputades...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat.

Alteració de l'ordre del dia

Em diuen que acumulem la interpellació número 1 amb la número 9... (*Veus de fons.*) No? (*Pausa.*) Ah!, l'ordre? Bé, no, l'ordre és el que va marcat. En tot cas, es poden fer acumulativament.

Esperi's un segon, esperi's. (*Pausa llarga.*)

Per acord dels grups, s'acumula la interpellació número 1 amb la número 9. Té en primer lloc la paraula, per defensar la iniciativa Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Antoni Sabaté.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, dos manifestacions massives a les terres de l'Ebre –18.000 persones a Amposta i 25.000 a Móra d'Ebre i Móra la Nova–, el passat 4 de febrer; assemblees multitudinàries als municipis del territori, esteses també al Priorat, amb 2.000 persones a Falset i 1.500 persones en dos ocasions a Móra d'Ebre, com a dades més rellevants, i la previsible manifestació multitudinària del proper diumenge 25 de febrer a Barcelona són l'expressió de la intensa crispació i tensió social que es viu al sud de Catalunya. Aquesta situació, que sorgeix amb intensitat al voltant de tres projectes que tenen a veure amb el present i futur del territori –el Pla hidrològic nacional, la central tèrmica de cicle combinat a la Ribera d'Ebre i el Decret de desplegament de l'energia eòlica–, aquesta situació és conseqüència, al nostre parer, de tres motius.

El primer té a veure amb el model de país, o a la falta de model de país, i, en conseqüència, a l'oblit i al des-empament del sud. No és, aquesta sensació que es percep des del sud, conseqüència de la història o del passat històric, com solemnement afirmava lo conseller Mas en la reunió a Palau lo divendres passat. Lo desemparament ho és també de la història més recent, després de vint-i-un anys de Govern sustentat per la coalició que li done suport.

Les terres de l'Ebre representen lo 10% de la superfície de Catalunya, i solament el 2,5% de la seua població. La seua situació geoestratègica i el seu potencial en recursos naturals, i també la seua pròpia personalitat com a territori, són suficients com per dissenyar una estratègia de reequilibri. I aquest reequilibri no es produeix. Pel Govern català, la Ribera d'Ebre, la Terra Alta, lo Baix Ebre i lo Montsià són comarques limítrofes, allunyades del centre econòmic i polític del país, i, com a tals, han sofert un procés de marginació. D'altra banda, lo Govern de la Generalitat ha considerat massa sovint les terres de l'Ebre com a terres de frontera, separades i independents dels territoris veïns –del País Valencià i de l'Aragó–, als quals les unien forts llaços culturals i econòmics.

La sensació al carrer, en les terres de l'Ebre, és, tal com diu la dita popular, la de «gat escaldat». Existeixen a Catalunya dues zones potents: una gran conurbació metropolitana a Barcelona i una altra que s'està configurant al voltant del Camp de Tarragona, amb creixement demogràfic continuat, i que tenen les seues pròpies necessitats i necessiten també un disseny estra-

tègic de futur. I la gent de l'Ebre veu com els joves se'n van i com s'envelleix la població. La gent de l'Ebre creu –amb raó– que ja ha aportat amb escreix les seves quotes de solidaritat: aigua per a les zones en expansió, 4 metres cúbics per segon, i energia per a les zones amb més demanda industrial i consum, el 46%, si només comptem la Ribera d'Ebre, o el 70% afegint-hi la central nuclear de Vandellòs; aquests percentatges sobre el consum d'energia que es produeix a Catalunya surten de les terres de l'Ebre. I al final la gent de l'Ebre constata que l'anomenat «minitransvasament» no ha reportat un benefici reequilibrador en el conjunt del territori i que les grans concentracions de generació d'energia han produït una monodependència econòmica evident.

Com a segon motiu de la tensió social, sorgeix la falta d'un model de creixement sostenible. Pel que fa als arguments ambientals de rebuig del Pla hidrològic nacional que s'expressen des del territori, aquests són del tot consistents. La regressió del delta, la progressiva penetració de la falca salina, la subsidència i la disminució d'aigua dolça a les badies són arguments de pes. I també ho són les necessitats actuals i futures de la conca. És veritat que s'és més sensible des de Xerta fins a la desembocadura per aquests temes, però en tota la conca, des de la desembocadura fins a Riba-roja, la gent del carrer diu: «Per què portar aigua on hi ha molta activitat i que no en tenen abundància, i aquí que n'hi ha i que hi és de forma natural no ve l'activitat i els nostres fills han de marxar a guanyar-se la vida fora?»

També, com a segon motiu de la tensió social que es viu a les terres de l'Ebre..., ve motivat per la falta d'un model energètic català. No existeix a Catalunya un model que conjumini l'oferta i la demanda. No existeix un model d'eficiència i estalvi energètic; quan des de la Conselleria d'Indústria es diu, com un símptoma de dinamització econòmica i dinamisme industrial, que el consum de l'energia, que la demanda d'energia els dos darrers anys està al voltant del 6%, aquesta és una espiral que, des d'un punt de vista sostenible, no es pot resistir. No existeix tampoc un pla de foment de les energies renovables, quan l'Estat ho té i quan d'altres comunitats autònomes lo tenen, aquest pla. No existeix, en definitiva, un model que suposi la superació del model dels anys seixanta, setanta, de grans concentracions de generació, en lloc d'unitats més petites situades prop dels espais on es generen la major demanda i consum.

I el tercer motiu, en lo nostre parer, sobre la crispació social que es viu a les terres de l'Ebre, senyor president, senyores i senyors diputats, té a veure amb el desgovern evident del país.

A corre-cuita, amb una extraordinària operació de maquillatge, es convoca una seixantena de persones de les terres de l'Ebre a Palau amb sis consellers. Deixo de banda si el fet de vindre, de fer vindre tanta gent a Barcelona des de les terres de l'Ebre és o no és una desconsideració al territori, però, en tot cas, sí que els he de dir que el Govern ha estat absent del territori; ha estat incapaç de modelar un escenari institucional per a la discussió i el debat d'aquests grans temes. En no produir-se aquesta situació, en no trobar l'escenari ins-

titucional per a poder debatre els problemes que ens afecten a les terres de l'Ebre, el debat, necessàriament, s'ha produït i s'està produint al carrer.

Per tant, senyor conseller, expliqui'ns com pensa el Govern reconduir aquesta situació i assumeixi'n la seva part de responsabilitat, perquè l'escenari el tenien i el tenen des del 1993, l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, amb el seu Consell Rector i amb el seu Consell Assessor, on està àmpliament representada la societat ebrenc. I també, senyor conseller, tenien l'instrument, el Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, aprovat exemplarment per consens en el territori i, inexplicablement, aturat per vostès.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Aplaudiments.)*

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental (tram. 300-00209/06)

Per Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació sobre la política ambiental vol centrar-se, evidentment i de forma especial, en les comarques de l'Ebre, però prèviament voldria fer un repàs de la situació del nostre país. Catalunya és un país sobreexplotat, sobreexplotat socialment, culturalment i econòmicament al llarg de segles, però avui, a més a més, Catalunya és un país sobreexplotat ambientalment. Ens trobem en una situació d'una gran pressió sobre el nostre país i el Govern —creiem— no està reaccionant a l'alçada de les circumstàncies. Tenim la sensació de veure'ns amb un Govern desorientat, sense capacitat de reacció, desillusionat, cansat i sense idees, i tenim la sensació que la gent que estem portant des del nostres grups parlamentaris el seguiment de la política mediambiental, tenim la sensació que la Conselleria de Medi Ambient no n'és l'excepció, malauradament —la Conselleria de Medi Ambient no n'és l'excepció.

I abans d'arribar a la situació de les comarques de l'Ebre, voldria posar-ne alguns exemples. Hem presentat una sèrie de proposicions no de llei sobre les ZEPA —el que actualment, a nivell europeu, està classificat com a IBA i que demanem que passi a ser qualificat com a ZEPA—, competència del seu Departament, senyor conseller, i ens presenten una esmena el Grup de Convergència i Unió i ens diu que cal un termini d'un any. En aquests moments, hi ha un procediment d'infracció obert per la Comunitat Econòmica Europea sobre l'Estat espanyol; un procediment que, si no actuem amb rapidesa, abans d'un any pot acabar al Tribunal de Luxemburg. Creiem que el que cal és reacció ràpida. En la gestió de residus, no és només les comarques de l'Ebre que estan tensionades. Vostè sap, senyor

conseller, que allà on pretenen instal·lar una infraestructura per a la gestió de residus es troben amb l'oposició de la població i això no és perquè sí. Això és perquè, durant anys, s'han fet les coses mal fetes. Ens expliquen que ha millorat substancialment la qualitat d'aigua dels nostres rius, però veiem als titulars dels diaris que diuen que el Besòs, el Llobregat i el Ter —tres dels principals rius del nostre país— són morts. Potser sí, que no hi ha tanta porqueria, però encara no tenen vida, i el que volem no és que no hi hagi tanta porqueria, sinó que, a més a més, tinguin vida.

Els demanem que s'estableixi una proposició no de llei que discutíem a l'última Comissió de Política Territorial i Medi Ambient, que s'estableixi el control de les zones de les lleres del riu per a la recuperació de les seves lleres, i ens diuen que n'han de fer un estudi; després de vint-i-un anys, han de fer un estudi per saber com estan les lleres dels rius. Home, ens sembla que, a hores d'ara, ja hauríem de saber com estan les lleres dels rius i com hi hem d'actuar. Si parlem dels aqüífers, ens trobem que, realment, potser sí que ens acabarà fent falta aigua, perquè estem sobreexplotant els aqüífers, i una part d'aquesta aigua se'n va als Emirats Àrabs. Ens trobem que el problema del purins, sí que hi ha la voluntat, sí que hi han projectes, però, en aquests moments, de les 23 plantes de tractament de purins que haurien d'estar en construcció, no n'hi ha ni un bon tros.

Ens trobem amb situacions com l'aqüífer de Carme - Capellades amb una situació al límit, absolutament sobreexplotat, i que les propostes que ens posen sobre la taula és un pou artesià que està xuclant l'aigua, el propi pou està sobreexplotant, només per donar la sensació que aquella bassa està plena, quan en realitat el problema que hi ha és de sobreexplotació, el problema que hi ha és que, en aquests moments —reconegut per l'ACA—, hi han 20,9 hectòmetres cúbics any concedits mentre que la recàrrega, la capacitat de recàrrega és de 17,6. I la solució és fer-hi un pou perquè surti l'aigua de sota, impermeabilitzar perquè la cosa sembli plena, és a dir, maquillar la situació. I aquesta no és la resposta que volem.

Entenem que el tema de l'aigua no només se centra en els aqüífers i els rius, sinó que, a més a més, hi ha un problema de gestió, de gestió acurada que tampoc s'està donant. No tot es resol a cops de transvasament. Demanem i hem demanat en repetides ocasions una millor gestió, estalvi, control en la despesa d'aigua al nostre país. I pel que fa a energia, se li està reivindicant, des de fa temps, un pla energètic, i no estem dient: «No facin aquesta tèrmica de cicle combinat», i punt; estem dient: «Primer volem un pla energètic i després veurem què és el que realment fa falta.»

Com diem, dins d'aquesta situació global, però, hi ha un territori especialment discriminat; hi ha un territori amb una situació especialment greu en el nostre país. No és perquè sí que en aquelles comarques la gent està mobilitzada; ha sortit al carrer, també, el senyor Sabaté en repetides ocasions; ho faran al costat de molts ciutadans i ciutadanes d'altres llocs del territori, que els donarem suport a aquest diumenge aquí a Barcelona. I aquesta situació es produeix perquè, en matèria ener-

gètica, ens trobem que aquestes comarques estan produint pràcticament el 80% de l'energia del nostre país. I, evidentment, a un lloc o altre s'ha de produir i, evidentment, tots compartim, tots, a l'hora de viure, volem viure amb el màxim de comoditats i no volem renunciar a aquestes comoditats, però si hi posem, si fem l'esforç de racionalització, podrem viure amb aquestes comoditats sense que calgui construir aquestes infraestructures.

Aquestes comarques no poden ser més explotades, no poden ser més explotades. No s'ha demostrat que no puguin aconseguir-se els objectius per al 2010 pel que fa a producció de megawatts eòlics, fora de PEIN. No s'ha demostrat. Estan sol·licitats més de mil megawatts fora de PEIN. Vostè ens deia l'altre dia, senyor conseller: «És molt possible que moltes d'aquestes centrals no es facin.» Evidentment, si estem dient que poden fer-ho en aquests llocs on hi ha més vent, malgrat l'impacte ecològic, malgrat l'impacte paisatgístic, evidentment, els productors preferiran fer-ho allà. Primem, doncs –primem, doncs–, les instal·lacions d'aquests parcs eòlics fora dels PEIN, i vostè sap, senyor conseller, que els productors –perquè ens ho han dit a nosaltres i, per tant, segur que també ho han dit a vostè– no tenen cap inconvenient a construir aquests parcs eòlics fora d'aquelles zones que tots sabem que han de tenir una cura i una protecció especial.

Evidentment, no podem arreglar-ho dient: «És que aquestes comarques, per al seu desenvolupament econòmic, això aportaria recursos», perquè vostè mateix va reconèixer que els llocs on per a la preservació d'aquests espais no instal·lem aquestes infraestructures seran compensats econòmicament, no només amb els diners que s'hi pugui aportar des de l'Administració pública, sinó pel fet que podrem mantenir un turisme de qualitat que vostès saben que també ha de ser una font important d'ingressos en aquestes comarques.

Pel que fa al tema de l'aigua, no m'allargaré gaire més perquè ja n'hem parlat reiteradament en aquesta cambra. Vostè coneix tan bé com jo, vostè sap perfectament que les comarques de l'Ebre no poden suportar..., i m'estalvio parlar perquè ja ho vaig fer en la interpellació sobre política de recursos hídrics del fet que no cal aquella aigua, que hi ha una altra manera de resoldre'l aquí, el problema de l'aigua, però és que, a més a més, aquelles comarques no poden suportar aquest transvasament per l'impacte ecològic, per l'impacte econòmic que suposaria. Vostè sap com afectaria l'agricultura? vostè sap com afectaria el cultiu de molluscs a les badies? Vostè es planteja la possibilitat de treure l'aigua dels canals? Estem en el mateix, l'aigua és la mateixa. Si en aquests moments, la comunitat de regants té una concessió de 1.000 hectòmetres cúbics, si 100 estan compromesos en el minitransvasament, en queden 900. Aquests 900 hectòmetres cúbics calen per regar i, a més a més, són imprescindibles per poder inundar durant els mesos en què no es conrea l'arròs per poder rebre els ajuts europeus. Per tant, si no els donem aquesta aigua, encara que ho compensem amb d'altres recursos econòmics, es perden els recursos que arriben dels ajuts agroambientals de la Comunitat Econòmica i Europea i, per tant, el que estem fent és perdre recursos que vénen d'Europa.

Acabo, senyor conseller, recordant-li que hi ha un acord tàcit, un acord implícit en el Pla territorial que es va començar, que s'ha iniciat el seu desenvolupament a les comarques de l'Ebre, que en aquest Pla hi ha un acord de totes les forces polítiques i socials i que en aquest Pla s'aposta per un model de desenvolupament molt determinat que és el que nosaltres reivindicuem per aquestes comarques.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores i senyors diputats, intentaré ordenar la meua intervenció amb una referència, amb una reflexió inicial, acollint-me a la introducció que ha fet, en segon terme, el senyor Vendrell per concretar quin és el capteniment del Govern i quins són els plantejaments i les propostes que el Govern de Catalunya està fent en el cas concret de les terres de l'Ebre.

Deixi'm que reafirmi, que reafirmem, des del Govern, el que venim dient des de fa temps, i no només ho venim dient nosaltres, sinó que ho diu molta altra gent del país i de fora. La política ambiental del Govern de Catalunya és una política de referència, de referència per a totes les regions i comunitats autònomes de l'Estat, per a moltes regions europees i és una política capdavantera ambiental a tot l'arc mediterrani. (*Remor de veus.*) I no ho diem només nosaltres, ho diuen tots els indicadors que vulguin vostès consultar, no només en comentaris –que també– de cafè o comentaris aquí a la veu oberta.

Quan s'acabi de construir la depuradora del Prat tindrem el 98,5% de les aigües residuals depurades, a Catalunya. Continuem tenint l'indicador més important de tota la Mediterrània quant a les platges i la seva qualitat, a Catalunya. Estem abordant, molt abans que molts altres estats d'Europa, la problemàtica dels nitrats amb un pla de lluita contra la contaminació de nitrats, ambició, amb molts recursos i d'una manera intensa. Aprovarem, en poques setmanes, la primera normativa que existirà a l'Estat espanyol i a Europa de regulació de la telefonia mòbil per intentar donar seguretat jurídica, tranquil·litat als ciutadans i garanties als ajuntaments. Estem actuant en els problemes de sobreexplotació que tenim al Carme - Capellades, a la Tordera. I estem impulsant, també d'una manera innovadora, avançant-nos –i ens vam avançar, i aquest Parlament de Catalunya es va avançar, també– a la nova directiva europea de l'aigua –avui ja aprovada– amb un nou model de gestió de l'aigua.

I recordem, també, que, quan es parla d'ecotaxes i impostos ecològics, aquest Parlament i aquest Govern va tirar endavant fa més de deu anys el primer impost ecològic sobre l'aigua, el cànon de sanejament –i el cànon de l'aigua, avui– que continua sent referència –continua sent referència– a tot l'Estat espanyol, i que ens ha permès, a la societat catalana, fer l'esforç important de recuperació de la qualitat i de la vida dels nostres rius.

Per tant, nosaltres estem en condicions de defensar, d'explicar, de discutir i de debatre la política ambiental. Segur que encara hi ha mancances, òbviament; segur que encara hi ha reptes, també, però els garantim que no només per l'esforç, sinó també pels recursos econòmics que s'hi estan dedicant i pels resultats que estem aconseguint, nosaltres creiem que estem en condicions de mantenir un debat obert sobre la política ambiental de Catalunya amb tota tranquil·litat i amb tota il·lusió de cara al futur, no amb aquesta visió pessimista que –disculpin– molts pocs més a part de vostès veuen.

De totes maneres, les interpellacions, tant des d'un punt de vista explícit com quan es va comentar amb el senyor Vendrell, anaven per abordar la problemàtica, la sensibilitat social, un cert estat d'insatisfacció, que s'ha expressat i s'està expressant a les terres de l'Ebre. I la veritat és que el nostre capteniment, la nostra voluntat és mirar d'abordar aquesta intranquil·litat, d'aconseguir un apropament i un millor nivell de diàleg entre els plantejaments del Govern de Catalunya, de la Generalitat, i de la societat civil de les terres de l'Ebre, i d'abordar els tres problemes, els tres projectes, les tres iniciatives que han estat objecte d'inquietud i que també... –i no voldria creure que vostès també hi volen participar–, de la intenció en alguns àmbits –dic «en alguns àmbits», no allà a les terres de l'Ebre, en alguns àmbits– d'intentar embolicar la troca i fer-ne una visió global excessivament complicada de destriar.

Parlem cas a cas. Però parlem, primer, de les terres de l'Ebre. El senyor Sabaté diu que no tenim model de país; ha parlat d'abandonament, de desemparament, de terres de frontera, de territoris limítrofes. Francament, no és aquesta la visió que tenen ni la gent de l'Ebre, ni la que en tenim nosaltres.

D'altra banda, els números també els fallen, senyor Sabaté, i no només els de les manifestacions –que en tot cas es poden discutir. Les valoracions sobre els increments de renda i els diferencials que han existit a les terres de l'Ebre en relació amb les mitjanes de Catalunya són també espectaculars en els darrers anys; s'han recuperat més de vuit i de nou punts en els darrers quinze anys, i a les terres de l'Ebre –els ciutadans de les terres de l'Ebre– la renda familiar està cada vegada més prospera a la renda mitjana familiar de Catalunya. (*Remor de veus.*)

D'altra banda, les inversions també –quan vulgui– són notablement superiors –de l'ordre del cinc i del deu– a la mitjana territorial per habitant que s'ha aconseguit a tot el país.

I diu que no tenim model de país a l'Ebre? Però si fa poc es va aprovar per unanimitat a l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre un pla territorial de desenvolupament –el primer– per marcar també la prioritat del Govern de Catalunya en aquell territori, i es va aprovar per unanimitat de totes les forces polítiques. Tenim o no tenim model, doncs? El tenim compartit o no el tenim compartit? Se'ns llegeixen els papers o no, doncs? (*Remor de veus.*)

Per tant, el que sí que nosaltres volem és continuar definint, continuar definint i aplicant el model de desenvolupament objecte de consens en el marc del Pla ter-

ritorial parcial de les terres de l'Ebre i que creiem que recull les necessitats i les ambicions i les il·lusions –ambicions i il·lusions– de la gent de les terres de l'Ebre.

Per tal de fer això volem trobar aquest marc de diàleg. Hem proposat aquest fòrum per tal de recollir, tractar, analitzar, escoltar, contestar les inquietuds que sobre alguns dels projectes existeixen.

Ara bé, em reafirmo: tenim l'instrument, tenim l'escenari. I si no en tinguéssim prou, n'obrirem de nous i, per tant, hem d'estar permanentment –hi estem– oberts a dialogar, a escoltar aquells que volen ser escoltats, a discutir amb aquells que volen discutir i a trobar solucions amb aquells que no només volen buscar problemes.

Parlem dels projectes d'un a un. Nosaltres ja hem dit que, en el cas de la central elèctrica promoguda per l'empresa, la multinacional Enron, el Govern de Catalunya va considerar, amb un interès evident, aquesta iniciativa. No només pel volum d'inversió que representa això per a les comarques de l'Ebre i per al país; no només –també– perquè contribuiria d'una manera decidida a la superació dels dèficits energètics previstos a curt, a mitjà i a llarg terminis per al país; no només perquè aquesta és la tecnologia, avui, de producció energètica reconeguda per tothom, també per vostès –per tothom, també per vostès–, com la de menor càrrega contaminant, com la de menor impacte ambiental, com la producció energètica millor que avui es pot implantar a les nostres societats; no només per això, sinó perquè a més també facilitava, atorgava una oportunitat complementària per al desenvolupament econòmic local de la Ribera. I vostè em dirà: «Doncs, deuri- en ser els únics que ho han valorat!» Doncs no vam ser els únics: tots –tots– vàrem valorar aquesta iniciativa com a molt favorable –tots, senyor Sabaté.

«Eufòria a la Ribera d'Ebre per la futura central elèctrica a Móra la Nova», i això no és un butlletí del partit que dona suport al Govern de Catalunya, és un titular d'un mitjà de comunicació de les comarques tarragonines. No només nosaltres vàrem valorar que això era una bona iniciativa per a la Ribera; no només vam ser nosaltres els que vam valorar i vam recollir amb satisfacció aquesta primera iniciativa un cop estudiat això. L'alcalde de Flix també ho va valorar d'una manera correcta. L'alcalde de Flix també va manifestar a la ràdio que valorava positivament tot aquest procés d'implantació industrial i energètica. L'alcalde de Flix també va dir que estava satisfet i que valorava la iniciativa pels llocs de treball, i també va dir que era molt important, que «si es portés a terme això seria positiu per a la nostra comarca, perquè les centrals de cycle combinat» –deia l'alcalde de Flix– «no tenen un impacte ambiental com les tèrmiques convencionals». Perdonin, l'alcalde de Flix era el senyor Sabaté, diputat pel Partit Socialista de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Bé, doncs, el projecte d'Enron –el projecte d'Enron– és un projecte que avui davant d'aquesta en alguns casos desinformació –en alguns casos–, per què no dir-ho?, tot i que hi ha tota una relació de reunions que es varen fer, d'exposicions al públic –no una, no dues: tres i quatre–, després de tota una sèrie d'iniciatives explica-

tives, segur que pot haver-hi hagut –escolti, ja li ho reconec–, alguna mancança comunicativa que ha provocat que algú l'aprofités –que algú l'aprofités– per desinformar i per aixecar una certa inquietud.

Davant d'aquesta circumstància, el Govern no ha continuat imparabile en aquest projecte, no ha fet orelles sordes a aquesta inquietud; el Govern el que ha fet ha sigut resoldre una pròrroga de l'expedient, per parlar-ne, per valorar-ho, per escoltar les inquietuds, per valorar si hi han criteris per sobre dels criteris ambientals –i dic: «per sobre dels criteris ambientals»– que poden comportar una certa revisió i una certa anàlisi crítica d'aquesta iniciativa. I dic: «per sobre dels criteris ambientals», perquè suposo que estaran d'acord amb mi que no cal –ja els ho ensenyaré després– que desinformem més quan iniciatives d'aquestes se n'estan construint: escassament a un quilòmetre i mig d'aquí, dues; una altra a les comarques de Tarragona; una altra..., n'hi ha vint-i-nou a tot l'Estat espanyol, i és la tecnologia que s'implantarà per resoldre les necessitats energètiques de les societats avançades durant els propers deu i quinze anys.

Per tant, nosaltres, en el projecte d'Enron, hem resolt una pròrroga, ho valorarem, recollirem informes, recaptarem iniciatives del Consell Comarcal, de l'Ajuntament de Móra, pròpies del Departament, les que vostès ens vulguin aportar, i estem disposats a analitzar en detall totes les consideracions ambientals, econòmiques, socials, de desenvolupament, d'impacte que es puguin suggerir. Diàleg.

En el tema del Mapa eòlic... –és que porto tants antecedents que a vegades se'm barregen els papers–, senyor Vendrell i senyor Sabaté, però l'energia eòlica ha estat objecte en aquesta cambra de debats apassionats per la seva implantació, de debats abrindats perquè el Govern tirés endavant l'energia eòlica al llarg del nostre país. I això és el que fem, també, amb voluntat de recaptar el consens, de recollir totes les opinions i de fer possible –i perdonin– un equilibri difícil –ja ho patim en pròpia pell que és difícil–, però que espero que vostès també l'entenguin, tot i que és possible que l'entenguin i no el vulguin acceptar o reconèixer.

Una política ambiental no pot ser només una política estrictament amb visió local. La visió dels anys setanta i dels anys vuitanta de les polítiques estrictament ecologistes o conservacionistes tenien una lògica que avui ja s'ha superat, tot i que es manté. No podem només estar vetllant –només estar vetllant– per la conservació de la nostra zona verda o del nostre riu; tenim un compromís també –i Catalunya, la societat catalana, també el vol assumir–, un compromís per col·laborar i contribuir a la solidaritat intergeneracional per salvar els recursos naturals al futur de les generacions que ens succeiran. També a Catalunya hem de fer aquesta aportació –modesta, un u per mil de la població mundial–, també hem de fer l'esforç i també hem de ser solidaris en aquesta lluita contra el canvi climàtic que abans-d'ahir es reafirmava des d'organitzacions segurament molt més prestigioses que la d'un conseller de Medi Ambient, que aquest és un dels reptes importants que tenen totes les institucions entre mans: lluitar contra el canvi climàtic. Perquè és possible que, prote-

gint el paisatge, d'aquí a quinze o vint anys no tinguéssim res a protegir si no ens preocupem també d'altres coses com és transformar les noves fonts de producció energètica. I el Mapa eòlic persegueix una aposta decidida de Catalunya per la implantació de l'energia eòlica al nostre territori.

Ara bé, hem exposat al públic la nostra proposta –una proposta inicial, per debatre-la– de Mapa eòlic. Hem recollit 4.712 signatures de suport a les alegacions; 64 alegacions diferents –64 alegacions–, que les analitzarem una a una, que les comentarem amb tothom que ens ha fet arribar la seva opinió, la seva disconformitat, la seva voluntat de correcció, la seva voluntat d'ampliar –perquè n'hi ha quasi tantes per ampliar com per reduir–; les analitzarem una a una, no només analitzarem les localitzacions territorials sinó que estem disposats també a parlar dels criteris: dels d'ubicació, dels criteris d'implantació, dels mecanismes de compensació, dels tràmits d'autorització; de tot això estem disposats a parlar-ne amb els que han allegat i amb els partits polítics i grups polítics d'aquesta cambra per intentar, també, trobar, en una aposta tan important com aquesta, un punt de consens, un punt de trobada, un punt d'acord.

De totes maneres, per situar-nos... (*El conseller mostra un mapa.*) Tot això que veuen tan verd aquí és el 63%; dels projectes, avui, que es coneixen, el 63% s'ubica en zona compatible, només el 20% dels projectes estarien condicionats a declaració d'impacte ambiental i el 17% recauen en el que són les zones protegides.

Això vol dir que tenim possibilitats per avançar en la implantació de l'energia eòlica, però també que tenim necessitat de donar sortida a iniciatives d'aquestes en alguns espais en què caldrà que siguem molt rigorosos en l'aplicació de les nostres polítiques ambientals –i això ho farem.

El 60% del PEIN s'ha declarat zona incompatible, el 60% dels espais protegits s'han declarat zona incompatible; només al 40% és on s'exigirà –i això no s'exigia fins aquesta nova proposta de Mapa eòlic– una valoració d'impacte ambiental i se seguirà molt rigorosament. Tot això encara està obert; estem en un procés de valoració que, durant els propers dos o tres mesos, ens guiarà les nostres decisions.

Tercer projecte per comentar: el Plan hidrológico. Vostès saben que el Plan hidrológico és una iniciativa del Govern de l'Estat; vostès saben que aquesta és una necessitat de planificació hidràulica del país que s'arrossega des de fa quinze anys, i ho saben molt bé; vostès també ho saben molt bé, que fa més de quinze anys que estem pendants que s'aprovi un marc que permeti resoldre, a Catalunya també –i per tant, en el marc d'aquest Parlament aquest és l'interès: a Catalunya també–, les decisions que emmarcaran l'evolució d'un recurs estratègic per al nostre desenvolupament, un recurs imprescindible per a la vida i per a la generació de riquesa i de benestar, que és l'aigua –portem quinze anys.

Bé, doncs aquest Plan hidrológico –que és una iniciativa del Govern de l'Estat– és un projecte que no comparta amb la conformitat, avui, del Govern de Catalunya;

és un projecte que presenta unes incerteses i uns riscos que nosaltres creiem que són excessius sobre les comarques catalanes de l'Ebre i sobre el delta de l'Ebre; és un projecte que nosaltres creiem que concentra exclusivament les necessitats de donar resposta a les demandes de més aigua de totes les regions d'Espanya només en un únic punt, que és l'Ebre. I amb això, nosaltres no hi estem d'acord.

Però hi han maneres d'expressar-se! Vostès, ja entenc, senyor Sabaté, que han optat per una altra manera, que és adherir-se a les manifestacions i al «ni una gota» —després parlarem del «ni una gota», i de la seva coherència. Però nosaltres hem optat per una altra, nosaltres hem optat per una altra estratègia; sí, senyors, hem optat per l'estratègia necessària del Govern de Catalunya de trobar solucions, perquè al cap i a la fi aquesta és la nostra responsabilitat: trobar solucions. Davant d'aquest plantejament que nosaltres volem revisar, modificar i millorar, hem ofert i continuem oferint al Govern de l'Estat un marc de negociació, de cerca d'un acord, a partir d'unes propostes molt clares i molt concretes. (*Veus de fons.*) No les coneixen? Doncs ja els enviarem el que ja molts dels seus diputats i diputades coneixen: les setanta-dues alegacions presentades pel Govern de Catalunya el dia 30 de novembre i que curiosament (*remor de veus*) —perdonin— coneixen millor els seus companys d'Aragó que potser alguns de vostès. Avui, fa escassos minuts, en un programa de la Televisió de Catalunya, el president d'Aragó, militant del PSOE, valorava d'una manera positiva, favorable i coherent els plantejaments del Govern de Catalunya davant del Plan hidrológico.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Quins són els nostres plantejaments? I vaig resumint, senyor president. Reduir d'una manera important els transvasaments proposats a l'Ebre; plantejar l'alternativa complementària de la portada d'aigües del Roine; revisar les concessions als regants per estudiar si és possible utilitzar part de les concessions que evidentment són, des d'un punt de vista de còmput hidràulic, concessions ja deduïdes de les capacitats sobrants de l'Ebre i que, per tant, no significarien —per bé que sí ambientalment— des d'un punt de vista quantitatiu una nova detracció, i sobretot dissenyar i garantir un programa integral de protecció ambiental del Delta que garanteixi el seu desenvolupament, des d'un punt de vista inversor, però també el seu desenvolupament des d'un punt de vista ambiental. Creiem que aquestes són les estratègies —i tindrè temps després, senyors i senyores diputats, per explicar-les amb més detall— i els plantejaments que nosaltres hem de fer.

Resumeixo: creiem que tenim un model territorial. Vostès també ho creuen, perquè hi han donat suport conjuntament al Pla de desenvolupament territorial de les terres de l'Ebre. (*Remor de veus.*) De totes maneres ja entenc, observant l'hemeroteca, que a vegades es diuen unes coses i després se'n diuen unes altres; però nosaltres seguim defensant el mateix, nosaltres seguim donant suport... (*forta remor de veus*), al Pla de desenvolupament de les terres de l'Ebre i ho seguirem fent,

oberts a revisar-lo, a noves alegacions, però lluitarem contra els bloquejos dels seus acords. (*Forta remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, senyor conseller, ha exhaurit ja el seu temps.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies.

El vicepresident primer

Silenci, per favor.

El conseller de Medi Ambient

Tenim model —davant de la iniciativa d'Enron—, estem oberts al diàleg, estudiarem el que s'hagi d'estudiar i parlarem amb tothom que vulgui parlar; davant del Mapa eòlic, buscarem el consens, revisarem criteris, discutirem implantacions, estem convençuts que en dos o tres mesos tindrem un mapa que també podrà ser objecte del seu suport, si vostès ho desitgen, perquè hi han punts de trobada suficientment amplis perquè fem una aposta decidida per l'energia eòlica, i en el cas del Plan hidrológico, mantindrem la nostra capacitat de negociació fins a l'últim moment, mantenint amb convenció els nostres plantejaments aquí, a Tortosa, a Madrid i allà on calgui —els mateixos posicionaments—, i seguirem negociant amb el Govern de Madrid, que és la nostra obligació i la nostra responsabilitat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Sabaté.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, incoherències, formes de governar, desautoritzacions: «*Pujol desautoriza a su Govern y se niega a pagar por el AVE*»; avui resulta que ja el paguen... (*Forta remor de veus.*)

El vicepresident primer

Un moment, senyor Sabaté. Silenci, si us plau. (*Remor de veus.*) Bé, si us plau, senyors diputats...

El Sr. Sabaté i Ibarz

Senyor conseller...

El vicepresident primer

Un moment, senyor Sabaté, un moment. (*Remor de veus.*) Senyors diputats, prossegueix el debat. Senyor Sabaté, té vostè la paraula.

El Sr. Sabaté i Ibarz

...canvis d'opinió. Senyor conseller, quan es va donar a conèixer l'esborrany del Pla hidrològic nacional, vos-

tè lo va valorar molt positivament perquè deia que resolvia els problemes de Catalunya. Després, per una sobtada indisposició, no va anar ni a defensar les al·legacions del seu Govern, a Madrid. A l'anterior plenari, vam presentar una interpellació, i avui estàvem expectants per vejam quina moció presentarien, i han renunciat a presentar una moció. Parlem de canvis d'opinió i de canvis d'actitud.

Però jo em centraré en la interpellació i en la tensió social a les terres de l'Ebre. Quan vostè –i ens ho ha dit– ens donava unes dades sobre la situació de les terres de l'Ebre, que diuen que ha crescut la renda familiar disponible, sembla que sigui el guió que divendres passat, a Palau, a una seixantena d'ebrencs, ens deia el conseller Mas. La renda familiar disponible efectivament ha pujat, però per què? Perquè la població ha baixat: el 1975 l'Ebre representava lo 2,7 de la població de Catalunya i el 1999 l'Ebre representa lo 2,5.

Però donem més dades. Lo PIB el 93 a les terres de l'Ebre era lo 2, 86; el 1999, lo 2,79. O dit d'una altra manera, senyor conseller: el 1999, fa pocs mesos, Catalunya ha crescut un 3,3, i l'Ebre ha crescut un 2,9. Per tant, no és una situació pròspera, la de les terres de l'Ebre.

Vostès intenten desesperadament fer veure que tenen model i no el tenen. És cert que han fet coses, després de vint-i-un anys malament aniríem que no se n'haguessen fet, però aquestes coses no han obeït a un plantejament estratègic, i a més són clarament insuficients.

Des del nostre Grup Parlamentari, hem presentat en aquest Parlament dotze iniciatives parlamentàries per donar un impuls a les terres de l'Ebre: quatre relacionades amb l'aigua i el medi ambient –prevenció d'inundacions, renovació d'aigua de les badies del Delta, l'impuls de polítiques d'unitat de conca i proposta de declaració de diferents parcs naturals–; una relacionada amb infraestructures, perquè hem considerat que cal donar un gran impuls als grans eixos vertebradors de la regió i a les carreteres que uneixen aquestes terres amb l'Aragó, el País Valencià, el Camp de Tarragona i les terres de Ponent, i, per tant, hem proposat un programa quinquennal de millora de la xarxa viària; una altra iniciativa relacionada amb l'educació, amb la implantació d'estudis necessaris per a diferents sectors del territori; dos iniciatives més relacionades amb l'agricultura i el sector pesquer, els regadius de la Terra Alta, però també lo Xerta - riu Sénia, amb uns canals construïts fa més de vint-i-cinc anys, amb quaranta quilòmetres de longitud, sense concessió encara avui d'aigües ni projecte, o el canal de l'Aldea a Camarles, amb concessió però sense projecte executiu; una altra iniciativa relacionada amb la indústria i l'energia, destinada al reequilibri territorial industrial, l'extensió complerta de la xarxa de gas i les tecnologies de banda ampla; dos relacionades amb el turisme diferenciatiu del territori, i una relacionada amb programes i recursos per a la gent gran. Totes han estat votades en contra pel seu Grup Parlamentari.

Senyor conseller, col·laborin a rebaixar la tensió al territori. Miri, senyor conseller, jo li he de dir que és cert, que, en el moment d'anunciar-se la implantació de la

central de cicle combinat a la Ribera d'Ebre, el vaig trobar molt bé, el projecte, molta gent el va trobar bé, enfront d'una inversió de 7.000 milions en una comarca i en unes terres deprimides. Anàlisis posteriors de models i la sensibilitat de la gent mostrada en aquestes manifestacions, efectivament, m'han fet canviar d'opinió, i en política, senyor conseller, rectificar és una actitud de coherència amb l'eventual representació popular democràtica de la ciutadania.

Reorientin els temes, refacin el Decret d'implantació d'energia eòlica, rebutgin amb contundència el Pla hidrològic nacional i reorientin les seves posicions amb criteris de sostenibilitat; facin desistir de la ubicació a la Ribera de la central tèrmica de cicle combinat en base a un model basat en unitats de generació més petites i properes a les zones on se genera la demanda i el consum, i finalment, senyor conseller, facin costat al poble i vinguin a la manifestació de diumenge: contribuïran a fer pedagogia per una nova cultura de l'aigua i l'Ebre els ho agrairà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sabaté. *(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)* Per al torn de rèplica també, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com sempre, senyor conseller, vostè i tot el Govern ens expliquen tot allò que fan, que està molt bé, però tot això que fan, ja ho sabem que ho fan. Aquí els plantejem propostes noves, propostes que ens semblen interessants, que potser són errònies, però en tot cas digui'ns-ho, digui'ns que les propostes que els fem no són les que toquen.

Miri, nosaltres, per a l'Ebre, no volem diners a canvi que s'enduguin l'aigua; nosaltres, per a les comarques de l'Ebre, no volem un impacte ambiental a canvi de diners. Això és el model de desenvolupament propi de països del Tercer Món; vendre's els recursos naturals és allò que no els queda més remei que fer als països del Tercer Món. Nosaltres apostem per ser una altra cosa; bona gestió, estalvi, racionalitat, aquest és el model que volem, el model de país desenvolupat. No podem ser el quart motor d'Europa, no podem ser un dels Quatre Motors d'Europa amb aquest model de desenvolupament, no podem ser un dels Quatre Motors d'Europa si acabarem al Tribunal de Luxemburg perquè no serem capaços de desenvolupar les EPA en el temps adequat, o mentre tinguem a la fiscalia ambiental situacions com la de l'aquífer Carme - Capellades.

No entraré en més exemples, però en tot cas, ahir em deien una diputada socialista i un diputat del Grup de Convergència i Unió: «Home!, és que quan surts a l'estrada ja poses cara de mala lluna!» Home, és que la situació del país no està per massa alegries. És que, de veritat, si la gent de l'Ebre ens veuen rient quan estem

discutint de la situació de les seves comarques, potser ens demanaran explicacions, exactament de què hi venim a fer. Sempre hi ha un lloc per al bon humor, segur que sí, però –ho crec– en el moment de parlar de la situació d'aquestes comarques no podem estar per massa alegries.

Volem respostes concretes, clares, compromisos, no ofertes de diàleg. El diàleg ja fa temps que hauria de ser-hi, i el diàleg per part de vostès ja sabem quin és. El diàleg amb nosaltres no ha existit mai. I l'exemple és zero esmenes aprovades o transaccionades en els pressupostos que es varen discutir en aquest Parlament a finals de l'any passat –zero propostes. Cap de les propostes d'Esquerra Republicana era mereixedora de discutir, de transaccionar, de ser acceptada per part del Grup de Convergència i Unió?, cap ni una?, totes eres negatives?, no n'hi havia cap d'interessant? Aquest era el seu model de diàleg?

El seu model de diàleg està claríssim. Tenen un model de diàleg unidireccional. Vostès dialoguen amb el Partit Popular, però també d'una forma unidireccional. Els diuen què han de fer i ho fan. Aquest és el seu model de diàleg, no n'hem vist cap altre, a la cambra hem pogut patir-ho, si més no el Grup d'Esquerra Republicana, a la nostra pròpia pell.

Volem saber si permetran o no el transvasament, si estan disposats a enfrontar-se amb el Govern central i a dir-los que l'Ebre no pot suportar novament aquest transvasament, no pot suportar que se li tregui ni una gota d'aigua. Solucions, els les hem donades, i, per favor, que ningú caigui en la demagògia de dir: «Es que nosaltres governem i vosaltres feu volar coloms.» No, no, això fa temps que ho vam deixar de fer, el nostre partit. Nosaltres hem fet propostes i no ens han estat contradites per part del Govern ni de la coalició que li dona suport. Vam explicitar exactament d'on podien sortir, no dos-cents, quatre-cents hectòmetres cúbics d'aigua a l'àrea de Barcelona, i ningú ens ha dit «en aquesta observació hi havia un error». Vostès saben que estan basades en estudis fets per tècnics del nostre país, i no han estat contradites.

Senyor conseller, el que volem és si assumiran allò previst en el Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, no el Pla de desenvolupament, es diu: Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre. Que no és que l'assumim, és que és nostre, és que és de vostès, és que és de tots els grups de la cambra. Perquè a les comarques de l'Ebre tots els grups de la cambra van coincidir a tirar endavant aquest Pla, amb un model de desenvolupament determinat, que topa de front amb els projectes que en aquests moments es pretenen implantar a les comarques de l'Ebre.

Es creuen allò que van dir a les comarques de l'Ebre? Realment estan disposats a defensar, aquí i a Madrid, allò que van defensar en aquest Pla territorial? Els demanarem que s'hi posicionin en la Moció subsegüent que presentarem en el proper Ple. Allà es veurà si realment estan per aquest model de desenvolupament o han canviat el seu model de desenvolupament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquest torn de rèplica començaré insistent, reafirmant quin és el nostre plantejament i capteniment, i quin és el nostre tarannà davant del futur de la gent de l'Ebre i davant del futur de les terres de l'Ebre.

Nosaltres creiem –i és veritat, senyor Vendrell, ho veig– que sí que hi han elements i àmbits de diàleg, de consens i d'acord. Que l'orientació donada pel Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, amb la potenciació i el desenvolupament de l'agricultura; el desenvolupament dels regadius; la modernització de les estructures agràries; el desenvolupament de la xarxa viària per millorar l'accessibilitat del territori i una millor interconnexió interna; promoure el desenvolupament industrial complementari, com hem estat fent durant els darrers anys; potenciar el desenvolupament compatible amb la conservació del patrimoni natural, com estem fent amb un dels parcs més emblemàtic de Catalunya, el Parc Natural del Delta de l'Ebre, i amb el que serà el segon parc més gran de Catalunya, el Parc Natural dels Ports, que serà aprovat d'una manera immediata; mantenir els nivells de serveis educatius, sanitaris, culturals i de lleure i socials que s'han anat desplegant i que els anirem incrementant; xarxes de comunicacions..., o no ha anat en aquesta direcció tot el que s'ha fet al voltant, i s'ha de seguir fent, de l'Eix de l'Ebre? La recuperació, encara en procés, de la navegabilitat del riu Ebre; el desplegament dels programes de regadius a la Terra Alta i a les altres comarques; les més de 24.000 milions de pessetes d'inversió a tota la xarxa de canals del Delta; la consolidació del Parc Natural, com els he dit, i les apostes pressupostàries i d'intenció del nou Parc dels Ports; el suport de la consolidació d'empreses industrials i cooperatives agràries, i també en parlaré; la xarxa de polígons industrials de Tortosa, d'Amposta, de Móra d'Ebre, de Camarles; la cobertura al cent per cent de la reforma d'atenció primària des de juliol del 99, i tot el que s'ha anat desenvolupant al voltant d'aquest marc de planificació, però també de debat, de diàleg i de consens, com s'ha demostrat quan així ha estat possible i ho ha volgut tothom, l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Aquest és el nostre model, volem que sigui consensuat, que s'ofereixin instruments i escenaris perquè això sigui així.

Continuarem avançant en aquesta línia i abordant, cas per cas, aquestes iniciatives que han generat –sobretot una, el debat al voltant de l'aigua– una intranquillitat a la qual nosaltres hem –i volem i n'assumim la responsabilitat– de donar-hi solucions constructives i positives, i trobar equilibris. I aquest és el nostre repte, també, entre la necessitat de protegir, defensar i promoure l'Ebre, el Delta, la gent de l'Ebre i al mateix temps solucions, que molts de vostès també ens reclamen, d'aigua a Catalunya; també el trobarem, l'equilibri. Aquest és el nostre plantejament i capteniment.

Només una referència, senyor Vendrell. Com pot dir que vendre's els recursos naturals és propi dels països subdesenvolupats? No tinc present que els països nòrdics o que Gran Bretanya, que venen gas natural i petroli a tot el món, siguin països subdesenvolupats. Jo no estic defensant això de vendre l'aigua, però sí que és cert que una política hidràulica correcta a Catalunya ha permès –a Catalunya ho ha permès– trobar els recursos necessaris, fràgils a vegades, i que hem de recuperar en algun aspecte, però que ens ha permès tenir un model de desenvolupament a nivell europeu amb uns recursos naturals més fràgils que els del centre i del nord d'Europa. I també en tema de política hidràulica s'han fet, es fan i s'hauran de seguir fent amb prudència i amb correcció ambiental les decisions que s'escaiguin.

El que sí que li asseguro és que el nostre model de política hidrològica, que passa per la reutilització, la construcció de dessalinitzadores, la interconnexió de xarxes, les mesures d'estalvi, la gestió de la demanda, l'abandonament dels aqüífers sobreexplotats –el nostre model de gestió hidràulica–, no passa, com algú va defensar en aquesta tribuna, per tornar a recuperar l'aigua de pluja a través de cisternes a les teulades per intentar solucionar els déficits hídrics del país. Aquest no és el nostre model de futur, com vostès sí que van defensar.

Però el debat no és només, senyores i senyors diputats, sobre el model de desenvolupament. Si m'ho permeten, la darrera part de la meua intervenció abordarà un altre aspecte important en l'exercici de l'acció política, que és el de la coherència. En el fons hi ha també un debat sobre la coherència i el manteniment de les posicions i l'explicació lògica i coherent, que és el que ens demanen els nostres ciutadans i ciutadanes. I és que, hem de salvar o no hem de salvar Erkimia?, i és que, hem de salvar o no hem de salvar Moral Piel? Hem de tirar endavant o no hem de tirar endavant les demandes de benestar i de qualitat que reclamen els nostres ciutadans? S'ha actuat o no s'ha actuat, industrialment, a les comarques de l'Ebre, per promocionar nous polígons industrials perquè hi hagi la pujança que està havent-hi en aquest cas i que continuarem promocionant?

Deu ser fàcil, segurament, fer segons quins discursos o deu ser difícil, i al mateix temps tenint en el mateix municipi una central de cogeneració amb fuel de vint-i-set megawatts que sí que contamina ambientalment molt més que una altra que s'intenta implantar. I em diran a qui haig de fer cas: a l'alcalde de Flix, o a l'alcalde socialista de Riba-roja, o a l'alcalde socialista de Tortosa, que diuen que els posi la central d'Enron en el seu municipi, perquè ells sí que la volen? O em diran a qui he de fer cas: als alcaldes i al consorci que donem suport –que hi donem suport, perquè ho hem de fer, de tirar endavant, aquí, centrals de cicle combinat de 800 megawatts, aquí on conviuen dos milions de persones, amb totes les garanties ambientals que calen, i una altra a Tarragona i les que caldran pel país, però al pati de casa meua, no. En el fons hi ha un debat sobre la coherència.

També, vostè m'ha parlat de l'AVE. Home, jo preferixo no parlar-ne, no és el meu tema específic, però recordar que si no tenim l'AVE deu ser també per responsabilitat, alguna, del seu cap de files que durant molts

anys va poder tirar endavant o no l'AVE a Barcelona. (*Remor de veus.*) Home!, això és un debat sobre la coherència. (*Aplaudiments forts.*) I em parla del Xerta - Sènia, senyor Sabaté? Com és que durant tretze anys de govern socialista el Xerta - Sènia, no se l'han quedat fins ara, fins fa mesos, amb el Govern Popular i amb el Govern de Convergència i Unió a la Generalitat? (*Forta remor de veus.*) El Xerta - Sènia..., quan vulguin, papers i números. Com és? (*Persisteix la remor de veus.*)

Escolti'm, jo ja sé –jo ja ho sé– que, d'una circumstància personal, desafortunada, anecdòtica, se'm diu: «Felip Puig arriba tard i malament al debat sobre el Plan Hidrológico.» Vam promocionar o no vam promocionar aquí, senyor Nadal, senyor Fabregat, en el marc d'aquest Parlament, un acord sobre les grans decisions en matèria hidràulica de Catalunya? Contemplava aquell... –no el vam ridiculitzar, al revés, l'hem valorat i molt–, el contemplava o no contemplava, aquell acord, un dèficit –un dèficit– de Catalunya en matèria d'aigua? I contemplava o no que a més de totes les mesures que estem impulsant, si s'havia de recórrer, si es recorreria a l'aportació de volums de l'exterior? Sí o no? Transvasaments vol dir això. (*Remor de veus.*)

Escolti, això no només és objecte el mes de juliol, tard i malament –el mes de juliol– entre el Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, el Partit Popular i Convergència i Unió, referendat per una resolució en el debat de política general en aquest Parlament pel, també –ho crec–, mateix Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi a l'octubre d'enguany.

Què més hem fet? Presentar unes alegacions davant del Govern de Madrid. Unes alegacions que avui –disculpin la petita petulància del Govern de Catalunya– són l'eix de debat dels propers mesos sobre el Plan Hidrológico Nacional. I no ho diem nosaltres, ho diu també el Partit Popular per Catalunya quan defensa –i ha sortit als diaris– davant del Govern, la necessària reducció dels cabals a transvasar. Ho és quan el president socialista d'Aragó diu que la proposta catalana de portar l'aigua del Roina és coherent, lògica, sensata ambientalment; és quan el mateix Ministeri acull la nostra proposta, la proposta del Govern de Catalunya de negociar i revisar les concessions dels canals per mirar de reduir el transvasament. Tot està girant al voltant d'unes alegacions que no van arribar ni tard ni malament, que es van presentar quan s'havien de presentar, que es van reafirmar no en presència..., però avui vostès saben que la virtualitat, doncs, també arriba –les noves tecnologies, senyor Barceló, també arriben– quan cal i al mateix dia davant del Consejo Nacional del Agua, el Govern de Catalunya reafirmava el seu posicionament, el reafirmava per escrit, per registre com i quan va caldre. En aquest sentit –ho repetixo–, el Govern de Catalunya ha fet el que havia de fer.

Però he dit que era un debat de coherència. Escolti, si avui estem intentant que no es transvasin 1.000 hectòmetres cúbics des de l'Ebre, és perquè algú va plantejar, fa vuit anys, 1.800 hectòmetres cúbics des de l'Ebre –1.800 hectòmetres cúbics des de l'Ebre. (*Remor de veus.*) I aquests els coneixen molt vostès, eren vostès.

Escoltin, si avui estem debatent aquí que hi ha un dèficit estructural a Catalunya, és perquè en una moció presentada pel senyor Nadal, l'any 98 i l'any 99, s'aprova en el Parlament de Catalunya de demanar al Govern de Madrid que reconegui el dèficit estructural. Després des de la llosa del cavall això ja no es veu, ja no s'observa en la llunyania, ja no es parla de dèficits estructurals, ja es diu que no n'hi han, de dèficits. Per què? Perquè, escoltin, quan no hi ha pressió –quan no hi ha pressió–, aquesta és la política del Partit Socialista. Sí senyor, la del consens i la de recerca de solucions, la d'un acord que reconeix dèficit i transvasaments.

I quan hi ha pressió, hi ha capacitat d'instrumentalitzar el debat, social i polític, i es diu «no al transvasament», es diu «ni una gota», i es diu que aquí del que s'ha afirmat ja no se'n recorden. (*Aplaudiments forts i perllongats.*)

El vicepresident primer

Senyor..., senyor conseller, ha acabat ja el seu temps. Li prego ja que...

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies. En tot cas, senyor president, vull reafirmar que nosaltres tenim un model de política ambiental i territorial per a les terres de l'Ebre; que nosaltres defensarem, amb convicció i amb recerca de consens, els nostres plantejaments i la defensa dels interessos generals dels ciutadans de Catalunya, i que esperem que quan algú deixi de fer de l'anècdota política, que quan s'oblidi l'oportunisme i el tacticisme ens trobaran a nosaltres, per buscar acords que resolguin els problemes i trobin solucions per als ciutadans de l'Ebre i de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. (*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu... (*Veus de fons.*) Senyor Sabaté, em demana la paraula per...?

El Sr. Sabaté i Ibarz

Senyor president, per contradiccions, trenta segons.

El vicepresident primer

D'acord, senyor Sabaté. A pesar que en una interpellació és gairebé inevitable que hi hagi al·lusió o contradicció, però, crec...

El Sr. Sabaté i Ibarz

Només trenta segons, senyor president...

El vicepresident primer

D'acord, senyor Sabaté.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Perquè, a més, ha fet esment a la meva condició de parlamentari, a la meva condició d'alcalde i a instal·lacions industrials del meu municipi. Només trenta segons per dir que el gran mèrit de la salvació d'Erkimia, el gran mèrit –n'hi ha hagut també d'intermedis i de més petits, però el gran mèrit– va ser dels mateixos treballadors que van veure lo seu sou congelat durant temps i dels seus pensionistes que de per vida veuran retallades les seues pensions complementàries, i que el causant de la crisi d'Erkimia, filial d'Ercros, va venir donada pel senyor Javier de la Rosa, anomenat «empresari modèlic» per part del senyor Jordi Pujol. (*Crits de «Molt bé!» i alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sabaté.

Interpellació al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat (tram. 300-00375/06)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el tren d'alta velocitat, que en nom del Grup de Convergència i Unió formularà l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló. (*Remor de veus.*) Prego, si us plau, que si han de sortir de l'hemicicle ho facin en silenci. Té la paraula, senyor Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, donada la importància que pel nostre Grup i, evidentment, pel Govern té aquest gran projecte que és el tren d'alta velocitat, el nostre Grup ha presentat aquesta interpellació d'urgència per conèixer, doncs, de primera mà el capteniment del Govern, i donat també aquestes decisions que ha hagut de prendre en aquestes últimes hores.

Estaran d'acord amb mi que en el món del transport, en aquesta última dècada, hi han dos aspectes destacats: un és la gran mobilitat, tant de passatgers com de mercaderies, i, per un altre costat, el desenvolupament sostenible. És evident que avui dia no es pot fer cap gran projecte sense tenir en compte la sostenibilitat.

Tenint en compte aquests dos aspectes, junt amb els factors cost - temps, podríem afirmar que el ferrocarril és el mitjà de transport més eficient per a les distàncies entre tres-cents mil quilòmetres quant a mercaderies i passatgers, i també és el mitjà de transport més eficient, sobretot en els entorns urbans, per transportar passatgers, combinant metro i ferrocarril.

Per tant, podríem dir, o millor dit, podríem afirmar que una bona política ferroviària és garantir la mobilitat dels ciutadans i proporcionar a les empreses poder moure les seves mercaderies amb facilitat. I això el Govern de la Generalitat ho ha defensat, jo diria, millor dit, ho ha liderat, i ho ha liderat de molts anys. Aquest dos arguments jo ja recordo que, a meitat dels anys vuitanta, en una reunió que van cridar, a la Conselleria, tots els alcaldes afectats per la futura línia del tren d'alta velocitat des de Barcelona a la frontera francesa, aquests eren els arguments que ja esgrimia el llavors

conseller senyor Molins, que amb els seus directors generals van explicar aquell projecte de portar l'ample de via europeu des de França a Barcelona, amb un ramal per a mercaderies que arribava fins al mateix port. Juntament amb aquest Projecte hi anava, també, la reconversió de la xarxa Renfe, una xarxa que s'havia de reconvertir en un metro de superfície. Pràcticament, el que s'ha fet a les rodalies de Barcelona, però no més enllà, i que –ho suposo– es podrà fer un cop funcioni el tren d'alta velocitat.

El Govern, i no exempt de polèmiques i de crítiques en aquell moment, va tirar endavant aquest Projecte, i, a més a més, ja va fer les reserves de sòl. Aquest Projecte, més endavant, va ser comprat –a primers dels noranta– pel Ministeri de Foment, per un valor que en aquells moments –estic parlant de meitat, finals del vuitanta– era de 2.600 milions, inversió que va avançar la Generalitat i que més tard el Ministeri el va fer servir, perquè realment era un projecte que servia, i que serveix de molt.

Algú en aquell moment només hi veia motius polítics, de portar l'ample de via europeu a Barcelona, i era perquè es pensaven, doncs, que Catalunya tindria una molt millor sortida cap a Europa més que no pas cap al centre de l'Estat espanyol. I això els preocupava, i molt. I, per això, l'any 88 es va prendre la decisió de començar l'ample de via europeu o el tren d'alta velocitat i es va fer el Madrid - Sevilla, en comptes de mirar amunt, mirar avall. Però, al nostre entendre, el més important s'havia fet: era creure en el tren d'alta velocitat també a l'Estat espanyol. Fins aquell moment només s'havia desenvolupat en els països del nord d'Europa.

A partir d'aquell moment surten altres conceptes, conceptes com l'equilibri territorial, o la intermodalitat, i aquests són els que aplica el Govern en el Projecte: connectar les grans ciutats catalanes. Es pot dir que connecta amb Figueres, amb Lleida, amb Tarragona –no exempt de polèmica quan es va dir que el tren d'alta velocitat Lleida - Barcelona havia de passar també per Tarragona i Reus–, connecta totes les grans ciutats amb el corredor, també, del Mediterrani i amb l'Eix de l'Ebre, i també es connecta amb França i, per tant, amb Europa.

L'altre concepte que s'aplica és el de la intermodalitat, intermodalitat de transport per carretera, que comunica les grans vies de comunicació. Una altra polèmica es genera quan la Generalitat defensa que ha de passar pel Vallès, per connectar-se amb la gran xarxa de carreteres que hi ha allà. Es connecta amb els ports, Barcelona i Tarragona, molt proper també el de Palamós, i també es connecta amb els aeroports: Barcelona, Girona i Reus.

A partir d'aquests dos eixos, s'ha anat configurant aquest gran Projecte. I ara ja ningú dubta de la seva importància, fa quinze anys se'n dubtava, ara ja ningú en dubta. Per tant, aquest Projecte s'ha convertit en una eina bàsica del nostre país, però no solament en el nostre país, sinó també a Europa. I es pot afirmar i és totalment reconegut que aquesta línia Barcelona - frontera francesa i corredor del Mediterrani, està clarament reconeguda per totes les institucions europees i forma part d'un dels catorze projectes prioritaris de la xarxa

transeuropea de transport, i s'ha inclòs, també, en la xarxa de lliure transport de mercaderies.

Per tant, si com sembla aquesta gran obra és una realitat aquí, d'aquí tres o quatre anys, podríem afirmar que Catalunya s'ha convertit en el centre logístic més important del sud d'Europa? Podríem afirmar, senyor conseller, que ha sigut l'eina bàsica per equilibrar el nostre país?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Si és així –ho suposo– estarà d'acord amb les paraules que va dir un alt càrrec del seu Departament, el senyor Ramon Roger, potser una de les persones que més ha treballat en aquest gran projecte que va dir que «fer el gran projecte del tren d'alta velocitat a Catalunya, era com fer un gran trencaclosques, però que en aquests moments només faltava encaixar l'última peça, que era la peça de l'aeroport de Barcelona, però que també era la peça clau».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo li vull agrair al senyor diputat l'oportunitat que em dona d'explicar a la cambra un acord important que el Govern de Catalunya ha pres i que, com tots els acords importants, gairebé mai resulten senzills.

Tal com deia el diputat, el senyor diputat, el nostre Govern, des de fa molt de temps, ha lluitat perquè el Projecte que s'ha dit del tren d'alta velocitat, alguns en diuen del TGV, del TAV, de l'AVE, i que, a nosaltres, ens agrada dir «el nostre projecte de xarxa ferroviària de Catalunya, amb la línia d'altres prestacions i amb la resta de la xarxa», els deia que fa molt de temps que portem treballant aquest Projecte.

I li hem de dir, també, senyor diputat, senyores i senyors diputats, que en aquests moments nosaltres contemplem amb satisfacció gens dissimulada com les coses avancen i van bé. Ens agrada saber que hi ha obres ja a terres catalanes. Ens agrada, també, de saber que un grup d'alcaldes del nostre país, de diferents forces polítiques, han estat capaços –després d'una, més o menys, llarga polèmica, però– d'arribar a acords, i en aquests moments s'estan fent les expropiacions amb tota normalitat en el tram entre el Catllar i Lleida, entre Lleida i el Catllar.

Ens agrada també conèixer, en boca dels representants del Ministeri, uns calendaris que, de mica en mica, doncs, van pujant, es van acostant a l'àmbit de Barcelona, van també acostant-se al seu àmbit –i al meu– territorial cap a les terres de Girona. Ens agrada també conèixer l'interès indubtable que, en aquests últims temps, el Govern espanyol ha posat a resoldre el tema internacional; vol dir l'acord amb França. I tot això ho contemplem amb gens dissimulada satisfacció.

Per això, quan fa algunes setmanes va aparèixer en forma de filtració més o menys verídica, però, tan sols l'amenaça que això existís, ja ens va preocupar el fet que una de les peces claus d'aquest sistema ferroviari no fos possible –i m'estic referint a l'enllaç ferroviari amb l'aeroport del Prat. A nosaltres, ens va preocupar molt. Aquesta indissimulada satisfacció es va veure convertida en un sentiment que alguna cosa no anava bé.

Jo crec que aquest sentiment va ser compartit àmpliament per bona part de sectors econòmics, socials i polítics del nostre país. I que tots aquests agents socials del país, en definitiva, ens estaven demanant al Govern alguna cosa que el Govern ha entès, i és dir: «Escolti'm, més enllà de qui li toca per àmbit competencial, més enllà dels sacrificis obvis que això pot comportar, més enllà que ara obrim una polèmica que només pot portar, o només podia portar a l'incompliment de terminis que tots desitgem que es compleixin, més enllà de tot això, Govern, busqui una solució.»

I això és el que el Govern ha fet. I això és el que el Govern, en la seva sessió d'ahir, va acordar de respondre a la proposta del ministre de Foment, formulada pel mateix president de la Generalitat la setmana passada, que consistia en tres punts. Primer punt, el més important: l'assumpció per part del Ministeri que el tren d'alta velocitat havia d'arribar a l'aeroport del Prat. Segon punt: per fer això possible, el Ministeri contemplava la possibilitat d'un nou traçat que havia estat suggerit pel Govern de Catalunya, d'acostar la via principal cap al Prat, i, des d'aquest punt de vista, assumir, el Ministeri, el sobrecost que això, òbviament, amb relació al ramal de Cornellà suposava.

I, finalment, el que demanava el Ministeri, i aquí és la qüestió complicada, era que el Govern de Catalunya participés en el finançament del dit *bucle* o dit l'anxa –en català més correcte– ferroviària de l'aeroport.

El Govern ahir va acordar de comunicar al Ministeri de Foment la seva disponibilitat a aportar una quantitat, que una primera estimació xifra a l'entorn dels 10.000 milions de pessetes, per fer possible que, a més a més de l'arribada del tren amb ample ibèric –en aquest moment, amb ample Renfe–, també el sobrecost de portar-hi l'ample internacional sigui, en tot cas, assumit pel Govern de Catalunya.

Aquesta no és una decisió d'aquelles senzilles, no és una decisió que fins i tot puguem dir que ens agradi, però –per contra– és una decisió que fem convençuts, plenament convençuts, que aquell llarg projecte ferroviari –ho repeteixo–, que no és només el TAV, el TGV, l'AVE –el que en vulguem dir– sinó que és una xarxa ferroviària completa al servei de tots els catalans, es vagi fent realitat.

Hi havia, certament, una amenaça; ha quedat definitivament descartada i, a partir d'aquesta resposta donada al Ministeri de Foment, el Govern de la Generalitat espera dues coses: primer, que el Ministeri de Foment, a tota velocitat, ja, aprovi l'estudi informatiu amb la solució acordada, i en segon lloc, que s'estableixin tots aquells contactes amb els municipis vinculats a aquests trams i a altres –alguns altres que hi han pendants– de

manera que es puguin resoldre aquelles legítimes demandes del món municipal i així acordar plenament el traçat i fer més possible la seva posada en marxa.

Això és el que avui tenim com a situació; òbviament, aquesta és una situació molt millor que la que teníem fa deu dies, i és una situació en què hem de seguir, que hi hem de continuar treballant fins que ja no veiem o sentim treballar la construcció del tren a Lleida, sinó que la sentim, ja, foradar els Pirineus. Aquest és el nostre objectiu i, des d'aquest punt de vista, senyor Micaló, jo li agraeixo especialment l'oportunitat que vostè m'ha brindat d'explicar-ho en aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Micaló, té vostè la paraula.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, molt breument, només per dir: realment, aquesta solució que ha pres el Govern era una solució –estic d'acord amb vostè– difícil, compromesa, però que s'havia de prendre. També vostè ha dit, doncs, que representàvem unes comarques, un territori –en aquest cas el gironí. M'agradaria fer-li dues preguntes; una és: aquesta solució que ha adoptat el Govern, com creu vostè que afectarà a la resta de territori aquesta inversió de 10.000 milions a l'aeroport de Barcelona?, i també, com pot afectar els aeroports de Girona i de Reus?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat, moltes gràcies. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la pregunta que em formula el senyor diputat és una de les valoracions que el Govern de la Generalitat ha efectuat en tot aquest debat. Algú podria dir: si en un moment o altre vostès com a Govern han de pagar poc o molta quantitat –ni que fos un milió de pessetes–, amb un sistema de finançament que, avui per avui, no és el bo que hauria de ser, doncs, com ho faran, no?, representarà, això, sacrifici per a altres inversions a la resta del país? No estan vostès, potser, pensant amb una clau excessivament barcelonina, metropolitana? Aquesta és una qüestió que es podia plantejar i que vostè, com a home de comarques –igual com sóc jo mateix–, doncs, en virtut de la seva sensibilitat i de qui representa, porta aquí.

Precisament, la resposta a aquesta pregunta es tracta amb la mateixa comprensió del que jo en deia «el sistema ferroviari al nostre país». Nosaltres defensem un sistema ferroviari –també un sistema aeroportuari– que arribi i que beneficiï el conjunt del país; és a dir, portar el tren a l'aeroport del Prat, a qui beneficia?, als habitants del municipi del Prat, el tren d'alta velocitat? Pot-

ser no, no?, o potser en part –amb la seva quota de diquem-ne de ser part d'usuaris del sistema–, però sobretot jo penso que beneficia aquelles parts del nostre país que, com Girona, com Lleida i com Tarragona, estan a una distància intermèdia i que, per poder usar l'aeroport del Prat o per poder usar complementàriament els aeroports ja existents de Reus i de Girona, coordinadament amb el del Prat, doncs, necessiten que hi hagi un transport eficient, i avui dia el transport eficient, el transport que garanteix poder anar de Lleida a Barcelona, en tres quarts, o de Girona i de Tarragona a Barcelona en vint-i-cinc minuts, aquest transport només és el tren de gran velocitat. I per tant, aquests ciutadans de Lleida o aquests ciutadans de Girona o aquests ciutadans de Figueres o de Tarragona o de Reus, que nosaltres necessitem..., perquè ells necessiten ser usuaris de l'aeroport de Barcelona, sobretot si aquest esdevé un *hub*, els hem de conduir directament a la terminal, no els podem obligar i dir: «Escoltin, agafin un tren, vagin a Sants o a la Sagrera, facin un transbordament a un altre tren i, després, a sobre, agafin l'avió.» Els hem de portar directament.

I per tant, jo crec que aquesta no és una inversió que beneficiï físicament. Es farà en el municipi del Prat. Jo crec que també té avantatges per a la gent del Prat de Llobregat, perquè els millora molt l'entorn amb una solució que hi ha prevista per a la nova estació del Prat, però, en qualsevol cas –en qualsevol cas–, els seus efectes, el seu benefici, la seva afectació –que vostè deia i que jo diré que és una afectació plenament positiva a tots els ciutadans de Catalunya– és que els permet de gaudir plenament dels avantatges que suposa tenir, disposar d'un gran aeroport *hub*, que serà i que ha de ser el de Barcelona, sempre que pugui actuar coordinadament amb els aeroports actuals de Girona i de Reus i, qui sap si algun dia també, doncs, amb el de Lleida, on, per cert, el Govern sap que també hi està compromès.

Per tant, jo, senyor Micaló, voldria que vostè tingués la tranquil·litat, i que la pogués transmetre, doncs, a totes les persones que arreu de Catalunya, més enllà de les comarques metropolitanes, puguin pensar que aquesta és una inversió de vocació metropolitana, que sigui una vocació simplement per a uns quants senyors. No, aquesta és una vocació que reforça la possibilitat que el Baix Llobregat tingui una estació de TGV, però que, en definitiva, té, com a grans destinataris, com a grans beneficiaris, els ciutadans de la resta de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat..., ai, senyor conseller, perdó. (*Veus de fons.*) No, diputat, no, però... (*Veus de fons.*) Ah, també? Molt bé, però ha parlat amb la condició de conseller, no de diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'infraestructures (tram. 300-00228/06)

La següent interpellació la formula l'illustre diputat senyor Carles Bonet, sobre el capteniment en matèria

d'infraestructures. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

(Pausa.)

A veure, si no m'he equivocat o no m'han transcrit bé els papers, el tercer punt de l'ordre del dia és el que formula l'illustre diputat senyor Carles Bonet, per tant, té la paraula, sí. Moltes gràcies.

El Sr. Bonet i Revés

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el ministre Piqué l'altre dia va dir que «portar el TGV al Prat, doncs, provocaria un greuge comparatiu». Doncs, bé, jo crec que és ell qui ha destapat la caixa dels trons i, potser, ha anat bé perquè ha provocat, encara que potser massa tard, un espontani moviment unitari de totes les institucions catalanes, i perquè –i sobretot– ha suposat un toc d'alerta a la societat catalana i a l'opinió pública sobre els greuges que ha significat, que significa i, si no ens posem llestos, significarà, la política del Govern central, i decididament centralista, amb relació a les inversions i les infraestructures a Catalunya.

Després de vint anys d'autonomia ja es podria començar a redactar un nou memorial de greuges, potser, eh?, perquè hi ha base suficient per a deduir cap on vol dur Barcelona i Catalunya, el Govern de l'Estat, i, també, cap on vol dur Madrid, el Govern de l'Estat. Cap on ens porta aquesta autonomia? Cap on ens porten amb aquesta autonomia? Potser ens falta aquella punta de vitalitat –si m'ho permet, senyor president–, de mala llet, eh?, que hi havia a la societat catalana de finals del XIX i, així, potser, ara seria difícil trobar un nou Almirall perquè organitzés un *Memorial de greuges* com Déu mana, podríem dir, no?, perquè de base per a fer-ho, doncs, n'hi ha, i molt, i aquests dies els mitjans de comunicació n'han anat plens. La cosa és molt clara: es calculi com es calculi, es miri com es miri, la inversió de l'Estat a Catalunya i la inversió de la mateixa Generalitat a Catalunya, en tots aquests anys, és molt, molt, molt deficitària.

La inversió de l'Estat a Catalunya, doncs, és rar els anys que sobrepassa el 10%, tenint en compte que som el 15% de població –15,4– i proporcionem més del 20% de la renda –23. Hi ha molts estudis que parlen d'això. Aquests dies n'han anat plens els mitjans de comunicació: sí, un mitjà de comunicació ha fet un apartat que ho diu –un *doble rasero*, no?–, les inversions a Madrid i les inversions a Barcelona. El professor Guillem López Casanovas i l'Ester Martínez, doncs, amb motiu de la balança fiscal, també, aporten dades sobre el dèficit d'inversió que hi ha. La Cambra de contractistes també ha entrat a l'assumpte, eh?, i en el període 95-99 ha dit que han faltat més de 500.000 milions de pessetes en construcció, és a dir, l'Estat hauria d'haver invertit un 25% més de mitjana anual del que ha vingut fent. En fi, hi ha aquí unes dades que són molt i molt profuses i, potser, caldria, diguéssim, posar-les de manera coordinada, no?, i això és el que a vegades es troba a faltar de la mateixa Generalitat, que donés unes dades a partir de l'Idescat de quina ha estat la inversió real.

En el període 82-96 la inversió, doncs, ha estat del 8,89% de l'Estat a Catalunya; en el 97-2000, doncs, varia del 8,36 a l'11,71, segons com es miri; per tant, clarament insuficient. I, a més a més, això s'agreuja si fem greuges comparatius amb altres comunitats autònomes, per exemple –una a l'atzar–, la comunitat autònoma de Madrid passa del 17% –del 8,9%, nosaltres, al 17%–, la comunitat autònoma de Madrid 18%. Però això fins i tot ho diu l'Informe de l'any passat, del 1998, del Ministeri d'Administracions Públiques; en un informe del Ministeri d'Administracions Públiques sobre finançament de les entitats territorials, per exemple, es veu molt clar, eh?, el grau d'inversió territorialitzada entre la comunitat autònoma de Catalunya i la comunitat autònoma de Madrid, que sempre és doblat, gairebé és doblat. En les «Inversiones plurianuales del Estado», doncs, en fi, està molt clar: l'any 98, 46.000 milions Catalunya, Madrid 197.000; 99, 52.000 milions Catalunya, Madrid 199.000; l'any 2000, 72.000 Catalunya, Madrid 242.000; 2001 –previstos–, 68.000 Catalunya, 227.000 Madrid, etcètera. Per tant, fins i tot ho reconeix el mateix Ministeri d'Administracions Públiques, no?

La cosa està més que clara: volen fer de Madrid un altre cop el *kilómetro cero*; però, no, ara, de les carreteres, el *kilómetro cero* de tot: *kilómetro cero* de l'economia, de les infraestructures, de la tecnologia, de la recerca, de la cultura. El Plan Redia, *at large*. Ara, per exemple, l'autopista Barcelona - València no la farien; aquell informe del Banc Mundial que deia que s'havia de potenciar la franja mediterrània, ara, no la farien, sobretot amb aquest Govern del PP; ara no la farien. L'altre dia al senyor Gallardón se li va escapar, doncs, que s'havia de fer des de l'Estat que València mirés on havia de mirar i no hi hagués una certa relació econòmica, intercultural, entre Barcelona i València.

L'objectiu asimptòtic, doncs –un eufemisme per «solució final», podríem dir–, és que Barcelona esdevingui una bufona i simpàtica capital de províncies, que es dedica a *sus labores* i que, per tant, Catalunya, doncs, sigui *una región más, sin diferencia ninguna*, i això s'ha de fer, doncs, es vol fer «*produciendo el efecto sin que se note el procurso*».

Ara bé, molts d'aquests estudis, a part, tenen un agreujant, i és que estan fets sobre els pressupostos de l'Estat, sobre el que està previst de gastar l'Estat. Des de l'Entesa Catalana de Madrid –Entesa Catalana al Senat, a Madrid, l'Entesa Catalana de Progrés al Senat– ens hem dedicat a comprovar la diferència, en el pressupost del 98, entre el pressupostat que havien d'invertir a Catalunya i el que realment s'ha pagat, s'ha adjudicat, i la diferència és bastant notable; o sigui, si el pressupostat ja es baixa el que realment s'ha fet arriba a un 62%. És un estudi que s'està acabant de fer, que presentarem, però que ja podem afirmar que no arriba al 65% el grau de compliment de la inversió prevista.

El TGV, doncs, és un exemple d'aquest persistent capteniment. En primer lloc, ja no va ser el primer lloc de l'Estat on es va fer –es va fer un Madrid - Sevilla–; en segon lloc, s'està retardant; fruit d'aquests acords, ja sembla que queda clar que no arribarà abans del 2005 a la frontera, i això ja va quedant bastant clar i ho estan

intentant introduir entre el senyor Álvarez Cascos i la Conselleria, també, que ens hi anem acostumant, que abans del 2005 no hi haurà res de res, no? Això de l'AVE, del TGV, doncs, finalment no ho volien fer passar per l'aeroport. Per què, doncs? Perquè volien dificultar al màxim que Barcelona tinguí un aeroport que pugui ser de primera, i això és el que està passant, és a dir, hi ha un escàndol d'inversions entre l'aeroport de Barajas i l'aeroport de Barcelona. Resulta que l'aeroport de Barajas se'ls està col·lapsant i algú podria pensar: «Bé, si se'ls col·lapsa l'aeroport de Barajas el lògic és que l'excedent passi, doncs, a l'aeroport del Prat, com a mínim, allò, en fi, tindre les engrunes.» Doncs, ni això. Resulta que se'ls està col·lapsant i han pensat en un altre gran aeroport, l'aeroport de Campo Real, i mentrestant fan una inversió d'un aeroport que hauran de tancar, el de Barajas, de més de 300.000 milions de pessetes, senzillament perquè Barcelona no tinguí les engrunes, perquè ells les tinguin totes fins que funcioni el de Campo Real, que, per cert, és un aeroport, el de Campo Real, en el qual, doncs, hi haurà una inversió *ex ante* de 500.000 milions de pessetes, tots sabem que això s'haurà de multiplicar com diu el diputat i senador senyor Lluís Armet, per un factor pi –sempre les grans obres públiques s'acaben multiplicant per un factor pi–, per tant, serà un bilió i mig de pessetes, que hi arribarà una nova M-50, que hi arribarà el TGV i que hi arribarà una nova línia de metro com la que arriba ara. I nosaltres, en fi, sempre badant.

Aleshores, doncs, bé, jo crec que aquesta qüestió, doncs, merita fer una reflexió. En els moments que s'està parlant de finançament, doncs, s'està veient en tots aquesta anys, ha quedat clar en tot aquest debat que a l'autonomia de Catalunya, la Generalitat de Catalunya, el que li falta sobretot és capacitat d'inversió per ella mateixa, perquè tinc números de com la Generalitat, doncs, no pot invertir –ara veiem que amb 10.000 milions de pessetes, doncs, ja vol fer, jo que sé, un dia del Domund, eh?, no sé què farem, perquè no podrà invertir– i que, diguem-ne, aquesta capacitat d'inversió, doncs, és matèria reservada de l'Estat i l'Estat ja sabem on inverteix. Per tant, aquest és el problema que està passant, és a dir, és un qüestió que caldria vincular el finançament a la inversió, perquè la Generalitat no pot invertir, perquè amb les xifres que tinc, doncs, queda molt clar que les inversions de les pròpies competències de la Generalitat van a la cua de totes les comunitats autònomes i el que va al davant de totes és l'endeutament.

Bé, veig que s'està acabant el temps. Només volia dir que...

El president

Ja fa estona que s'ha acabat, senyor diputat.

El Sr. Bonet i Revés

Acabo, senyor president...

El president

Gràcies.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies per la indulgència. Bé, jo crec que caldria vincular aquests dos criteris, finançament i inversions, i vincular-ho d'una manera, en fi, general i sobretot que l'opinió pública en sigui conscient. Perquè ens està passant allò de la síndrome de la granota, i si em deixa explicar un moment aquesta síndrome...

El president

Depèn del que sigui, senyor diputat. Perquè es pot...

El Sr. Bonet i Revés

Sí, no, no, un minut...

El president

I està dintre dels paràmetres que vostè considera correctes?

El Sr. Bonet i Revés

Sí, sí.

El president

Doncs, endavant. Parlem de la granota.

El Sr. Bonet i Revés

Si vostès agafen un bol d'aigua bullent i agafen una granota viva i la tiren dintre, la granota, amb el contacte amb l'aigua bullent, fa un salt i se'n va, eh? Si vostès agafen una granota i la posen en un bol amb aigua normal, a temperatura ambient, la granota s'hi està; si vostès comencen a escalfar per sota, doncs, la granota és incapaç de saltar i acaba sent bullida. Per tant, jo diria que la Generalitat no tracti els ciutadans de Catalunya com les granotes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. El senyor diputat que ha acabat amb aquesta referència de la granota suposo que parla de la granota quan ja és granota, no? També podríem fer alguna referència a una altra cosa que és pitjor, que és la síndrome dels capgrossos, que és aquella que consisteix a anar barrinant, barrinant, barrinant i obsessionant-se pels temes i llavors no ser capaç de donar-hi una solució. (*Remor de veus.*) Però, bé, en qualsevol cas, i amb tots els respectes als senyors de Mataró (*rialles*), permeti'm que vagi a l'assumpte.

El president

Jo prego, senyor diputat, que s'atengui a l'interès general de Catalunya i no tingui una política excessivament localista.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Molt bé, moltes gràcies. Bé, el que planteja el senyor diputat d'Esquerra Republicana en la seva interpellació..., al qual jo agraeixo perquè ens permet fer dos tipus de reflexions molt serioses i molt profundes amb les quals, segurament, nosaltres tenim moltes coses a coincidir. Vostè planteja dos qüestions de fons: la política territorial de l'Estat espanyol i la política fiscal, la política de fiscalitat de les comunitats autònomes.

Podríem parlar molt de la política de fiscalitat, jo no en sóc un expert dintre del Govern i, per tant, suposo que hi haurà ocasions, però vostè, segurament, coneix perfectament, senyor diputat, que allò que és la inversió pública i que aquestes estadístiques que vostè coneix prou bé –tot i que jo crec que s'haurien de fer algunes correccions, però ara no hem de fer un ball de números–, la inversió pública sempre prové de tres fonts, bàsicament: l'Administració local, l'Administració de l'Estat i les administracions autonòmiques. I vostè, analitzant les sèries històriques que s'han produït i que, tant si anem a les fonts del Ministeri de Foment com si anem a les fonts de la Cambra de Contractistes de Catalunya, que vostè ha esmentat, ens posen de manifest que hi ha hagut durant tots aquests anys –miri vostè el període que vulgui– un esforç important i sostingut del Govern de la Generalitat que només es va aprimar en els anys en el quals es va haver de fer un gran esforç per poder entrar dintre Maastricht, és a dir, els anys 95, 96, 97, però que, posteriorment, s'ha recuperat.

Pot vostè també notar com al llarg de tots aquests anys hi ha hagut una gran constància en un fet: l'Administració de l'Estat ha invertit molt poc a Catalunya, misèrrimament. Jo, sempre m'agrada explicar que malgrat els Jocs Olímpics, que semblava que qui sap què feia l'Estat –l'Estat, per cert, feia autopistes de peatge en aquell moment a Catalunya– només invertia..., no va arribar a passar del 12% quan a fora d'Espanya se'ns feia entendre, se'ns deia que, ui!, que s'ho emportava, gràcies als Jocs Olímpics, tot Catalunya. La gran inversió dels Jocs Olímpics va ser una inversió privada, autonòmica i local, i l'Estat, realment, ben poca cosa hi va fer.

Aquestes xifres d'inversió de l'Estat s'han començat a recuperar a partir dels anys 95. Bé, i això podem lligar-ho amb altres fets de la història, no? I sobretot l'any 99, l'any 2000, l'any 2001 comencen a trobar-se en llindars –si vol després en parlarem– a l'entorn d'això que vostè anomena entre tractar-nos com a ciutadans –el 15%– i tractar-nos com a contribuents –el 20 i escaig per cent. En qualsevol cas –repeteix–, de política fiscal, en podríem parlar, jo estic disposat a fer-ho, però, òbviament, el camp i el marc –crec– de què el mateix Parlament s'ha dotat és un altre.

Anem a parlar de política territorial. La política territorial del Govern és clara –del Govern de Catalunya– en molts aspectes, i fruit d'aquests aspectes s'ha produït, entre altres, la defensa del projecte ferroviari que jo abans li explicava al senyor Micaló i que, evidentment, estic en disposició permanent d'ampliar. És evident que nosaltres hem de pensar que, si el Govern de Catalunya té la seva política territorial, el Govern de l'Estat tam-

bé té la seva. La política territorial del Govern de l'Estat, durant molts anys, ha estat una política basada a dir: «Tenim un estat amb una part més desenvolupada i unes altres menys i, per tant, s'ha de fer un fenomenal flux de recursos perquè aquesta part menys desenvolupada es desenvolupi»; i així, aquesta, que era la política territorial dels governs socialistes, va fer que, per diferents instruments, per diferents mètodes, doncs, hi hagués una autèntica dutxa d'inversions en les regions del sud de la Península, algunes també del centre, i, al costat d'això, la política sempre permanent d'Estat –de la ciutat-Estat, eh?, la gran ciutat-Estat– d'afavoriment de Madrid.

I aquesta és la política territorial que durant tretze anys varen practicar els governs de l'Estat espanyol en mans del Partit Socialista, així de clar. El Partit Popular jo crec que els primers quatre anys d'estar al Govern, fruit –entre altres coses–, doncs, que moltes de les seves decisions podien ser molt efectivament condicionades per Convergència i Unió, no va demostrar més que en algunes declaracions –són cèlebres les declaracions de l'exministre Arias Salgado dels dos-cents quilòmetres a l'entorn de Madrid–, però no va demostrar una especial política territorial més que la que és, jo diria, ja una tradició de «quasi tot per a Madrid i l'altre repartim-ho», cosa que en política cultural assoleix límits realment escandalosos. Jo, l'altre dia, vaig estar al País Valencià –com vostè sap– i em deien la gent del País Valencià: «Escolta'm, vosaltres us queixeu, ens dieu que els valencians, que tot va per a València, però, escolta'm, allò mateix que dieu dels temes de cultura: inversió del Ministeri de Cultura, el 50% a Madrid; el 10 coma no sé què –10,6%, si no ho recordo malament– a Catalunya; el País Valencià no arriba al 2%, per tant, escolteu, nosaltres també rebem», ens venia a dir. Per tant, això ha estat una constant que jo crec que ja deu ser pròpia dels partits d'àmbit estatal de preocupar-se de la seva ciutat-Estat o ciutat-nació des de certs punts de vista.

En aquest inici de mandat s'ha produït una derivació sobre això, fruit, òbviament, del pes polític important que tenen persones vinculades al Partit Popular del País Valencià i que han set capaçes de crear, efectivament, un eix Madrid - València, i aquesta és una dada que no ens ha d'escandalitzar, que els dirigents de la comunitat de Madrid i els dirigents del País Valencià, siguin del partit que siguin, doncs, defensin el seu, perquè no hem pas de pensar que des de Madrid ens defensaran a nosaltres. Per tant, situat això, aquesta és una dada de partida que nosaltres tenim i que nosaltres hem de conèixer perfectament per ser capaçes, en tot cas, de donar-li la resposta més adient. Davant d'això, què hem de fer nosaltres? Bé, doncs, nosaltres hem d'utilitzar totes aquelles eines que tenim, que són moltes, per, enfront aquest determinat model territorial que és d'un determinat partit que governa a l'Estat espanyol i que, en certa mesura, és hereu de tots els partits d'àmbit estatal que sempre veuran les coses primer a Madrid i el que quedi per la resta, doncs, fer-hi les nostres estratègies.

Podem buscar tota una sèrie d'elements que ens permetin fer front a aquesta política territorial. Deixin-me'n dir un: home, el tren d'alta velocitat n'és un, aquest n'és

un, d'element –aquest n'és un. A més, aquest és un element no fictici, no és un somni, no és una cosa a la qual se li hagi d'aplicar la famosa «regla pi» –que jo no coneixia, del diputat Armet, i que, en fi, segurament deu tenir raó, eh?–, perquè ja té projectes, perquè ja té terminis, perquè algú s'espanta i s'escandalitza: «Oh!, ens han dit que no serà el 2004, serà el 2005.» Escolti'm, molt bé, però fixin-se vostès: estem preocupats per una cosa d'una magnitud com aquesta, no?, però això està arribant a casa, hi està arribant.

Per tant, aquest és el context que tenim, senyor diputat: uns instruments dels quals alguns ja els estem tocant. I no els estem tocant per casualitat i, senyor diputat –no s'enganyi–, no els tenim perquè això formi part de la política territorial ni de l'anterior Govern de l'Estat ni de l'actual Govern de l'Estat: els tenim perquè els hem treballat des de Catalunya i hem utilitzat tots aquells forats que la història i les circumstàncies polítiques ens han permès per guanyar pas a pas. Aquesta ha estat una batalla llarga, com vostè coneix perfectament, i l'hem hagut de guanyar pas a pas, polèmica a polèmica; si vol vostè, «bronca» a «bronca». I ens en queden, encara, sí senyor, ens en queden. I n'hem tingut una a la qual vostè feia referència fa poques setmanes. I aquestes «bronques», com les que vostè feia referència, ens ajuden, té tota la raó, ens ajuden, perquè, com més desafortada és l'opinió que se'n ve a dir des de fora, més força moral ens dóna.

Per tant, en tenim, d'eines...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Tindrà ocasió d'anar...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Deixi'm només..., no acabaré amb granotes, però deixi'm acabar...

El president

No...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...si us plau.

Bé, per tant, en tenim, d'eines; una és la del TGV. I per això jo li demanaria, senyor diputat, que quan vostè jutgi el que el Govern fa amb relació que aquest projecte arribi bé a Barcelona, a Catalunya, doncs, ho fem en aquest context d'una política territorial del país, de Catalunya, enfront d'una altra, que no és la nostra, que no és la que nosaltres voldríem, però és la que, objectivament, vostè i jo i suposo que totes les senyores i senyors diputats de la sala saben que existeix.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Ja saben que amb el salt de la granota acabava la feina aquell torero que era el Cordobés, eh? (*Rialles.*) Té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Bé, senyor conseller, vostè dóna la raó que l'Estat no inverteix, i no és cosa, en fi, d'un temps cap aquí: és una cosa general. I també els papers de Foment, doncs, ho avalen, eh?, els papers de Foment també avalen que hi ha un dèficit d'inversió.

Aleshores, com que això està prou clar, com és que accepten pagar per una inversió que tenia prevista l'Estat sense piular? Com és que vostès accepten pagar sense demanar contrapartides? Es podrien demanar contrapartides! Molt bé: paguem 15.000 milions de pessetes, però, a canvi d'això, vostès –Renfe– sotseren totes les vies de l'àrea metropolitana, i a canvi d'això vostès compensen els municipis pels quals passen les vies i dels quals es fereix el territori, però a canvi d'això vostès entren en una negociació per tal –amb l'esperit de l'autoritat catalana del ferrocarril–, doncs, que hi hagi un traspàs, abans de privatitzar, de Renfe rodalies i el servei d'un tren de velocitat regional; però, també a canvi d'això, doncs, Renfe ha de millorar tota la xarxa interior que té. I això ho han fet a Galícia; a Galícia han dit: «Molt bé...», la Xunta gallega ha dit: «Posarem 30.000 milions de pessetes, però a canvi de portar el TGV a Galícia l'Estat, a canvi, la Renfe renovarà tota la xarxa ferroviària de Galícia.» Doncs, potser això hauria estat una negociació, però, la veritat, no ho hem vist –no ho hem vist, això. Primer hem vist de dir que no es pagaria ni res, allò, com si fos Numància, i després hem vist la rendició de Breda, eh?

Aleshores, és clar, no entenem, diguéssim, aquestes maneres de negociar, és a dir, clar, negociar sempre en una taula que hi ha cortines sota la taula, eh?, no es veu mai quins cromos hi ha sota la taula. La pregunta és: aquí hi ha cromos? Si no, per què no s'ha negociat? És a dir, si està tan clar el dèficit d'inversió de l'Estat en tots aquests anys, vostès per què ho han amagat? Per què no ho han dit a l'opinió pública? Per què no s'han carregat de raó i han dit: «Escolti, vostès ja fa, doncs..., bilions que ens deuen d'inversió, i, per tant, vostès el que han de fer, doncs, és assumir els compromisos. Si tenen un problema de caixa o, fins i tot, de política general de l'Estat, que està de molt mal veure, doncs, pagar alguna cosa de tant en tant als catalans –això també, fins i tot, està mal vist–, doncs, a canvi d'això, entrem potser una mica més..., però, escolti, vostès ens fan la feina ben feta a tota l'àrea metropolitana com a mínim, eh?, i també la feina ben feta a l'interior?» Per què la feina ben feta diuen que no té fronteres.

Llavors, és clar, aquesta és la perplexitat amb què ens trobem tots, aquesta és, a vegades, la manca d'alçada de mires del Govern de la Generalitat que veiem, és una cosa pusillànime, és a dir, és una cosa a la qual li falta una mica de coratge ben entès. Llavors, és això el que voldríem dir. I ara que hi ha un moment especial del finançament, escolti, vinculin el finançament i la inversió, vinculin el finançament a la inversió. En aquest estudi del Grup de Treball d'Infraestructures –un grup que està integrat per la Cambra de Comerç, el Cercle d'Economia, el Foment del Treball i el RACC– hi ha un article molt interessant del senyor Alexandre Pedrós; un senyor, doncs, del qual tothom sap la seva militància o la seva adscripció política. En aquest estudi està molt

clar: diu que s'ha de vincular, eh?, és a dir, hi ha un problema de finançament i, per tant, per assegurar i garantir les inversions necessàries, doncs, s'han de vincular la qüestió del finançament, del dèficit fiscal, i la qüestió de les inversions. I, per tant, ara que vostès han de negociar això, el finançament, i que el Govern del PP, doncs, intentarà donar la pastanaga i el bastó, i que el Govern del PP dirà: «Bé, a canvi d'una mica més finançament, els colarem la llei del dèficit zero» –que és clarament anticonstitucional, eh?; si un la mira, és clarament anticonstitucional–, «però, a canvi, vostès no recorren», etcètera, no?... Bé, escolti, si tantes coses s'han de vincular, vinculin vostès també la inversió, perquè Catalunya el que necessita sobretot és inversió, això està ben clar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bonet i Revés

...i resulta que la inversió –acabo, senyor president–, doncs, és matèria reservada de l'Estat, i això no pot ser.

Res més, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, jo crec que hi han algunes dades que val la pena que es donin, no? Per exemple, amb dades de *Butlletí Oficial de l'Estat* –que crec que és una font solvent, no?–, les obres licitades per l'Administració central a Catalunya amb relació a tot l'Estat l'any 2000 van ser el 21,8%; les obres adjudicades el mateix 2000 van ser el 16,6%. Bé, jo crec que segurament això no és un fet casual, sinó que vol dir que s'ha fet tota una sèrie de feina important per poder desencallar infraestructures.

Vostè té raó en una cosa: nosaltres no podíem anar a Madrid simplement, per important que fos –i vostè ha vist que jo he donat una gran importància al tema de l'aeroport del Prat, que crec que respon a la realitat–, només dient: «Ah!, volem això, volem això, paguin, se'n van, i ja està.» Nosaltres vam estar a Madrid, vaig estar-hi jo primer una tarda, amb el secretari d'Estat d'Infraestructures, després hi va estar el president amb el ministre, el secretari d'Estat i jo mateix, i en total vam estar reunits, doncs, podríem dir, un temps gairebé proper a les deu hores, no? No vam estar deu hores parlant d'això. Vam parlar de moltes coses. Però, és clar, senyor president, jo sóc gironí, no puc pas amagar-ho; el senyor Micaló, que també ho és, ho entendreà, i molts d'aquí..., el senyor Vigo ara no hi és. Home... I dic el senyor Vigo perquè una de les coses que s'ha aconseguit desencallar, doncs, és el projecte del túnel de Toses, que fa molts anys que es demanava, s'ha desencallat ara; o, per exemple, el projecte de la Nacional II; o, per exemple –perquè el senyor Luna no s'ho agafi

malament, i els senyors diputats de Tarragona—, la Nacional 340, en el seu tram de desdoblament entre Altafulla i Torredembarra fins a l'Arboç, no? Tot això ha sortit ara; tot això respon, per cert, a esmenes presentades als pressupostos generals de l'Estat, negociades, i en les quals, doncs, es va incloure la dotació o el compromís que es farien efectivament aquests projectes.

Per tant, estigui tranquil —estigui tranquil. I jo no la porto aquí —perquè ja porto molts papers, per la qual cosa l'he deixat—, però el mes de gener bona part de l'adjudicació de projectes que ha fet l'Administració de l'Estat, en virtut d'aquests projectes que li he dit i d'altres, correspon a Catalunya. Perquè sap quin problema ens vam trobar, senyor Bonet, nosaltres, l'any 95, quan hi va haver un canvi en l'Administració de l'Estat? Que no hi havia inversió pública al nostre país, però el més greu és que no hi havia ni un projecte a l'armari. I un projecte en obra pública, per exemple de carreteres, requereix quatre anys per poder-lo tirar endavant. I, per tant, vostè té raó, i la Cambra de Contractistes ho retrata bé: del 95 al 99 hi va haver aquest dèficit de mig bilió que l'Estat havia d'invertir i no va invertir; però també és cert que durant tot aquest període —i ara en veurem els fruits— s'han desencallat molts de projectes, que, per cert, feina del Govern de la Generalitat de dialogar d'una banda amb l'Administració local —i si vol n'hi posaré uns quants exemples— i, d'altra banda, dialogar amb el Ministeri, d'intentar sempre desencallar i tirar endavant tots aquests projectes.

Per tant, estigui tranquil, nosaltres no vam anar a parlar només d'això. Fins i tot si..., només parlar d'això, el resultat de la conversa ja era bo, ja era excellent, perquè, entre altres coses, la solució aportada, això que vostè ens demana per al Prat —i demani-ho vostè..., penso que ho ha de demanar a qui és el legítim representant de la gent del Prat, que és l'Ajuntament del Prat, doncs, la proposta que fem, si millora o no millora la qualitat urbana del municipi del Prat—, ja ho vam fer. I vam dir al Ministeri també una cosa, i l'hem dita, i ens hem posat a disposició..., perquè ara no està tot resolt: hem d'ajudar l'Ajuntament de Barcelona, que evidentment potser és el que necessita menys l'ajut, perquè és prou potent, però el de l'Hospitalet, el de Cornellà, el de Sant Joan Despí, el de Sant Boi..., tots els ajuntaments de Catalunya, que resolguin els seus temes. El de Lleida —veig que hi ha el senyor alcalde i diputat de Lleida, no?—, també vam parlar de Lleida, i jo vaig demanar al ministre que s'havia de fer un esforç per poder reprendre el diàleg. Jo crec que és un esforç que ha de fer tothom, jo crec que també l'hauria de fer el senyor alcalde de Lleida, si pot ser, retirant aquest recurs, que facilitaria el diàleg, no?, o aquesta ordre d'aturada. Vam parlar de Lleida, sap?, i nosaltres ens vam oferir també a ajudar que a Lleida es trobés una solució. Per tant, no pateixi: nosaltres vam anar a Madrid amb moltes coses i en vam sortir molt bé.

Vostè ha parlat d'obres d'art. Deixi'm acabar amb una obra d'art que és propietat d'aquesta casa —aquesta casa..., del Museu Nacional d'Art—, però que està dipositada al Museu de la Garrotxa, no?, que és d'un pintor que es diu Brull i que porta per títol *Les nimfes*, que són dos dones magnífiques en un paisatge —per això està a

Olot, perquè darrere tot és paisatge. *Les nimfes*, evidentment, doncs, com diem a Olot, anaven «conilles», no? Bé, nosaltres vam venir realment molt ben vestits de Madrid i amb el sarró ple.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. No esperava altra cosa de vostès: que anessin ben vestits, i no «conilles». (*Rialles.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política ferroviària de la regió metropolitana de Barcelona (tram. 300-00261/06)

El punt quart de l'ordre del dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre la política ferroviària de la regió metropolitana de Barcelona. La presenta, pels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, continuem parlant del tema que aquests dies és important a nivell de mitjans de comunicació, a nivell ciutadà —fins i tot les monges de Pedralbes feien oracions perquè l'AVE arribés a l'eroport, no? Jo, senyor president, voldria començar amb algunes referències a algunes de les intervencions anteriors, molt especialment a la del conseller Macias perquè jo crec que intenta remuntar constantment a èpoques passades, de governs d'etapa socialista, etapa del Partit Popular... Jo no dic que hi haguessin projectes equivocats en el passat, però en aquests moments hi ha una ofensiva, diguem-ne, antibarcelonina, anticatalana, des del Partit Popular, que no s'havia produït mai amb la virulència que es produeix en aquests moments i hi faré referència.

Ara, senyor conseller, de la mateixa manera que hi ha hagut un model territorial o hi ha un model territorial, en aquests moments, molt centralista a Espanya, a Barcelona i a Catalunya vostès, amb el tema de l'alta velocitat, també tenien un projecte que anava destinat a ofegar la ciutat, capital i casal de Catalunya. Vostès apostaven —i vostè té una memòria molt prima— perquè l'AVE no passés per Barcelona, sinó que passés pel Vallès i tingués l'estació central al Vallès; vostès, durant molt de temps —el Govern de la Generalitat durant molt de temps—, veia Barcelona com un perill, com una amenaça, com aquesta ciutat-nació, ciutat-estat en què vostè deia que s'està convertint Madrid. El Govern de la Generalitat sempre ha vist Barcelona com una amenaça, ara han rectificat i parlem-ne de les rectificacions perquè en el tema de l'alta velocitat, senyor conseller, hi havia molts punts d'acord i la picabaralla no ens porta enlloc, ens porta que ens imposin solucions, males solucions.

Hi havia molts punts d'acord, senyor conseller, i jo he d'insistir que havíem d'haver seguit en aquesta línia. Un punt d'acord: el calendari, el 2004 és una peça essencial, les coses s'han de fer el 2004. Recordem-ho: AVE a Barcelona, AVE a la frontera francesa, eh?, no

ens n'oblidem –2004, frontera francesa–, que és per a una connexió internacional; AVE a l'aeroport, el 2004..., calendari. Però, també plantejàvem altres qüestions en les quals estàvem d'acord, senyor conseller: la línia d'alta velocitat és una línia que vostè en diu d'altres prestacions, d'acord, serveix per a l'alta velocitat, per posar trens regionals a nivell de Catalunya i a nivell del nostre territori més pròxim –l'Aragó, França, País Valencià–, per posar trens regionals, per posar mercaderies, etcètera; per tant, via d'altres prestacions, hi estem d'acord. També estem d'acord en la intermodalitat, senyor conseller, és a dir, que les carreteres, les autopistes, els aeroports, els trens convencionals i l'AVE formen un sistema conjunt de transport, de mobilitat, però, és clar –ara en tornarem a parlar–, aquest model que ja hi estàvem d'acord, jo crec amb la proposta que vostès estan pactant o estan acceptant es trenca, aquesta connexió no es produeix, com a mínim en un aeroport important que és el de Reus - Tarragona..., ja en parlarem.

Per tant, aquest projecte d'intermodalitat queda trencat. Estàvem d'acord en totes aquestes qüestions, estàvem d'acord que l'estació de la Sagrera fos l'estació central i estàvem d'acord, senyor conseller, que cal potenciar l'AVE com un factor d'estirar el tren convencional, les rodalies i els regionals. Però jo crec que la frase del senyor Micaló dient: «Escolti'm, això és una tema molt complicat, és un gran puzzle que té una última peça, que és la que ha d'encaixar, que és l'aeroport, doncs, aquesta peça l'hem perduda, senyor conseller. L'última peça, la que feia que el puzzle funcionés l'hem perdut i això no funciona.

El calendari serà de molt difícil compliment. Ja veurem si el 2005, amb el compromís pagant vostès, tindrem l'AVE a l'aeroport, i veurem si arriba a la frontera francesa. L'AVE no passa per la línia principal per anar a l'aeroport, passa per un ramal secundari o per un bucle o per una ansa, com vostè ha dit, no passa per la línia principal que és el que havíem dit: un sistema amb xarxa, interconnexió, i això vol dir que no tots els AVE passaran per l'aeroport i, per tant, serà una cosa diferent, no és el que havíem pactat, senyor conseller, no és el model que havíem dissenyat, no és el model que els catalans havíem acordat, és una cosa diferent.

El finançament ara ens diuen que l'Administració titular no la paga tota sinó que l'ha de pagar una mica la Generalitat i també demana que els ajuntaments hi posin diners. Escolti'm, l'Administració titular ha de finançar el que és seu, que *cada palo aguante su vela*, eh?, i em sembla que aquests 15.000 milions, ara 10.000 milions de pessetes, els hauria de pagar Madrid, i ja estem d'acord –i en parlarem més endavant– que si s'han d'avançar s'avancin però que ens tornin els diners amb interessos, eh? Però, bé, és molt mal precedent que una Administració que no és titular hagi de pagar una infraestructura que és de Madrid. Fins ara s'havia produït la inversa; la senyora Alicia Sánchez-Camacho en un article ens deia: «No, escolti'm, Madrid ha pagat més de 60.000 milions de pessetes per l'Eix Transversal, que és de la Generalitat», home, doncs, està bé això, però no a l'inrevés, l'Administració potent ara ens demana que els petits ens rasquem la butxaca, quan,

fins ara, ens ajudava amb l'Eix Transversal. A mi em sembla que és un molt mal precedent el que ara corrin vostès a donar aquests diners.

Em sembla que podríem haver aprofitat l'oportunitat per parlar de la gestió de les infraestructures, parlar de quin model de gestió volem, perquè segurament hauríem de parlar de com s'ha de gestionar l'AVE, com s'ha de gestionar aquesta via d'altres prestacions, com podem gestionar l'aeroport, perquè, segurament, si la gestió de l'aeroport fos a Catalunya, amb els diners que genera l'aeroport podríem pagar la tercera pista, el Pla director amb totes les infraestructures que s'han de fer a l'aeroport, podríem pagar els accessos a l'aeroport –vol dir Línia 9 del metro i alta velocitat amb el projecte que, des de Catalunya, havíem acordat. Per tant, jo crec que estem pactant una mala solució, un bunyol, senyor conseller –un bunyol, una mala solució.

Vostè deia que en aquest model la connexió ferroviària i aeroportuària és essencial i vostè sap, senyor conseller, que la connexió entre l'Euromed, el corredor del Mediterrani i l'alta velocitat no està solucionada i no està solucionada la connexió amb l'aeroport de Reus - Tarragona, i això és una molt mala notícia perquè tot el model ferroviari que vostè dissenya se'n va per terra i tot el model aeroportuari que vostè dissenya se'n va per terra, perquè és essencial la interconnexió amb alta velocitat de ports, aeroports, etcètera. I, senyor conseller, és una mala solució el que estan acordant, perquè tampoc soluciona els conflictes territorials: el tema de Lleida està pendent i jo crec que hauria d'haver insistit més en una solució per a Lleida.

Però, sobretot, senyor conseller, estant d'acord amb tantes coses com estàvem d'acord, jo crec que s'han equivocats en l'estratègia negociadora. Convergència i Unió no pot anar sol, en aquests moments, a Madrid; si van sols a Madrid mostren debilitat, mostren feblesa, i això és una realitat evident. Abans, el senyor Bonet deia que hi ha una taula neogociadora i no sap que hi ha sota la taula. Senyor conseller, a sota la taula és molt clar el que hi ha (*l'orador mostra una ampliació d'una vinyeta*): miri, una mà molt llarga del senyor Álvarez Cascos que va cap a les parts del senyor Pujol (*rialles*), una mà molt llarga que no els permet a vostès negociar amb tranquil·litat.

Vostès no poden anar sols a Madrid a negociar, vostès haurien de buscar el consens a Catalunya, complicitats a Catalunya, senyor conseller: amb l'Ajuntament de Barcelona, amb els ajuntaments, amb les institucions, amb el món econòmic i el món social, que estàvem disposats a fer un front comú per demanar una bona solució i no aquesta mala solució. Vostès han optat per una mala estratègia negociadora: anar sols, i són debils, però, a més, senyor conseller, ja resulta que diuen que és una estratègia negociadora, també. El senyor Pujol diu una cosa i vostè en diu una altra: «Pujol desautoriza a su Govern y se niega a pagar por el AVE», ara resulta que pagarem per l'AVE. Han mostrat debilitat i contradiccions, la pitjor manera per anar a negociar.

I davant de tot això sí que ens trobem amb un model del Partit Popular, amb un model del Govern espanyol: una ofensiva que intenta ofegar l'economia de Catalunya,

amb una visió molt equivocada, perquè Catalunya és una peça essencial de l'economia espanyola i si s'inverteix en Catalunya, s'invertirà en el fet que l'economia espanyola vagi millor també i, per tant, el projecte de l'AVE –un bon projecte de l'AVE–, un bon projecte d'infraestructures a Catalunya, un bon aeroport a Catalunya, és una necessitat per a Espanya, també, i això és el que el Partit Popular no assumeix. El Partit Popular té una visió que està pensant en un Madrid, una gran capital que es destina a grans projectes multinacionals –segurament transoceànics, cap a Sud-amèrica, cap a Miami– i el Partit Popular s'oblida d'Espanya. Doncs, deixin i apostin perquè Barcelona sigui la capital europea d'Espanya, sigui la capital des de la qual llancem els projectes espanyols cap a Espanya, i per a això necessitem un bon aeroport i una bona línia d'alta velocitat que ens comuniqui cap a Espanya. I, mentrestant, el Partit Popular fa tot el contrari: és a dir, el Partit Popular dóna diners –tots els que es demanen– per a l'AVE a Llevant i no dóna els que necessitem a Catalunya, regategen 15.000 milions de pessetes i, en canvi, doblem el pressupost, fins 1,2 bilions de pessetes per a l'AVE a Llevant; per al corredor del Mediterrani aposten per un tercer carril, no per l'alta velocitat.

Senyor president, senyor conseller, jo crec que hi ha una visió equivocada. Des de Catalunya hauríem d'haver fet un front comú i anar a negociar la solució que teníem acordada, la solució pactada, allò que era un consens per a tots nosaltres, i vostès han optat per anar-hi sols, per anar-hi sense força i per deixar-se, diguem-ne, entabanar pel Partit Popular. Jo crec que ha sigut una molt mala solució de la qual patirem les conseqüències en el futur.

Gràcies, senyor conseller. (Pausa.)

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona substitueix el president en la direcció del debat.)

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo li agraeixo al senyor Nadal quasi tot de la seva intervenció, menys la grolleria d'ensenyar aquí aquesta vinyeta... (Remor de veus.) Perdonin, jo penso que ensenyar això aquí és una grolleria.

Bé, dit això, senyor Nadal, nosaltres no ens podem fiar del seu partit gens ni mica perquè ens acompanyin a Madrid, no? –gens ni mica–, i li posaré sis exemples documentats de les sis polèmiques que hi ha hagut en el tema del tren d'alta velocitat..., sí, «disfrutarà» la senyora Figueras, ja ho veurà.

Primera, l'any 83, quan la Generalitat per primera vegada proposa, dir, escolti'm anem a anar amb ample de via internacional, resposta del president de Renfe –per cert, militant del Partit dels Socialistes de Catalunya–, que diu a un..., *La Vanguardia*, eh?, l'any 83: «*Jamás tendremos ancho de vía internacional según el presi-*

dente de Renfe», primer encert; segon encert de l'article: «*La estación de Francia seguirá*», bé, com està..., a més a més va dir que «*no habría huelga*» i hi va haver «*huelga*» efectivament. Primera polèmica situada l'any 83.

Segona polèmica, l'any 86-87 quan el Govern de la Generalitat diu, aprofitant que, efectivament, Europa diu que s'han de fer trens d'alta velocitat, bé, la Generalitat comença a encarregar. En aquell moment, el senyor García Valverde, president de Renfe en aquell moment –llegeixo el diari de sessions del Congrés de Diputats–, a la Comisión de Industria y Obras Públicas y Servicios, diu: «*Afirma el señor García Valverde: "Y de ahí se deduce que el argumento del ancho europeo del alta velocidad no es comercial, no es empresarial, podrá ser otro tipo de argumento, pero yo puedo asegurar que desde la empresa que administra el ferrocarril no recomendaría a nadie que hiciera tal proyecto económico"*», i se'n va, més endavant, el redactor diu –senyor José María Milagro, redactor de *La Vanguardia*–: «*Poco más adelante, por si quedaban algunas dudas, el señor García Valverde asevera: "Por tanto, si hubiera dinero para hacer un cambio de ancho europeo y a mí alguien me preguntase qué haría con este dinero, le puedo asegurar que nunca haría el cambio europeo"*», bla, bla, bla... Per tant, segona polèmica.

Tercera polèmica, Madrid - Sevilla: començar Madrid - Sevilla, començar a anar Europa baixant cap al sud i, per sort, i sempre hem dit i hem reconegut que aquí hi va haver un personatge cabdal, que és el senyor Barrionuevo, que no va escoltar al senyor García Valverde –entre altres va escoltar al senyor Miquel Roca–, i va prendre, almenys, la decisió de l'ample de via internacional.

Tercera polèmica: traçat Madrid-Barcelona. Escolti'm, estic entusiasmatíssim amb la seva defensa del Camp de Tarragona, però anem a l'any 93, ara anem a l'*Avui*: «*La Generalitat projecta que el TGV entre Lleida i Barcelona passi per Tarragona.*» Urbanisme –això ho presentava el senyor Solans– va unir els tres aeroports catalans amb l'alta velocitat, l'any 93, per cert, un esquema, etcètera, etcètera. Bé, resposta a això d'un altre ministre català, també militant del Partit dels Socialistes de Catalunya, que no veu bé aquesta proposta; per tant, polèmica de l'any 93, sortosament, al final, rectificada l'any 94 pel mateix Govern.

Anem a una altra polèmica, si volen vostès, a la polèmica de les estacions. L'any 97 –eh?–, l'any 97 el senyor Raimon Martínez Fraile, també membre del partit dels Socialistes de Catalunya. Titular, en aquest cas, de *La Vanguardia*: «*Raimon Martínez Fraile juzga inviable la propuesta a la Generalitat de crear estaciones en Sagrera, Sant Cugat, Sants y Aeropuerto, pero el director general de Transport, Romeu Ramírez, la defiende*», i diu –aquest senyor– «*juzgó ayer alocadas las propuestas hechas por la Administración autonómica*» i «*Renfe defiende la conveniencia de hacer una única estación central en Barcelona.*» I davant d'això tot el que vostès vulguin, doncs, la Generalitat dient això, la Generalitat dient una cosa molt important, eh? I ho diu, per exemple, en boca del senyor Solans. El

senyor Solans proposa tot un traçat a unes reserves de sòl, i llavors, quan arriba a dintre de Barcelona, diu: «I, en tot cas, la connexió entre Sants i la Sagrera» —llavors, en aquell moment, no es diu la Sagrera, es diu Sant Andreu— «en tot cas, que sigui el Govern Municipal que decideixi com ho ha de fer.» Llegeixo *El País*, també, de l'any ja 89, quan es va fer aquesta reserva, no? «Solans no quiso definirse sobre el itinerario de la línea entre la estación de Sant Andreu Condal a Barcelona Sants porque es una decisión que compete al Ayuntamiento de Barcelona.»

Per tant, jo crec que la història que hi ha hagut de totes aquestes polèmiques que jo els he il·lustrat amb aquests retalls és molt clara, no? N'hem tingut moltes, de polèmiques. Inicialment, el que ha proposat el Govern de la Generalitat ha tingut una resposta d'un o d'altre, gairebé sempre membre del Partit dels Socialistes de Catalunya, de desqualificació immediata. I la seqüència dels diaris és molt clara: la Generalitat diu això, ho diu l'Albert Vilalta, ho diu el conseller Molins, ho diu el conseller Vigatà, ho diu el mateix president Pujol, i, l'endemà mateix, desqualificació. Curiosament —curiosament, i la premsa és molt fidel en aquests casos—, al cap d'algunes vegades setmanes i d'altres mesos, doncs, titular amb foto, també d'*El País*, amb foto del senyor García Valverde i del senyor Barrionuevo; al final guanyen les tesis del senyor Barrionuevo enfront les del senyor García Valverde, i subtítol: «La Generalitat tenia raó.»

Bé, per tant, escolti'm, jo, encantat d'anar a Madrid amb vostès, no? Però és que vostès porten un pes a l'esquena tan gros que no sé que hi ha a sota la taula, però, en qualsevol cas, a sobre de la taula només hi hauria que plom que ens impediria qualsevol negociació. I dic això referint-me, òbviament, a la seva interpellació com a Grup del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, no amb una altra condició. Que nosaltres hem tingut sempre molta cura i que crec que s'ha aconseguit i que si molt del que s'ha aconseguit i del que s'ha d'aconseguir depèn d'això... I és que nosaltres hem intentat sempre, sempre, sempre, per bé que hàgim tingut visions diferents de les administracions locals, governades per qui sigui, tant si són a Tarragona, com al Prat, com a Hospitalet, com a Barcelona, nosaltres el que hem intentat és un mínim comú denominador. Nosaltres hem dit el mes de novembre, quan van fer l'al·legació, vam dir: «En què estem d'acord?» Doncs, amb la defensa de l'aeroport, amb la defensa de la gran Sagrera, amb la defensa de tot l'anell ferroviari de l'entorn de Barcelona, de la Barcelona de les cinc estacions. Això estem d'acord.

Evidentment, amb l'Ajuntament de Barcelona no veiem igual el tema del túnel que s'ha de fer. I vam fer una solució en dir: «Ajuntament, tu entrega'ls-ho dibuixat. Nosaltres d'això no en parlarem.» Ho hem fet sempre i ho seguirem fent, senyor Nadal, i quan jo vaig arribar de Madrid, vaig fer una cosa, que és que, a part de dir-ho i que el mateix secretari d'Actuacions Concertades va anar a veure totes i cadascuna de les persones d'administracions locals implicades, jo els vaig convocar, i em vaig informar a les administracions locals, i vaig anar al Consell de Treball de Catalunya, on

hi han els sindicats i els empresaris, a explicar-los la importància, la magnitud, els continguts dels acords que s'havien arribat i, en tot cas, en aquell moment, de la demanda, que encara no havia estat atesa pel Govern, de participació del finançament.

Per tant, senyor Nadal, escolti'm, jo estaria encantat de poder anar a Madrid amb vostès —com a Partit Socialista, m'estic referint—, encantadíssim, i amb Esquerra Republicana i amb Iniciativa per Catalunya i el Partit Popular de Catalunya. Però abans, abans jo els demano que abans —sempre que s'ha arribat, s'ha donat una idea, s'ha arribat a una solució—, abans de disparar, d'ensenyar aquí la gracieta de l'acudit senzill, abans d'això, pensin-s'ho uns dies, parlem-ne, treballem-ho i després, quan tinguin tot això, si vol, anem plegats, anem plegats, però abans fem això.

I si us plau —el conseller Puig fa una estona abans ho deia aquí—, hi ha un argument important, que és que aquest és un projecte que nosaltres l'hem treballat molt des de fa molts anys, amb constància, des de l'any 83, pel cap baix —almenys, la constància documental que jo tinc aquí en aquests moments—, que ens el sentim molt nostre, que no és un projecte únic d'una via d'un ample internacional, sinó que és un projecte ampli, que és un projecte que el que vol és que tot Catalunya..., tot Catalunya, a vostè el preocupa el Camp de Tarragona, el preocupa l'estació de l'aeroport de Reus, la de Girona; a mi també, a nosaltres també. Però aquí a mi també em preocupa, doncs, que el tren de la Pobla, en comptes d'haver-hi les tres migrades expedicions que hi han ara, pugui tenir un servei normal, eh? Normal vol dir cinc, sis expedicions al dia, i de Balaguer a Lleida un cada hora. Ens preocupa tot això, no? I aquest és el nostre model ferroviari, que, a més a més, jo tinc la percepció que, si no fos per aquest esverament que vostès a vegades tenen, o aquesta necessitat de sortir a corregudes, jo crec que ens podríem entendre molt més.

(El vicepresident primer reprèn la direcció del debat.)

I voldria acabar, voldria acabar tornant-li a dir el que li he dit al principi. Vostè em coneix plenament i sap que sóc un home de diàleg i que m'agrada parlar amb tothom amb respecte, però vostè no ha començat bé aquesta interpellació ensenyant aquest acudit.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. En el torn de rèplica té la paraula l'illustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, senyor conseller, em pensava que ens podríem entendre, però, evidentment, avui els consellers no han vingut amb to de buscar acord, sinó que han vingut amb to de guerra. El senyor conseller té molt mala memòria i està intentant una cosa que jo crec que és molt injusta, perquè si algú ha defensat el projecte de l'AVE a Catalunya ha estat l'Ajuntament de Barcelona, i si algú ha liderat el projecte de l'AVE a Catalunya ha estat l'Ajuntament de Barcelona, i governat durant molts anys pels socialistes. Per tant, senyor conseller,

vostè ho sap, qui ha endegat aquest procés és l'Ajuntament de Barcelona contra, moltes vegades, el criteri de la Generalitat.

Ara, si ens hem de remuntar al passat, senyor conseller, remuntem-nos-hi, eh? I vostè sap, senyor conseller, que hi ha en aquest Parlament un acord de rescatar el peatge de Mollet, vostè ho sap; que no s'ha complert. I que el president Pujol, amb això que vostè diu que busca el diàleg, deia *por ahí* l'altre dia: «Jo no aixecaré el peatge de Mollet encara que hi hagi un acord al Parlament, i aquells que» —referint-se als socialistes— «van demanant que s'aixequi el peatge de Mollet i alhora demanen que no paguem els 15.000 milions de pessetes per arreglar l'aeroport estan en una posició molt contradictòria.» Senyor conseller, potser sí, estem en una posició contradictòria, però vostè sap per què a Catalunya no es rescata aquest peatge? Vostè sap per què tampoc es compleix l'acord que vam tenir amb Esquerra Republicana de crear un fons de rescat a partir dels ingressos que provinguessin dels impostos de les autopistes? Que aquest any a Catalunya li vull recordar que serien 10.000 milions de pessetes per l'IVA i 16.000 per l'impost de societats? 26.000 milions de pessetes. Miri, el doble del que necessiten vostès per fer l'enllaç de l'aeroport. Sap per què no es compleix aquest compromís? L'hi explicaré. Remuntem-nos al passat, senyor conseller.

Miri, el conseller d'Economia, senyor Francesc Homs, d'on ve? Àrees Autopistes. El senyor Basáñez, anterior conseller d'Economia, on va anar? A Autopistes. L'altre conseller d'Economia, senyor Macià Alavedra, on va anar? A Aucat. I vol que li expliqui una altra cosa, senyor conseller? Remuntem-nos al passat. En el Consell d'Administració fundacional d'ACESA, durant deu anys, hi havia quatre persones, en els deu primers anys de funcionament d'ACESA hi havia quatre persones, i sap qui era una d'aquestes quatre persones? Un senyor que es deia Jorge Pujol i Soley. Per això vostès no compleixen un acord parlamentari, no aixequen el peatge de la Llagosta, no compleixen un mandat d'aquest Parlament pactat amb Esquerra Republicana de fer un fons de rescat i no tenen els diners que podien obtenir per fer l'accés a l'aeroport, senyor conseller. Remuntem-nos al passat, aquí té una prova del que podem obtenir.

Jo volia parlar d'alternatives, senyor conseller, i n'hi ha. Ens hem barallat, però Catalunya necessita que ens posem d'acord, senyor conseller. Amb l'Ajuntament de Barcelona, si no vol acordar res amb els Socialistes - Ciutadans pel Canvi no ho faci, però es posi d'acord amb l'Ajuntament de Barcelona. I es posi d'acord amb la societat civil, amb els sindicats, amb el Cercle d'Economia, amb les empreses. Es posi d'acord amb aquesta gent, ens deixi de banda a nosaltres. I reclamem a l'àrea 2004 l'aeroport, la línia principal, la connexió de l'Euromed i l'AVE. Que cada Administració hagi de finançar les seves infraestructures, no ara carreguem el més petit, el de sota. Si es volen avançar diners, que s'avancin, però que ens els tornin, senyor conseller. Demanem la gestió de les infraestructures que ens poden generar recursos per pagar altres infraestructures que necessitem. L'aeroport, el tema autopistes també generaria diners per fer amb altres

infraestructures. Millorem el finançament autonòmic i, com deia el diputat Bonet, senyor conseller, amb la millora del finançament autonòmic parlem d'infraestructures. Perquè Catalunya necessita uns 1000 quilòmetres d'autovies per equiparar-nos a Espanya; Catalunya necessita 700 quilòmetres de ferrocarrils; Catalunya necessita regadius, i tot això ha de formar part del paquet de negociació de finançament autonòmic.

I reivindicuem que Barcelona sigui la capital europea d'Espanya, senyor conseller, i això no ho podem fer sols. Facin un gran acord, Govern, ajuntaments i entitats econòmiques i socials, i el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi el deixi de cantó si creu que hem faltat al diàleg avui aquí. Però Catalunya necessita l'acord, senyor conseller. Vostès sols no poden anar a negociar.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Nadal. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Molt breument, senyor president, perquè, òbviament, les referències que feia el senyor Nadal al tema del peatge crec que avui no són objecte d'interpel·lació. (*Remor de veus.*) En tot cas, només una acotació. El senyor Bonet coneix perfectament que aquesta proposta que va ser —crec— adoptada per unanimitat a la cambra, va ser a proposta, presentada conjuntament per Esquerra Republicana i Convergència i Unió, per tant, nosaltres esperem que els tres diputats designats per aquest Parlament per defensar-ho a Madrid, doncs, puguin fer-ho com abans millor. I a la vegada esperem disposar del suficient fons per poder complir la resolució de Mollet i d'altres que convenen, però, òbviament, requereixen aquests fons.

Dit això, nosaltres creiem que en tot aquesta crisi última, aquesta última polèmica, que vostè exemplificava amb el tema de les monges clarisses —crec que són clarisses—, hi ha hagut una gran unanimitat a la societat catalana, no? Jo crec que amb la construcció d'aquesta gran unanimitat el mèrit és de tothom, potser de la mateixa societat, de les monges, no? Però deixi que el Govern en tingui una petita, petita quota, no? I deixi que els governs, que vol dir les administracions del país, el Govern de la Generalitat, les administracions locals conjuntament, també en l'exercici de responsabilitat que van fer el mes de novembre, també en tinguem una petita quota. Nosaltres, l'endemà mateix, el mateix dia de l'entrevista amb el ministre vàrem obrir totes les vies de contactes i de diàleg. Jo crec que tothom que havia d'estar informat directament, va estar informat. Jo vaig recollir una suggerència que se'm va formular des de l'Ajuntament de Barcelona perquè ràpidament convoquéssim els municipis, i vaig també atendre una sol·licitud que havia fet el secretari de Comissions Obreres de Catalunya perquè, a través d'un fòrum, que els agrada especialment perquè agrupa empresaris i treballadors, que és el Consell de Treball, hi anéssim, i crec que mai s'havia convocat tan ràpid el

Consell de Treball. I tot això, com vostè pot veure, té com a objectiu, com a objectiu únic poder aconseguir que aquest valor que, òbviament, de cara a la negociació va bé, que és la unanimitat del país, no es trenqui.

Per tant, jo crec que tots hi tenim la quota de responsabilitat; jo no defugiré la nostra, en cap cas, i a mi m'agradaria molt –a mi m'agradaria molt– que el seu Partit o la coalició dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi tampoc la defugissin. I a mi m'agradaria molt, senyor Nadal, que quan vostè i jo parlem de política ferroviària, de política arreu del país, que segur que tenim molts punts en contacte, no ho hàgim de fer amb vinyetes escatològiques ni que jo li hagi de recordar la història, perquè la història ja l'escriurem d'aquí a uns quants anys, si Déu vol, no?, sinó que puguem parlar de política; però òbviament això requereix, de tots plegats, un exercici de responsabilitat, que el Govern vol tenir. I en un tema tan important i que ens estimem tant, com és el tren d'alta velocitat, però en definitiva la xarxa ferroviària, crec que vol les aportacions de tots nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Macias.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pirineu, especialment pel que fa al turisme i el lleure (tram. 300-00315/06)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pirineu, especialment pel que fa al turisme i el lleure, que en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds presenta la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, hem dit que parlaríem del desenvolupament del Pirineu i evidentment això és un tema que pot afectar –i de fet afecta– diverses conselleries; entenem que es tracti des de Turisme, però segur que hi hauran elements que seria bo que fossin recollits també per altres consellers.

Som conscients que no es pot ficar dins d'un mateix sac totes les comarques de muntanya o totes les comarques del Pirineu, però sí que hi han unes problemàtiques que són comunes: tenen moltes d'elles unes mateixes oportunitats i també tenen unes mateixes amenaces.

Diríem que un dels trets en comú que tenen és que s'està donant una transformació de l'economia, de manera que sembla com si es vulgui fer creure que el turisme, un determinat tipus de turisme, sovint excessivament massificat, és l'única solució per a la subsistència. I això moltes vegades és degut al fet que portem molts anys on en aquestes comarques no s'hi han fet les inversions, ni s'hi han aportat els recursos necessaris per a un tipus de desenvolupament més equilibrat. I ara, doncs, sembla que, amb les presses i amb un tipus de turisme que porta diners a curt termini, doncs puguem arreglar aquest dèficit que arrosseguem de tants anys.

En aquestes comarques, en general, quan s'han fet inversions han sigut de grans obres, de carreteres, fins i tot de museus, on s'han invertit molts diners, sobretot en el que és el formigó, en el que és les obres, però després no hi han hagut ni diners per a manteniment, ni recursos perquè allò sigui un focus d'activitat econòmica positiva per a aquella zona. A vegades, a més a més, quan s'han fet inversions això ha suposat una agressió a l'entorn. Per exemple, doncs, hi han hagut inversions en canalitzacions amb formigó on no eren necessàries; s'han destruït valors que pels mateixos turistes són importants, com, per exemple, murs de pedra seca, o es creen llacs artificials o embassaments en capçaleres de rius o en llocs on es transforma de tal manera l'entorn que sembla gairebé més urbanitzat i, per tant, tampoc agrada als turistes que hi van.

També ha passat això que deia abans que la construcció d'obres faraòniques ha produït que després, pels pobles petits, per les comarques on, evidentment, no hi ha gran quantitat de població, doncs, el manteniment els sigui impossible de fer. L'altre dia, al conseller Puig, quan parlàvem de les centrals eòliques, li vàrem qüestionar que no s'haguessin destinat prou recursos al desenvolupament rural i ell deia que sí. Doncs bé, en la Comissió d'Estudi del Món Rural l'altre dia va venir una persona que està treballant..., un tècnic de la Unió Europea i ens va plantejar uns estudis, ens va exposar uns estudis on es feia del tot evident que a Catalunya, dels Quatre Motors d'Europa, és on precisament des de la regió –en aquests cas des d'Europa diuen «des de la regió»–, des de Catalunya, doncs, s'inverteix més poc.

En moltes de les comarques de muntanya hi ha un problema que és de poca població, però últimament se'ns vol fer creure que encara continua marxant, migrant la població del territori, cosa que no és certa; que l'emigració es va produir fa uns anys, quan segurament hi havia més dificultats, més manca de serveis, però que en aquest moment tampoc és imprescindible que s'hi facin grans projectes turístics o... –sí, sobretot turístics–, amb l'excusa que es fixarà la gent al territori, quan les persones del territori, en aquest cas els joves, si no s'hi queden no és pas perquè no hi hagi una feina, sinó perquè les feines que s'ofereixen no són les que els convencen.

Hem de canviar la idea aquesta que a les zones de muntanya la gent només s'hi guanyarà la vida si s'hi fan més pistes d'esquí, perquè el Pallars, per exemple, que no té pas l'economia basada en l'esquí, té una de les rendes *per capita* més altes de Catalunya, i una de les que tenen menys atur. Als hotels, sovint, el que els costa és de trobar la gent que hi vulgui treballar; a vegades també és perquè les condicions que ofereixen no són de les més bones. De totes maneres, el que cal és que les comarques del Pirineu no se centrin només en un tipus d'activitat, sinó que es vagi diversificant.

I m'agradaria de comentar una notícia que ja va sortir l'any 91, que la publicava *La Vanguardia*, sobre un estudi encarregat pel Consell General de la Vall d'Aran, que deia que la zona de la vall d'Aran ha de desenvolupar el turisme més enllà dels esports d'hivern. Això és el que estem reclamant nosaltres aquí i això ja es deia l'any 91, i continuem caient en els mateixos errors.

Deien que s'hauria de limitar en aquella zona la construcció de segones residències; també recomanava als ajuntaments que limitessin el creixement de l'oferta d'allotjament, especialment pel que feia a apartaments i segones residències, i plantejava que..., deia: «i si bé l'esquí ha estat un motor de transformació, el que cal és buscar noves alternatives, diversificar l'oferta». I plantejava, també, problemes derivats d'aquesta massificació, d'aquest tipus de desenvolupament, com eren els de la circulació interior, la mobilitat dins la regió, i proposava un sistema de transport similar a l'utilitzat a Suïssa, un sistema que sigui de transport públic i que, per tant, els cotxes es deixin aparcats als afores de la zona més especial, de més interès.

Per tant, una cosa que ja s'estava dient l'any 91, i que s'havia encarregat des de Turisme, també, doncs, per què no se n'ha fet cas? Per què continuem amb els mateixos errors? Per què continuem omplint les zones de muntanya de segones residències?

I en aquest cas, doncs, deia que també..., es recomanava que l'esquí no sigui l'activitat central i, en canvi, encara ara s'està reclamant en molts llocs, que sembla que hagi de ser la gran solució, quan sabem que l'esquí també comporta una important agressió en el medi ambient –fins i tot la..., per riscos d'erosió, la mateixa Generalitat ha catalogat el Pirineu com a zona d'alt risc d'erosió.

I és important de tenir en compte que recentment s'han anat presentant estudis que, en el moment que estudiem l'impacte de l'esquí en les zones de muntanya, doncs, diuen que l'esquí ha tocat sostre a tot Europa; diuen que la població jove no s'està incorporant al món de l'esquí en les proporcions que s'hi havien incorporat en dècades anteriors; diuen, per exemple, que després d'anys de creixement del mercat de l'esquí, l'Estat espanyol comença a presentar símptomes de saturació, o bé que l'edat dels esquiadors està augmentant i es troba a faltar una generació que no s'hi està incorporant, i que els joves el que busquen, els turistes de la neu, no és tant l'esquí, sinó anar-hi a passejar, a caminar o a fer excursions. Es fa referència, també, a un estudi francès, on destaca precisament que preveuen que el nombre d'esquiadors disminuirà el 8% d'aquí a l'any 25.

Bé, tot això fa plantejar a veure quin tipus de desenvolupament volem al Pirineu; fa plantejar que segurament ens estem equivocant en el moment de, encara ara, fer propostes d'ampliacions de zones d'esquí en zones on, d'entrada, tenen un valor natural molt important, que pot estar greument afectat i que no és justificat per una activitat que, com diem, té tan poc futur, perquè potser sí que pot comportar uns beneficis a curt termini, però a la llarga es gira en contra de la mateixa zona, perquè el que dèiem era que la gent busca un tipus de turisme de qualitat, vol trobar el que no troba a prop de la ciutat, per tant, no necessàriament les massificacions, els embussos de cotxes.

I ens sorprèn que en aquests moments, doncs, es tiri endavant un projecte com el de Vaqueïra, encara que sigui amb unes certes retallades, perquè és un projecte que afecta negativament, molt negativament, una zona inclosa dins del Pla d'espais d'interès natural, inclosa

dins de la xarxa Natura 2000 en bona part, i que diferents estudis científics de diverses universitats han recomanat que no es tiri endavant, tant pels aspectes podríem dir-ne més naturalístics, més ecològics, com pels aspectes més socials. Perquè probablement saben que recentment ha sortit un estudi multidisciplinar, amb una metodologia de participació molt interessant i molt innovadora, un estudi que es diu Diafanis, que planteja també la dimensió social, i en el moment que es veuen diverses alternatives per a una zona com la de Vaqueïra o la del Pallars, doncs, es diu que les actuacions més preferibles des del punt de vista de la dimensió social són les conservacionistes, perquè –diu–: «impliquen una distribució més gran dels beneficis, una major qualitat de l'oferta laboral, la consolidació de mecanismes de participació local i la coexistència amb les activitats tradicionals».

Veient totes aquestes evidències, no acabem d'entendre per què des dels departaments –ja ho diem d'aquesta manera– de la Generalitat no s'aposta definitivament per una economia més diversificada, per una protecció de l'entorn i no pas per un tipus d'activitat sense futur.

(La vicepresidenta segona substitueix el president en la direcció del debat.)

És cert que el Departament de Medi Ambient ha fet una proposta que ha retallat bastant la zona del projecte, però alhora ha deixat la porta oberta perquè hi hagi una connexió amb Sorpe i, per tant, que després més endavant pugui créixer. I el que és més greu de tot és que aquesta decisió s'ha pres sense complir un compromís que havia fet el conseller de Medi Ambient de dir que primer es faria un mapa de les zones esquiables del Pirineu, que és important de dir on volem fer-hi pistes d'esquí, i ara ja no tant només pel vessant ecològic sinó també pel vessant més urbanístic, més d'ordenació del territori. Per què no tenim encara aquest mapa d'ordenació de l'activitat de l'esquí? Per què mentre no el tenim s'estan prenent decisions com aquesta de permetre que s'ampliïn les pistes de Vaqueïra - Beret?

Tot això ens agradaria, senyor conseller, que ens ho comentés.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyora presidenta, senyora diputada, senyors diputats, senyores diputades, efectivament pujo a la tribuna... –sí, això, gràcies–, per respondre a aquesta interpellació, que està orientada bàsicament a l'activitat turística, almenys era el seu enunciat formal. No pujo, senyora presidenta, per al·lusions en relació amb els capgrossos, ja ha passat això dels capgrossos.

Senyora diputada, vostè té raó. Ja veurà..., deixi'm començar d'una altra manera. Jo avui sóc aquí perquè el Parlament és la representació legítima del poble de Catalunya i, per tant, la màxima institució; perquè, de

fet, si no fos aquí, ara hauria de ser a Tarragona, a on s'està celebrant, precisament, un congrés de Turisme, un congrés de Turisme que fa vint anys que no es celebrava i que ens ha semblat que valia la pena convocarlo, i li puc assegurar que s'està duent a terme amb molta participació del sector. La preparació del congrés s'ha fet molt a fons, de tal manera que hi ha hagut quatre trobades prèvies, una de les quals es va fer precisament a Cervera, on es va tocar d'una manera molt especial el tema del turisme a la muntanya.

(El vicepresident primer reprèn la direcció del debat.)

No crec que sigui legítim que jo faci ús de les conclusions de Cervera perquè no són encara les conclusions del congrés, suposo que s'incorporaran substancialment i, de tota manera, tindrem amplíssimes oportunitats de debatre-les, perquè tinc demanada, des de fa molt de temps, una compareixença a la Comissió per parlar de turisme. De fet estava convocada, la sessió, i no es va poder fer perquè aquell dia hi va haver un d'aquests darrers atemptats i el Parlament –jo crec que molt encertadament– va decidir que suspendria els serveis aquell dia, no?; però la farem i en tindrem oportunitat de parlar-ne, que si s'hagués fet abans la reunió de la Comissió no hauria pogut explicar les conclusions del congrés. En qualsevol cas, això serà més pràctic d'aquesta manera.

Vostè té raó. Jo deia, perquè, tal com explicava ahir en la primera sessió plenària del congrés una persona ben coneguda en el món del turisme i molt experta, que és el que va ser, des de l'any 93 fins al 96, ministre de Comerç i Turisme..., va fer una intervenció en la qual va començar dient una cosa que jo crec del tot, eh? Que és que el turisme és una activitat molt sistèmica, és a dir, és una activitat que només es pot dur a terme bé si tot el territori sobre el qual s'executa l'activitat turística té les condicions adequades. I aquestes condicions, moltes vegades, precisament, el que requereixen són, prèviament, el desenvolupament d'infraestructures. És a dir, el fet que hi hagi millors carreteres, el fet que s'hagin fet obres –algunes de les quals vostè critica, però s'han fet amb totes les garanties, em sembla a mi–, fa possible, precisament, un desenvolupament turístic, que, si no hi hagués hagut aquest desenvolupament del sistema, no s'hauria pogut dur a terme.

Les zones de muntanya tenen un turisme que vostè qualifica de massiu –o almenys en el passat s'ha pogut qualificar d'aquesta manera–, en termes relatius, perquè les quantitats de turisme de neu són molt més petites que allò que en diem turisme massiu de debò, que és el sol i platja en algunes de les zones, no? Però és evident que les zones de muntanya, històricament –i Catalunya ha estat, també, un d'aquests casos–, s'han desenvolupat turísticament començant amb el turisme de neu i començant amb l'esquí. Després, han anat evolucionant, aprofitant, també, aquell territori per a les activitats de turisme més modern, que han aparegut després. Segur que hi havia hagut pioners, però els pioners eren els excursionistes –això és una altra cosa, eh?

S'han desenvolupat, després, activitats del que se'n diu, en termes genèrics, turisme actiu o turisme de natura. Bé, però el que no podem fer, el que no podem fer és

–és fàcil, eh?, de fer el que diré ara, però és perillósissim– abandonar un producte turístic per dedicar tots els esforços a una hipòtesi, és a dir, a un producte turístic, que, segurament, serà important en el futur, però que encara no ho és. Perquè pot passar allò que deien les nostres àvies, no? Que, a cada bugada, hi perdéssim un llençol. És fàcil perdre'n un, si no hi prestes atenció i és difícil guanyar l'altre.

Per tant, la política que estem duent a terme és una política de suport al turisme de neu, més una política de promoció del turisme actiu, de natura, d'aventura, etcètera, etcètera –ara l'hi explicaré–, acompanyada d'una altra política que també li he d'explicar perquè és important, que és de promoció, en tot el mercat europeu, de les nostres zones de muntanya. I li explicaré perquè.

Miri: quant a la neu, nosaltres, el que hem hagut de fer –i ho hem fet; jo crec que amb bastant d'eficàcia– és donar els instruments financers adequats perquè les estacions d'esquí poguessin eliminar al màxim el factor risc. Vostè sap que, és clar, aquesta és una activitat que es desenvolupa sobre un fenomen natural, un fenomen natural que és la presència de neu, i això, fa anys, semblava que no podríem sostreure'ns que fos com una mena de ruleta. Ja no ho és tant, ja no ho és tant. Per què? És degut a les inversions que s'han fet en instal·lacions, precisament, de fabricació de neu artificial. L'avors continua sent arriscat perquè hi pot haver un hivern que no faci ni fred, però que no requereixi la nevada, només alguna, en començar la temporada, i, després, es va mantenint la neu a base d'aquestes inversions en mecanismes productors de neu.

En aquest sentit, vam crear una línia de crèdit molt favorable, una línia de crèdits que se n'han utilitzat 5.900 milions de pessetes, aproximadament, generant unes inversions properes als 8.000 milions, que són crèdits –no són subvencions–, són crèdits, però són crèdits amb molt bones condicions. Són crèdits a l'euríbor més mig punt, si no ho recordo malament, però, sobretot, per un període molt llarg de temps. Són crèdits per a catorze anys, amb dos anys de carència. Per tant, elimines el risc d'una temporada, és a dir, converteixes la devolució del crèdit en un fenomen «mitjana», i això ha estat molt utilitzat pel sector, amb plena satisfacció del sector de la neu.

Però ara entraré en l'altre tema, perquè veig que és el que, a vostè, li interessa més. Moltes zones d'esquí d'Europa –no cal parlar del Tirol o dels Alps Dolomites, per exemple– deriven uns ingressos molt importants de l'explotació turística de les mateixes zones que a l'hivern s'utilitzen per a esquí, per a vacances d'estiu. Bé, nosaltres estem intentant promoure a tot el Pirineu el que se'n diu «turisme actiu», el que n'hem dit «turisme actiu».

Mirin: aquest darrer any, hem participat, amb la gent del sector, en 33 fires internacionals; hem portat 100 periodistes especialitzats en turisme o agents de viatge, o representants de touoperadors, precisament, per promoure aquestes zones. Hem distribuït al voltant de 5.000 catàlegs a 800 professionals, en set mercats europeus. Hem promocionat els centres de bicicleta de

mntanya –ara es posaran en funcionament el mes d'abril, precisament, el de la vall d'Aran i el de la Cerdanya– i hem actuat amb els plans d'excel·lència turística d'una manera, a més a més, amb molta sort, perquè, quan es va acabar precisament el de Barruera, immediatament, allò es va declarar –no va ser pel Pla d'excel·lència turística, eh?; va ser per unes inversions que havien fet avantpassats nostres fa mil anys– patrimoni de la humanitat, que és una gran promoció, i estem a punt d'arrencar el Pla d'excel·lència turística del Pallars Sobirà, que, naturalment, té unes característiques diferents, adaptades a les característiques de la comarca del Pallars.

Deixin-me explicar per què estem fent aquest esforç en promoció exterior, perquè, vostè, potser sí que tingui raó quan diu que el creixement de l'interès per al turisme de muntanya, o, especialment, el d'hivern, no és tan fort com era abans –potser; no n'estic segur; jo no posaria la mà al foc en això–, però, en canvi, sí que hem observat que la percepció dels mercats emissors de turisme exterior europeus és un gran mercat, eh? –encara que l'afició a l'esquí baixés, ens queden molts potencials clients. Per explicar-los, què? Que a Catalunya hi ha muntanya, que a Catalunya hi ha neu i que a Catalunya hi ha esports d'aventura i de muntanya que es poden desenvolupar en unes condicions òptimes.

Això va fer que entréssim, d'una manera molt lleial i amb moltes ganes –i, de fet, està funcionant força bé–, en el programa que s'ha establert amb tres comunitats autònomes –la nostra i dues més– per a la promoció conjunta de la marca Pirineu. A Europa és desconegut el Pirineu. L'hi explicaré més després. Aquest programa, que es desenvolupa conjuntament amb Navarra, Aragó i Catalunya –i la contribució, perquè és un programa intercomunitari del Govern de l'Estat– està donant bons resultats. El llum no em permet continuar en aquesta línia, però pensi que per a nosaltres, de debò, és importantíssim que, efectivament, la utilització turística correcta, la utilització turística que no espatlli el producte, a les comarques del Pirineu, és un dels nostres principals objectius. I no només per al turisme d'hivern, sinó també per al turisme d'estiu.

Moltes gràcies, senyor president. He començat dient senyora presidenta; acabo dient senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. En el torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Bé, senyor conseller, a mi em sembla que han quedat moltes coses per respondre de tot el que anàvem insistint des del nostre Grup. D'entrada, vostè ha parlat que hi havia un congrés, però aquest congrés, si s'ha fet, si s'ha esperat vint anys, probablement, per això anem com anem al Pirineu, i, per això –segurament, també–, en l'anterior Ple, quan nosaltres proposàvem la creació de l'Institut de Turisme, doncs, no, no s'hi va donar suport. Potser no interessa el tipus de desenvolupament per al Pirineu que estem plantejant.

Bé, vostè deia: «No podem pas abandonar un producte turístic» –es referia a l'esquí, no? No ho hem pas dit, això. El que hem dit és que hem de vigilar quin tipus de desenvolupament tenim en unes zones, és a dir, si en llocs on ara no hi ha pistes d'esquí estem plantejant de fer-n'hi, no estem dient que abandonem les pistes d'esquí que ja existeixen; potser el que caldria seria que, les zones on ja hi ha pistes d'esquí, s'aprofitin al màxim perquè el que està passant és que en les zones del costat, on es volen fer pistes d'esquí, no s'estan aprofitant al màxim de les seves possibilitats.

Vostè parla que estan donant instruments financers i està parlant de la neu artificial; doncs, nosaltres pensem que, abans de donar instruments financers, s'ha de regular quin ús es fa de la neu artificial perquè també té un impacte ambiental important: consumeix molta energia, consumeix aigua... A la vall d'Aran, fins i tot està assecant llacs, i en altres llocs, doncs, els rierols, a les capçaleres dels rius, també se'n senten perjudicats. Per tant, s'ha de regular on es posa la neu artificial; no només on es posa, perquè no l'estiguem posant en zones on, per naturalesa, no hi hauria neu allà sinó que es basen, exclusivament, en la neu artificial, sinó també per limitar el nombre de canons que hi ha d'haver a cada estació.

Nosaltres, el que estem dient és que cal una regulació del que es fa en el Pirineu perquè podem estar hipotecant l'activitat que es faci en el futur. Ha parlat molt de promoure el turisme actiu; un turisme que no només sigui a l'hivern sinó que sigui a l'estiu, però, si resulta que el turisme que potenciem per a l'hivern requereix que hi hagin unes infraestructures que el que estan fent és destrossar el paisatge, destrossar la natura, a l'estiu no vénen ganes d'anar-hi. Com voldrà anar algú a una zona del Pirineu on, en comptes de poblets i de natura, que és el que busca la gent, s'hi trobin grans urbanitzacions, zones amb molts apartaments, torres elèctriques, telecadres, un paisatge que no ve gens de gust de veure quan es podria anar a altres racons, a altres valls del Pirineu –que, sortosament, encara queden– que no pas a les que han estat més afectades.

Vostè parla que es plantegen plans d'excel·lència turística, però, probablement, aquests plans d'excel·lència turística han de reclamar unes condicions i aquestes condicions han de ser que la gent, quan vagi allà, hi trobi qualitat. I, tal com s'està anant, no es garanteix això. No es garanteix que el tipus de serveis que es donin, precisament perquè no s'està potenciant que la població es fixi en el territori perquè la gent se'n va perquè no hi troba els oficis, la manera de guanyar-se la vida que més li agradi..., el que passa és que hi va una població flotant, una població temporal, que treballa en males condicions laborals, moltes vegades, i que no permet donar un bon servei.

Parlava vostè de la marca de qualitat. Home, al principi de la legislatura, vàrem fer la proposta de la marca Qualitat Pirineu i va ser rebutjada. I ara, com és que es diu que hi ha d'haver una marca de qualitat. Precisament, ben bé que aniria amb tota la problemàtica de la carn i de la ramaderia a les zones de muntanya, ja que, probablement, es podria haver escapat de tota aquesta problemàtica, i ara, en aquests moments, no es trobarien amb els problemes que es troben.

Senyor conseller, nosaltres creiem que no s'està anant pel bon camí quant a planificar el futur que volem per al Pirineu. I això s'ha de planificar juntament amb la gent d'allà —és evident—, però s'ha de veure, no només on han d'haver-hi pistes d'esquí, sinó també quantes residències es poden fer. Quant a aquell informe que sortia a *La Vanguardia* de l'article que els he comentat de l'any 91, és que sap greu que, amb tants anys, encara no s'hagi fet res per mirar una miqueta on es poden fer, on es pot urbanitzar i on no es pot urbanitzar. I per què no tenim, encara, el mapa que reguli l'ús de l'esquí o el domini esquiable.

Nosaltres plantejarem en la Moció subsegüent que presentarem que sí que hi hagi aquesta planificació del territori; que, en aquesta planificació, a part que és importantíssim que s'hi impliqui la gent, hi ha d'haver plans d'ordenació urbanística a l'estil de plans directors o de coordinació —ja parlarem de com ho concretarem—, i que, sobretot, s'ha d'apostar fermament per diversificar l'economia, que és on s'està fallant en aquests moments. No podem posar tots els ous a la mateixa cistella, que és la de l'esquí, que diem que no té futur, no?

I, a part d'això, hi ha un altre aspecte, també, de regulació, que és el de planificar els accessos, la mobilitat a les zones de muntanya. I voldria acabar amb allò de Vaquèira. Nosaltres insistirem que no es tiri endavant cap proposta fins que no hi hagi aquest mapa que el conseller ha proposat. Per tant, ara que encara no s'ha publicat res, demanem que no es prenguin decisions precipitades perquè, a més a més que és no complir la paraula que el conseller havia donat, ens sembla, a nosaltres, i sembla a tots els científics que —com hem dit, hi ha mil i un informes que ho diuen— seria un error gravíssim i que hipotecaria el futur d'aquella zona.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Font. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president... Senyora diputada, escolti, no es fa neu artificial allà on no hi ha neu natural; és a dir, no es pot començar a fer neu només amb canons. Els canons serveixen per reforçar i, en tot cas, mantenir durant la temporada la base sobre la qual es pot treballar, que és neu natural.

Els plans d'excel·lència turística..., és més, totes les actuacions que s'estan fent en el Pirineu es fan amb plena col·laboració; és a dir, no es fan si no és amb plena col·laboració amb els representants elegits d'aquelles demarcacions, d'aquelles comarques. Concretament, en el pla de la vall de Boí, que com vostè sap afecta només un municipi, que és el municipi de Barruera, les tres administracions implicades en el Pla d'excel·lència turística van ser l'Ajuntament del municipi de Barruera, nosaltres i l'Administració central; amb una aportació per part nostra, si no ho recordo malament, de 180 milions de pessetes, és a dir, importantota, important, que, a més a més, va donar un resultat excel·lent. És a dir, la

vall d'Aran, per exemple, en aquests moments té uns magnífics camins, magnífics recorreguts, senyalitzats, que no serveixen precisament per a l'esquí: que serveixen per a tot el que s'hi fa, precisament, en les temporades que no són d'esquí.

Jo abans li parlava de la promoció dels centres de BTT, de bicicleta tot terreny. Aquesta promoció s'està fent, i va ser un esforç importantíssim, fent homologar la nostra senyalització i els nostres recorreguts..., sap per qui? —a part, naturalment, de la Federació Ciclista de Catalunya, que aquesta era òbvia—: per la Federació de Ciclisme francesa, perquè d'aquesta manera hem aconseguit que en les guies franceses de bicicleta de muntanya apareguin els nostres circuits. És que anar a buscar la clientela s'ha de fer. I l'anem a buscar, i l'anem a buscar activament.

I, a més a més, vostè sap que aquestes empreses, les empreses que desenvolupen després les seves activitats en aquests circuits, solen ser empreses fundades, formades i tirades endavant per gent jove, precisament, del mateix país, que hi fan una clara contribució. Això que vostè deia abans de fixar la població en el territori amb coses que, efectivament, volen fer i que els agrada fer i que tenen vocació de fer.

En el cas del Pallars, el Pla d'excel·lència s'ha treballat a fons amb el Consell Comarcal del Pallars Sobirà. Perquè cada Pla d'excel·lència s'ha d'adaptar, d'una manera molt especial, al territori, però amb qui hem de dialogar? Hem de dialogar amb allò que se'n diuen «els electes», és a dir, la gent que legítimament, després d'unes eleccions, representa el territori. Escolti, els científics van molt bé per fer estudis i informes, i s'han de tenir molt en compte, però els qui representen el poble són els electes, que després ells ja s'han d'ocupar de consultar els científics, evidentment.

La Vall d'Aran, o el respecte als poders locals? Escolti, ja ho veurà. Aquest Parlament va aprovar fa bastants anys, suposo que als anys vuitanta —me'n recordo que jo era portaveu en aquells moments—, una llei especial per a la Vall d'Aran que definia precisament la seva organització i les seves competències. Una de les competències de la Vall d'Aran és una competència pràcticament plena en turisme. El traspàs de les competències de turisme a la Vall d'Aran s'ha fet, per part del conseller que els parla, quan li ha tocat la responsabilitat turística. Per tant, fer participar la gent del territori? Naturalment, i a fons. I, a més a més, li he de dir una cosa: la col·laboració que s'ha pogut fer sobre temes turístics amb la gent de la Vall d'Aran es fa molt millor ara, després de fer el traspàs, i compartir les responsabilitats, que no pas abans; no per mala voluntat o perquè hi hagués cap cosa, sinó perquè simplement és bo que la gent se senti participant en els projectes, els representants electes i legítims del poble, de la gent.

Bé, només un apunt, senyor president: la marca Pirineus és una marca que afecta tres comunitats autònomes, i nosaltres ens vam incorporar en aquesta marca fa tres anys, perquè aquest és un d'aquells casos que la massa crítica és molt important per fer-se conèixer, i jo crec que donarà un excel·lent resultat. De fet, l'està donant.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Subirà.

Interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals (tram. 300-00098/06)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals, que en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi exposarà l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, senyores i senyors diputats... Honorable conseller, vull que les primeres paraules en aquesta primera interpellació que li planteja aquest Parlament siguin per agrair-li la deferència que va tenir en el Ple passat, quan em va facilitar precisament l'ajornament d'aquesta interpellació, per raons de salut meves, personals. Per tant, és un gest de cortesia que honora la seva persona, la seva pròpia experiència parlamentària, en altres àmbits diferents d'aquest. Sigui, en qualsevol cas, benvingut, i per part nostra l'agraïment per aquesta cortesia que expressa ja vostè des del primer dia.

Bé, tot i que Catalunya no ha estat mai objectiu 1 –jo diria que afortunadament, perquè això significa que el nivell de desenvolupament de Catalunya, en termes comunitaris, és més gran que aquell que permet accedir a l'objectiu 1–, també és veritat que el fet de no poder-hi accedir no ens ha permès gaudir de tot aquell flux de recursos econòmics que, en bona mesura, la Unió Europea dispensa a les zones d'objectiu 1; zones, en termes generals, per tant, més desenvolupades que la nostra. I aquí hi han la cara i la creu; nosaltres som, naturalment, una zona més desenvolupada que aquestes, però, dissortadament, això no ens permet accedir a un determinat volum de recursos.

Tot i així, Catalunya sí que ha gaudit de la consideració de zona d'objectiu 2 i de zona d'objectiu 5.b en els anys passats; zona d'objectiu 2, per ser zona industrial en declivi en molts territoris de Catalunya, i zona d'objectiu 5.b, per ser zona agrària que no assolia els nivells de la mitjana comunitària. I per aquesta altra via, per la zona de l'objectiu 2 i de l'objectiu 5.b, la veritat és que també hem pogut accedir aquests anys passats a un volum important de recursos; recursos als quals aquest Parlament ha prestat atenció en algunes ocasions, segurament no tant com caldria, i, naturalment, ja li dic jo avui aquí, en aquest moment, que en la moció que presentarem la setmana que ve ens agradaria que el seu Departament –i, per tant, el Govern– enviés al Parlament una memòria de lo que ha estat el conjunt de la programació de l'objectiu 2 i de l'objectiu 5.b per a Catalunya en el període passat, per poder continuar, naturalment, el debat i per poder avaluar els efectes que la disponibilitat de recursos, força important, ens ha permès.

De tota manera, amb l'aprovació de l'Agenda 2000 es replantegen els objectius per part de la Comunitat Europea, i es replantegen també els recursos disponibles.

Desapareix aquella antiga programació, i Catalunya passa a ser, en el nou objectiu 2, zona susceptible d'acollir-s'hi, o bé perquè, efectivament, tenia zones industrials en declivi, o bé perquè tenia zones agràries que no arribaven a la mitjana, o bé perquè té zones dedicades a l'activitat pesquera que necessiten també una especial ajuda.

Aquests són els paràmetres que defineixen el nou objectiu 2 per a la Unió Europea; Catalunya compleix les condicions per acollir-s'hi. No compleix, per raons de desenvolupament, la raó per poder accedir a l'objectiu 1, però sí per poder ser zona d'objectiu 2. I això és el que es fa en el seu moment, amb una excepció: l'exigència comunitària és que Catalunya solament pugui ser objectiu 2 en el 45% de la seva població, i, per tant, sorgeix la necessitat, per part del Govern de l'Estat i per part del Govern de la Generalitat, de definir quines zones de Catalunya són les que efectivament gaudiran de la condició d'objectiu 2.

Finalment, el seu Departament fa una proposta al Govern, i d'aquest al Govern central, que és el que finalment s'aprova, que efectivament contempla el 45% de la població de Catalunya, en conjunt 3.900.000 habitants, que d'alguna manera permet que totes les comarques de Catalunya puguin accedir a la condició d'objectiu 2 i, per tant, beneficiar-se de la condició d'objectiu 2, excepte la comarca del Pla d'Urgell, que en queda totalment exclosa, una part del Segrià i una part de l'Urgell, que en queden també excloses, una part del Gironès i una part de l'Alt Empordà, que en queden també excloses, i una part del Barcelonès, que, malgrat tot, podrà accedir als mecanismes transitoris de compensació, perquè fins aquell moment el Barcelonès era zona d'objectiu 2.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I aquesta seria la primera qüestió formal que voldria plantejar-li, senyor conseller. Per poder quadrar els números, la seva Conselleria va proposar l'exclusió d'uns determinats territoris de Catalunya, especialment situats en els àmbits rurals, d'una forma molt precisa la comarca del Pla d'Urgell, que n'està totalment exclosa –és l'única que n'està totalment exclosa, de la qualificació d'objectiu 2 i, per tant, de la possibilitat de gaudir dels recursos destinats a l'objectiu 2–, una part important del Segrià, una part important de l'Urgell, una part del Gironès i una part de l'Alt Empordà. I repeteixo a la cambra que la part del Barcelonès que en quedava exclosa podrà gaudir alternativament dels recursos transitoris, però aquestes altres no.

I, per tant, la qüestió, senyor conseller, seria aquesta: presa ja la decisió i feta ja l'exclusió d'aquests determinats territoris, molt particularment de la comarca del Pla d'Urgell, però també la part del Segrià i de l'Urgell, del Gironès i de l'Alt Empordà, que n'han quedat exclosos, pensa el seu Departament, i el seu Govern en general, habilitar algun mecanisme compensatori per a aquestes zones de Catalunya?, zones situades en l'àmbit rural que no és veritat que tinguin els nivells de renda que puguin justificar, d'entrada, una exclusió, sinó que calia quadrar els números i que per això se'ls va excloure, perquè, en realitat, aquests van ser els termes

amb què es va expressar, doncs, el servei corresponent de la Conselleria d'Economia que va fer la proposta; calia quadrar els números, i, per tant, es va optar per deixar exclòs lo que ja estava exclòs, de tal manera que aquests mateixos territoris que no havien pogut gaudir de l'antiga condició de zona d'objectiu 5.b ara tampoc podran gaudir dels beneficis de l'objectiu 2. Aquesta seria la primera qüestió que voldria plantejar-li.

La segona qüestió que voldria plantejar-li a l'entorn dels fons estructurals és la següent. En aquest moment, contemplant els òrgans gestors dels diversos fons, trobem òrgans repartits en les diverses conselleries, i no ens queda prou clar si la funció que exerceix el Departament d'Economia sobre el conjunt dels fons és simplement una funció d'assentament dels recursos en el pressupost que es presenta en el Parlament i en la liquidació del Parlament. Hem vist com en l'entorn del Fons social europeu tot l'espectacle que es va generar al voltant del cas Pallerols va fer que el Departament de Treball aparegués com el departament que havia atorgat, que havia de justificar..., no se sabia bé si la Intervenció General, no se sabia bé si el Departament d'Economia exercia alguna tutela, exerciria alguna tutela, exercia algun control o l'exerciria. Com tampoc se sap en aquest moment, d'aquells 1.000 milions que hi han de disputa amb la Unió Europea, en litigi, respecte a l'aplicació de fons europeus per a la pesta porcina, tampoc se sap massa bé si aquest és un tema que cal abordar des del punt de vista de la justificació i del control de la despesa, des del Departament d'Agricultura, o quin paper hi juga el Departament d'Economia, com a àmbit centralitzador del control de la despesa, i també de la implementació de criteris que homogeneïtzin el plantejament d'allò per a què han de servir els recursos dels quals disposem.

I, per tant, la segona qüestió que voldria fer-li és aquesta: en el seu plantejament, senyor conseller, quin paper ha de jugar el Departament d'Economia, que vostè presideix, en allò que signifiqui integrar, des d'una visió global, des d'una perspectiva global i globalitzadora, les diverses despeses vinculades als fons estructurals que, naturalment, per la seva mateixa naturalesa es dispensen des dels diversos departaments.

I la tercera qüestió que voldria plantejar-li, senyor conseller, és aquesta: jo ja sé que s'acaba d'aprovar el document de programació respecte a l'objectiu 2 i, per tant, en certa manera, aquesta interpellació té el sentit de l'oportunitat que li permet a vostè explicar això. Però, naturalment, hi han unes iniciatives per executar, hi ha la iniciativa Interreg, hi ha el programa Leader encara pendent, hi ha el programa Urban ja resolt en el sentit que, de Catalunya, solament hi entrarà un barri corresponent al municipi de Sant Adrià, hi ha la iniciativa Equal. En conjunt, ens falta una visió global, a nosaltres almenys, des del Govern, no des del Departament d'Agricultura, des del Departament de Treball i des de no sabem quin altre, en algunes d'aquestes iniciatives comunitàries, que globalitzi el plantejament.

Per tant, nosaltres li agrairíem moltíssim, senyor conseller, amb aquesta voluntat de col·laboració conjunta, que ens permeti fer un seguiment al més aprofundit, al més acurat possible, del que és l'aplicació –impor-

tantíssima— de recursos europeus a través dels fons estructurals, a través dels diversos objectius i de les diverses iniciatives, ens permeti anar fent, anar col·locant aquest tema en l'agenda del Parlament en molt major mesura de lo que tots plegats hem fet fins al moment present.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Molt honorable president del Parlament, senyores i senyors diputats, abans d'entrar en la qüestió que se m'ha plantejat i per què se m'ha requerit la presència en aquesta cambra, voldria fer unes molt breus i sentides paraules per l'oportunitat que tinc avui d'intervenir en aquesta cambra i des d'aquesta tribuna. Per un nacionalista català, com jo, que fa molts anys he entregat bona part de la meua vida a lluitar pel país i a treballar pel seu benestar, que pugui arribar un moment, doncs, a estar present en aquesta Cambra és tot honor, és una satisfacció personal, i fer-ho també des de la representació del Govern de Catalunya és també a la vegada un honor personal, no?

Per tant, senyor president, permeti'm, doncs, que, prèviament, hagi expressat aquesta satisfacció personal de trobar-me aquí i poder, a partir d'ara, esmerçar la meua energia, la meua dedicació, la meua voluntat, tot el meu esforç a continuar treballant en la línia que fa anys que estic fent, però fer-ho des de la meua presència, també, en aquesta cambra i en representació del Govern de Catalunya.

El president

Li agraim les paraules, senyor conseller, i sigui benvingut en nom de tots.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies. Voldria entrar ja en el motiu de la presència meua com a conseller d'Economia i Finances, en la interpellació que se m'ha plantejat per part del Grup Parlamentari socialista, en el sentit de parlar dels fons estructurals.

El senyor Ramon Vilalta ha acabat la seva intervenció apellant, doncs, a la voluntat i a la col·laboració entre el Govern i els diputats d'aquesta cambra. Vagi per endavant la meua personal voluntat de fer tot l'esforç que pugui per a satisfer aquesta..., doncs, aquest prec de col·laboració.

Potser hagués estat bo, en el plantejament de la interpellació, precisar una mica els termes i els requeriments en què tenia interès el Grup Parlamentari socialista en el moment de parlar dels fons estructurals, perquè la interpellació, senyor diputat, està plantejada d'una manera molt genèrica i, per tant, es fa difícil intuir, imaginar què és el que pot ser d'interès. Si real-

ment les qüestions d'interès eren les que ha exposat, que jo intentaré, d'alguna manera, donar-li satisfacció, però que, en un futur, totes les interpellacions que vulguin dirigir al conseller d'Economia i Finances si me les delimiten, si me les precisen, tindran la resposta de la col·laboració que vostè demana. Si no, m'he de moure també en les generalitats i en les vaguetats que vostès plantegen en la interpellació.

La interpellació diu, senyores i senyors diputats, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre la gestió dels fons europeus, no? M'he dedicat a mirar el diccionari, què diu el diccionari sobre la paraula «capteniment» i diu el diccionari que «capteniment» és propòsit de comportament o de conducta. Per tant, jo dono resposta a la interpellació contestant, doncs, quins són els propòsits de comportament o de conducta del Consell Executiu sobre la gestió dels fons europeus, i a grans trets, senyor diputat, jo diria que són tres els principals propòsits. Els principals propòsits són: primer, maximitzar el volum de fons europeus que pugui venir a Catalunya. És a dir, des del punt de vista de la gestió, un dels principals objectius és participar al màxim en els programes que ofereix la Comissió Europea per tal de cofinançar projectes de la Generalitat, però també projectes de tota la resta de les administracions públiques de Catalunya.

El segon és vetllar per la més equitativa i, a la vegada, més eficient distribució d'aquests recursos que rep Catalunya, d'acord amb les finalitats de cadascun dels fons i de les iniciatives comunitàries.

I el tercer és buscar, cercar sinèrgies i complementarietats entre la política regional europea a Catalunya, instrumentada a través dels fons, i la política econòmica i social i d'equilibri territorial de la Generalitat de Catalunya.

Aquests són els tres, diguem-ne, mòbils, els tres eixos de comportament que motiven tota la política que avui, des de la Generalitat de Catalunya, s'està portant a terme a través dels fons europeus.

Bé, però com es concreta tot això, eh? Com es concreta ara, al començament del 2001? Bé, s'estima que el conjunt de recursos en forma de subvencions que poden arribar a Catalunya en el període 2000-2006, pels fons estructurals i també per totes les iniciatives comunitàries, és al voltant dels 424 mil milions de pessetes. És a dir, una quantia anual de 60.571 milions de pessetes en aquest període de sis anys. D'aquest import, la Generalitat pot obtenir 213.512 milions de pessetes aproximadament, és a dir, uns 30.500 milions de pessetes anuals. La resta de les administracions, Administració local i altres administracions d'arreu de l'Estat, es repartirien el diferencial.

Els volums d'aquests recursos, els fons més importants que vénen a Catalunya, procedeixen del Feder, el Fons Social Europeu, i del FEOGA, ja que entre els tres concentren prop del 90% de tots els recursos dels fons que gestionarà la Generalitat, procedents de la Unió Europea. També hi han –i vostè hi ha fet esment– altres programes que són, doncs, el Programa d'instrument financer i orientació pesquera, l'Urban, renovació urbana, l'Interreg 3, cooperació transfronterera i transna-

cional, l'Equal, igualtat d'oportunitats per a l'ocupació, i el programa Leader, desenvolupament rural. D'alguna cosa, si tinc temps, en diré alguna cosa, no?

Per tant, els vull traslladar unes breus xifres. El total de recursos de fons estructurals que arribaran a Catalunya, en aquest període 2000-2006, són aproximadament 423.698 milions de pessetes, dels quals l'objectiu 2, de què vostè ha parlat d'una manera molt precisa i, a més, posant l'accent del seu interès a obtenir la informació dels objectius que s'utilitzen en aquest programa d'objectiu 2, són el 48,5% de tot aquest volum; és a dir, aproximadament, 205.567 milions de pessetes. Objectiu 2, que com vostè ja ha dit també –i avui aprofito per comunicar-ho formalment a la cambra–, s'ha aprovat per la Comissió tot el programa, diguem-ne, de projectes que estaven inclosos en l'objectiu 2, que per valor de 205.000 milions de pessetes permetran una inversió induïda i afectada de més de 400.000 milions de pessetes, que es materialitzarà en els propers sis anys a Catalunya.

Pel que fa també als altres programes i als altres objectius, l'objectiu 3 concentrarà el 28,3% de tot aquest volum de recursos que procedeixen de fons estructurals; és a dir, prop de 119.900 milions de pessetes. Després hi ha el programa IFOP, que vostè ha comentat, que seran, aproximadament, 8.124 milions de pessetes. El programa de FEOGA concentrarà 71.912 milions de pessetes, l'Interreg 3 uns 2.913, el programa Leader 4.160 milions de pessetes, el programa Equal 9.100 milions de pessetes i el programa Urban 2.020 milions de pessetes.

Ja veuen vostès l'estructura de distribució, pels diferents instruments que tenim, de com es materialitzarà en el període de 2000-2006, que és el període que ara, doncs, en aquests moments, estem administrant.

De tot aquest volum, d'aquests 423.000 milions de pessetes, 213.000 s'administraran directament per l'Administració de la Generalitat. És a dir, gestionarà la Generalitat prop de 213.500 milions de pessetes. La resta, el diferencial, es distribueix en diverses administracions públiques locals i Administració central de l'Estat.

Bé, com els he dit, s'ha aprovat el docup de Catalunya, s'ha aprovat amb càrrec a l'objectiu 2 dels fons estructurals, i per al període 2000-2006 s'ha aprovat, doncs, tot el conjunt de programes que integren el document únic de programació per a aquest període 2000-2006. Això representa un volum importantíssim de recursos per al nostre país i dona viabilitat a molts projectes de molta naturalesa diferent.

Vostè feia incidència en les tres qüestions que m'ha plantejat d'explicar l'abast dels objectius que entren dintre l'objectiu 2. Jo li he de dir que això ve molt determinat pel context europeu, i la Unió Europea determina d'una forma molt precisa la interpretació, per poder, doncs, definir l'àmbit territorial que pot entrar i les circumstàncies en les quals es poden materialitzar els projectes d'inversió, es poden acollir a l'objectiu 2.

Li he de dir que aquests criteris són els mateixos que tenia de fa temps, i també li he de dir que, des de fa molt temps, Catalunya, i des de la Generalitat de

Catalunya es ve insistint i es ve intentant revisar i retocar aquests objectius, cosa que, en altres èpoques de Govern de majoria socialista i de Govern socialista a l'Estat, també es va estar insistint en la conveniència d'aquesta revisió. Però així avui estem on estem, i és veritat que, en l'àmbit territorial de Catalunya, hi ha un espai de l'àmbit territorial que no es pot acollir a l'objectiu 2, en el qual puguin, doncs, llavors, plantejar projectes d'inversió per acollir-se en aquests fons.

Però, vull dir-los que és molt important que s'hagi pogut aprovar, ja definitivament, el document únic de programació de Catalunya per a l'accés a recursos amb càrrec a l'objectiu 2, que és un volum de recursos, com els he dit, molt important, que permetrà realitzar molts recursos. Això representa, en aquests moments, per a Catalunya, 846 municipis, amb una població de 3.973, però, 3.973.786 persones que tindran aplicació dintre tot aquest volum d'inversions que s'acullen a l'objectiu 2. És a dir, més de dues terceres parts de Catalunya, i una superfície...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...de quasi 29.778 km², un 93% del territori de Catalunya.

El president

Tindrà un segon torn, si vol continuar, de cinc minuts, però ja se li ha acabat el temps.

El Conseller d'Economia i Finances

Llavors, en el segon torn, senyor diputat, li precisaré, si hi té interès, algun dels aspectes més concrets en què es materialitzaran aquests projectes d'inversió de l'objectiu 2. Però, ho repeteixo, la definició d'aquest abast i d'aquesta delimitació de l'objectiu 2 ens ve molt determinat per la Unió Europea, però, des de la Generalitat no deixarem d'insistir en la voluntat de revisar-los. I després li precisaré quina és la decisió del Govern de la Generalitat de compensar els espais territorials en què no poden entrar de moment.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat, ai!, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, no sóc responsable que la paraula que convencionalment s'utilitza aquí, al formulari de les interpellacions, sigui la de «capteniment». Capteniment és criteri. Quins criteris té el Govern respecte a la gestió dels fons estructurals. Si es precisa molt allò que es pretén en la interpellació, la Mesa, segurament amb molt bon criteri, no l'accepta i la converteix en una pregunta exclusiva i, per tant, el criteri adoptat en aquest Parlament sempre és formular

la interpellació amb el criteri més ampli possible, en concepte de capteniment, que és, en definitiva, en concepte de criteri que té el Govern respecte al que sigui.

Jo comprenc que això l'hagi obligat, a vostè, doncs, a un plantejament general en la seva resposta. Al mateix temps, li reitero allò que li he dit al començament: no saltres el rebem en aquesta cambra, des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, amb la voluntat d'afrontar amb vostè grans ocasions, ocasions molt més importants i més transcendents que aquesta –i tindrem ocasió de fer-ho–, però en aquesta voldríem continuar aprofundint en el futur i, per tant, per evitar, doncs, la discussió, en el marc del criteri general, hi ha una comissió en el Parlament, que és la Comissió de seguiment de les actuacions a la Unió Europea, on el convidarem a venir perquè puguem continuar aquest debat d'una forma més detallada i més concreta.

Jo, de tota manera, li agraeixo moltíssim les dades que vostè ens ha donat perquè ens donen una visió global del conjunt. Està bé, aquesta visió global del conjunt. Jo, en el plantejament que li feia, buscava una miqueta més, i, per això, abans, comentant un moment amb vostè, li deia: «No, li plantejaré en termes de criteris». La qüestió és la següent: El comissari Barnier, el comissari de Polítiques Regionals Europees, acaba de plantejar davant del Parlament Europeu un informe global d'avaluació del que han significat els fons estructurals i de cohesió per aconseguir, precisament, allò que es buscava, que és una major cohesió en el marc de la Unió Europea.

Quan, abans, li plantejava la necessitat que, des d'algun àmbit del Govern de la Generalitat, s'abordés aquest plantejament amb visió global de conjunt, era, precisament, en aquests termes que el comissari Barnier ha presentat el seu informe. Des del meu punt de vista, no és suficient que això s'abordi aïlladament des del Departament d'Agricultura per als fons que gestiona el Departament d'Agricultura; des d'un altre Departament, per als fons que gestiona un altre Departament... Els fons de cohesió, des de ningú, perquè, en definitiva, els gestiona una altra Administració... Faria falta que en algun àmbit de l'Administració es pogués donar una visió global del conjunt de recursos –importantíssims i que vostè esmentava ara– per veure si estem contribuint, en el cas de Catalunya, efectivament, en els termes que plantejava el comissari Barnier, a aconseguir una major cohesió dintre del territori de Catalunya.

I això, evidentment, no pot ser abordat exclusivament des de cada conselleria que gestiona recursos. Només pot ser abordat des d'una conselleria que tingui una visió global de la jugada. Per què? Doncs, perquè el Fons Social Europeu, gestionat des de l'àmbit de la Conselleria de Treball, produeix impactes no només des del punt de vista del treball sinó també des del punt de vista de la formació de la ciutadania en les noves tecnologies, en les noves tècniques, en les noves possibilitats. O quan, des de l'àmbit de la Conselleria d'Agricultura, es gestiona els programes Leader, no són programes que tinguin només una traducció exclusivament agrària perquè, en definitiva, els programes Leader, per definició, són programes que intenten acon-

seguir el desenvolupament global d'àmbits territorials del voltant dels 7.000 habitants en l'àmbit rural. I, és clar, no són actuacions només en l'àmbit de les polítiques agràries. Són actuacions en l'àmbit de les polítiques del desenvolupament. O, quan s'aborda el programa Interreg, són tot aquell conjunt d'actuacions que tendeixen a cohesionar millor un i altre costat de la frontera de dos països diferents, o de dos estats diferents.

I, per tant, jo li demanava això, senyor conseller, sense cap voluntat inquisitiva, avui. Si de cas, avui l'única cosa que li preguntava en concret és: quins mecanismes pensa habilitar el Govern per a compensar aquestes comarques que han quedat excloses del nou objectiu 2, com van quedar en el passat excloses de l'objectiu 5.b. Per decisió del Govern central? No és veritat. A proposta del Govern de la Generalitat, de la Direcció General de Programació Econòmica, que emet, el 26 de juliol del 99, un document de proposta i diu: «La fórmula més fàcil és deixar exclosos els que ja estaven exclosos». Doncs, potser sí que és la fórmula més fàcil, però, a la comarca del Pla d'Urgell, en la qual resideix el conseller Grau i jo mateix, estava exclosa dels beneficis de l'objectiu 5.b i està exclosa dels nous beneficis de l'objectiu 2.

La comarca del Pla d'Urgell no pot gaudir dels avantatges, i tampoc una part de l'Urgell i tampoc una part del Segrià, i una part del Gironès i una part de l'Alt Empordà. Per tant, pensen habilitar algun mecanisme? Aquesta era l'única pregunta concreta, la resta era en el terreny dels criteris de dir: «Senyor conseller, si vostè vol abordar –i acabo ja, senyor president– un debat global respecte a la incidència que han tingut els fons estructurals i de cohesió a aconseguir una major cohesió en el conjunt del territori de la societat catalana, en els termes com ho ha plantejat el comissari Barnier al Parlament europeu, sàpiga que nosaltres hi estem no solament ben disposats, sinó que li demanem i li oferim l'oportunitat –si no aquí, al Ple de la Cambra, a través de la Comissió de seguiment de les actuacions a la Unió Europea–, perquè a mi em sembla que el que hauríem de fer, efectivament, al final, és avaluar el resultat que ha produït una inversió tan important, a través dels objectiu 2 i 5.b en el passat, o tan important a través de l'objectiu 2, que tenim actualment en curs.

Per tant, li reitero la bona disposició i li brindo, ja, senyor conseller, l'ocasió i l'oportunitat de poder continuar aquest debat, en termes tan positius com hem plantejat avui, a través de la Comissió corresponent del Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Vaig a la Comissió el dia que m'ho demanin, eh? Pel seu Grup i per qualsevol altre Grup que vulgui aprofundir en aquesta qüestió.

Jo crec que és una obvietat que li digui que vostè sap que tots els projectes que es presenten, doncs, amb càrrec als fons estructurals no són projectes de cap departament. Són projectes de la Generalitat de Catalunya i impliquen i responsabilitzen el Govern de la Generalitat de Catalunya. Per tant, la visió global de la participació en la utilització d'aquests recursos passa per una acció coordinada del Govern de la Generalitat de Catalunya. I el Govern de la Generalitat de Catalunya posa l'accent i les prioritats i actua de forma equilibrada, donant pas a diversos projectes, en funció de la naturalesa dels projectes i en funció de la importància, de l'aplicació d'aquests projectes en el territori i en la ciutadania del país. Per tant, no prejudgi que són actuacions descoordinades, sinó que responen a una acció integral de la qual el responsable és el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Els vull dir que, quant a objectius de la zona 2, els objectius de la zona 2, en què s'ha aprovat en aquests moments el docup, doncs, va dirigit a accions orientades a millorar la competitivitat de les empreses, mitjançant l'assessorament sobre mercats exteriors, la provisió i la millora del sòl destinat a usos industrials, com és el cas del polígon de Ca l'Alemanya, a Viladecans, o el polígon, de Catalunya, d'Aldea, a Tortosa, o el Palau del Reig a Valls, i també destaca la potenciació dels centres de servei a les empreses, com el cas del Centre Direccional de Can Fatjó, al Parc Tecnològic del Vallès, per exemple.

Un segon, suport als projectes d'investigació, innovació i desenvolupament tecnològic, així com la millora de les infraestructures i equipaments científic i tècnic, com és el cas de centres de recerca universitaris en el camp de la biologia, la química, les telecomunicacions i els aliments.

Un tercer és la millora i l'ampliació de les xarxes de carreteres, ferrocarrils i metros. En matèria de carreteres, podem destacar la variant de Cardedeu - Llinars, la variant de Reus, la variant de Montesquiu, la de Sant Quirze, la d'Igualada, la de Manresa, a la Ronda Nord de Granollers, i, d'altra banda, també, en matèria de metro, es pot mencionar, entre d'altres, la prolongació de diverses línies, com és el cas de la línia 5: Horta - Vall d'Hebron, de la línia 3: Canyelles - Trinitat, o de la línia 2: Pep Ventura - Badalona.

O, finalment, podem, també, destacar les accions de rehabilitació i millora dels equipaments socials de les zones urbanes degradades, com ara la construcció i millora de residències de gent gran, amb centres de dia; la creació de places escolars de primer cicle d'educació infantil, així com les accions de conservació i rehabilitació del patrimoni historicoartístic, com, per exemple, el Museu Episcopal, fins i tot, de Vic.

Tot això li dona, a vostè, ja, una visió, pel que li he pogut simplement detallar en aquests breus minuts, de la diversitat que té tot aquest programa, diguem-ne plurianual, de sis anys, i tota la seva aplicació al territori, de naturaleses diferents i de visió molt equilibrada. Vostè em parlava que, malgrat tot, s'ha exclòs..., que hi ha uns municipis que estan exclosos. Jo, la veritat, sóc més nou que vostè en aquesta cambra i el tinc, a

vostè, per molt més informat que jo sobre les qüestions que aquesta cambra decideix, si més no, del que decideix aquesta cambra. I vostè ha d'estar molt més ben informat que el conseller d'Economia de quin és l'abast i la lletra petita del pressupost que aquesta cambra ha aprovat per a l'any 2001.

I, en el pressupost per a l'any 2001, hi ha una partida de 340 milions de pessetes per compensar aquests municipis. Vostè, això ho hauria de saber i, com a diputat, ja hauria d'haver explicat que aquest Parlament, a iniciativa del Govern de la Generalitat de Catalunya, compensarà aquests municipis amb un programa plurianual de tres anys de 1.200 milions de pessetes, dels quals, aquest any, en el pressupost que s'ha aprovat en aquesta cambra i que vostè ha de conèixer –i ha d'estar-ne molt ben informat–, doncs, hi ha 340 milions per compensar aquests municipis.

Per tant, no aixequi la veu més que hi ha uns municipis que no estaran, diguem-ne, ben tractats ni compensats. Aixequi la veu que s'apliqui el que aquesta cambra ha aprovat. El Govern de la Generalitat i la majoria que ha aprovat aquest pressupost donarà perfecta aplicació als compromisos que es preveuen. I aquests 340 milions de pessetes es destinaran a compensar, exactament, aquests municipis que no poden entrar per l'objectiu 2, que li asseguro que amb vostè, amb la seva ajuda i amb la del Govern de la Generalitat, modificarem quan es cedeixin les interpretacions de qui governi l'Estat i de qui governi la Unió Europea per poder fer més extensiu l'aplicació de l'objectiu 2 i dels fons Feder a tot el territori de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor diputat.

El president

A vostè, senyor conseller, moltes gràcies. Demana la paraula el senyor diputat?

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, per deixar clara constància que jo no acostumo a aixecar la veu en les sessions d'aquest Parlament, més aviat sóc dels que no ho fan; deixar-li clar, al conseller, en aquesta primera ocasió que ens trobem, i dir-li, també, que, al voltant d'això que diu que jo hauria de saber –i que sé– en el text de la lletra del pressupost, no impedeix que els representants del seu propi partit en aquests territoris n'hagin promès i compromès –i mai se sap en nom de qui– no aquests, sinó tres vegades aquests que ell diu. I, per tant...

El president

Senyor diputat, l'augment de la veu no el justifica prolongar-la. (*Rialles.*) L'hi dic perquè em sembla que...

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, sense ànim ni de prolongar ni d'aixecar la veu, dir-li només, al conseller, que són partides genèriques que, quan es tradueixin en actuacions concretes i determinades, jo no tindrè cap tipus d'inconvenient a constatar que allò s'ha materialitzat en fets con-

crets. De moment, l'única cosa que hi ha són compromisos molt genèrics que multipliquen –però molt!– el que hi ha.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Sí? Senyor Conseller... Per altra part, li he de dir... (*Pausa.*)

El conseller d'Economia i Finances

Bé, només molt breument que en aquesta Cambra només s'ha d'aixecar la veu, mai les mans –sempre les veus. Per això, jo deia: «Aixequem les veus defensant els nostres criteris i els nostres principis!»

Segona: li ofereixo tota la meva col·laboració per estudiar l'articulació d'aquestes compensacions. Els altres compromisos, que vostè hi feia referència, són compromisos que es portaran a terme. És a dir, tres vegades més vol dir: 340 multiplicat per 3 són els 1.200 que jo li he dit. I ho farem en tres anys, i els compensarem. I li ofereixo la col·laboració per poder, doncs, portar a terme aquests compromisos, eh?

Moltes gràcies, senyor president

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat i la gestió hospitalàries (tram. 300-00167/06)

La següent interpellació, la formula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Montserrat, en nom del Grup Popular, sobre la qualitat i la gestió hospitalàries. Té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, senyor conseller, el Parlament, en moltes ocasions, ha debatut diferents iniciatives parlamentàries sobre el model sanitari català. Les llistes d'espera, el transport sanitari, sobre els equipaments a hospitals comarcals –cal recordar la col·locació de la laparoscòpia al Pallars–, sobre substitució d'aparells de raigs X, entre molts d'altres, per tal de millorar, evidentment, i aconseguir que la gestió i la qualitat en el servei dels usuaris, en els CAPS, en els centres d'atenció primària, o en els centres hospitalaris fossin els més adequats possibles.

Llegia, aquest mes de desembre, una felicitació de Nadal del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona, en la qual el conseller senyor Xavier Trias, conseller de Sanitat i Seguretat Social en el període 1988-1996, deia: «El Servei Català de la Salut té, com a objectiu, estimular la gestió empresarial, fent el sistema més eficient i eficaç, fet que exigeix la participació dels professionals, que, juntament amb els ciutadans, són l'eix del sistema i, al mateix temps, orienta perquè la competitivitat no es basi en la quantitat, sinó en la qualitat»

Continuava dient: «Hem de fer nous esforços per donar resposta als canvis de tipus tecnològic, demogràfic i social que es produeixen. Hem d'esforçar-nos amb il·lusió i amb el convenciment que, amb la col·laboració de tots, farem que el nostre model sigui un referent de la nostra identitat i un exemple a seguir per a altres països.»

Doncs, bé, conseller, no ho sembla, perquè, en definitiva, aquest referent de la nostra identitat que pugui ser exemple per a altres països ha de començar sent exemple a les nostres comarques. I a les nostres comarques em referiré. Els berguedans l'any 1998 es van adreçar, mitjançant els regidors del Grup Popular, a l'Ajuntament de Berga, que en aquells moments compartíem govern amb Convergència i Unió, d'una queixa generalitzada i d'una sol·licitud: que a l'hospital Sant Bernabé no era possible efectuar les resonàncies anomenades TAC, en el seu hospital, i que els metges especialitzats en les diferents matèries enviaven els malalts o usuaris, o bé a Manresa, a Terrassa o a Barcelona. El desplaçament comportava llavors –i comporta ara– una molèstia molt important, primer, per al malalt i, fins i tot, per als seus familiars. Així doncs, el Grup Parlamentari Popular redactà i presentà una proposició no de llei el 10 d'octubre de 1998. Després de l'admissió a tràmit i la seva publicació, el debat en Comissió de Política Social va ser el 17 de març de 1999. Falten vint-i-cinc dies perquè es compleixin dos anys de l'acord adoptat en Comissió.

En aquell moment més de vuit-centes persones / any a la comarca del Berguedà requerien els serveis de radiologia i diagnòsi, i totes elles, llavors i ara, es veuen obligades –tal com he dit– a desplaçar-se. Cost, en aquell moment, del desplaçament, sobre els anys 98 i 99 –del desplaçament, a més del servei del TAC– que representa una mitjana de 25.000 pessetes per usuari. El nostre Grup va posar a la consideració i votació de tots els grups presents llavors, i coincidents ara en aquesta cambra, la Proposició no de llei següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a incrementar les partides pressupostàries per a l'exercici de 1999, amb la finalitat de dotar l'Hospital de Sant Bartomeu de Berga amb un servei d'escàner.»

En aquell moment, el Grup Mixt a través del senyor Lora va votar a favor; a través del Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Ferrer i Gironès també va donar el seu suport; per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la senyora Carme Tolosana també va donar el seu suport; pel Grup..., en aquells moments, Partit Socialista de Catalunya, a través de la senyora Carme Figueras, també –i després d'una extensa exposició– va donar el seu suport; per Convergència i Unió, el senyor Fernández Burgui va votar en contra.

Al cap de tres mesos, arribà al Parlament el control del compliment de la Resolució –de la Resolució aprovada, que li corresponia el número 871 de la cinquena legislatura del Parlament de Catalunya. En aquest control del compliment de la Resolució, vostès ens deien que «per tal de garantir la distribució adequada dels recursos sanitaris i la seva optimització» vostès estaven fent gestions. D'«optimització», no ho sé, però la veritat és que no és cert, i en aquest sentit vostès ens deien

que «el Servei Català de la Salut ha demanat a l'Hospital de Sant Bernabé de Berga que fes arribar un estudi a les possibles alternatives en relació amb el muntatge del que en podríem anomenar l'escàner».

En l'Informe de l'Hospital de Sant Bernabé, i dins del primer semestre, en el punt 7.8 diu: «TAC. Exposa el gerent que el director del Servei Català de la Salut demanà el mes de juny un plantejament d'explotació de la inversió necessària per tal de posar un escàner. A la data de celebració d'aquesta junta de l'hospital, està a l'espera de noves notícies sobre l'adjudicació d'aquest equipament.»

En acabar, pràcticament, l'any 1999, en un altre informe de l'Hospital comarcal de Sant Bernabé diu: «TAC. El Parlament de Catalunya, en sessió celebrada el propi passat 17 de març, a iniciativa del Partit Popular, va votar i aprovar l'assignació pressupostària d'un TAC a l'hospital comarcal. Passats uns mesos, amb processos electorals municipals i autonòmics resolts, i tot just a punt de finalitzar l'exercici 99, no tenim encara notícies al respecte. La nostra comarca és l'única entre les veïnes que no disposa d'aquest equipament, perquè, després que els dos hospitals del Bages instal·lessin aquesta prova l'any 1998, recentment, a la Cerdanya, se n'hi va instal·lar un, a l'hospital de Puigcerdà.»

Tot seguit, al cap de pocs mesos, surt en un recull de premsa del *Regió 7* –arran d'unes declaracions d'aquesta diputada que els parla, que nosaltres havíem fet tot el possible perquè des del seu Departament s'instal·lés el TAC–, en el qual es diu: «Per la seva banda, fonts municipals creuen que el retard en l'arribada de l'escàner pot tenir a veure amb una presumpta falta de sintonia entre l'alcalde i president de la junta de l'hospital, senyor Josep Maria Badia, de Convergència i Unió, i el conseller de Sanitat, Eduard Rius.» Vostès fan perdre la credibilitat als ciutadans, davant dels polítics que, evidentment, sí que complim la nostra missió.

Al cap de pocs dies podem veure que el diputat socialista a la comarca del Berguedà està fent gestions sobre la qüestió, i arriba a una conclusió, a través del *Regió 7*, que diu que «vista la situació econòmica de la Generalitat, i especialment del Departament de Sanitat, no es veu gaire optimista per determinar quan pot arribar l'escàner a Berga.»

La realitat, senyor conseller, és que el mandat sorgit d'acord –i evidentment d'aquest Parlament– no s'ha portat a terme pel Govern de la Generalitat i, especialment, per la conselleria que vostè dirigeix. Acabem d'escoltar el mateix conseller senyor Homs, que li deia al diputat que m'ha precedit, del Grup Socialista, que s'apliqui el que aquesta cambra ha aprovat. Apliqui-s'ho vostè, senyor conseller, el que acaba de dir, fins i tot, el senyor Homs.

El Grup Parlamentari Popular i aquesta diputada que els parla, cansats de donar voltes i més voltes, i consultar i fent gestions a la seva conselleria, i a vostè mateix, varem incloure un petit acord en els pressupostos del 2001, que es pogués contemplar la possibilitat d'instal·lar la instal·lació que s'hagi de portar a terme en l'Hospital Sant Bernabé de Berga.

Ara, fa pocs dies, ens ha arribat a les nostres orelles que serà una empresa particular qui instal·larà l'escàner, mitjançant aquests convenis que avui dia s'apliquen amb l'Hospital Sant Bernabé: sistema de gestió o de lloguer o en *renting* –com vostè en vulgui dir, no?–, dels aparells. Bé, doncs, ens agradaria conèixer com està aquesta situació, si això és així, i és evident que voldríem conèixer, també, en un petit municipi molt proper de Berga, que és el municipi de Vilada, com es troba en aquests moments la instal·lació del seu ambulatori, si l'hi podem dir, no?, tenint en compte que és un petit municipi de 540 habitants, i el 35% són persones majors de 64 anys.

Amb aquest criteri hem exposat aquesta interpellació, perquè vostè ens digui quins són els propòsits de capteniment sobre la instal·lació de l'escàner a Berga.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Dolors Montserrat, l'aprovació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya l'any 1990 va consolidar el nostre sistema sanitari, el nostre model sanitari, un model amb una història i amb unes peculiaritats pròpies. Un sistema sanitari universal, equitatiu, de finançament públic i provisió mixta, caracteritzat per la diversitat en la provisió dels serveis i per l'alt grau de desplegament territorial dels serveis.

Catalunya gaudeix de seixanta-tres hospitals, que configuren aquesta xarxa hospitalària d'utilització pública, repartits en trenta-vuit poblacions de Catalunya, i aquest desplegament territorial el trobem també en altres equipaments –parlem dels centres d'atenció primària, parlem dels consultoris mèdics municipals, que vostè s'hi ha referit al final de la seva intervenció.

D'altra banda, l'aprovació de la Llei va comportar la creació del Servei Català de la Salut com un ens públic de caràcter institucional, responsable del manteniment i la millora de la salut dels nostres ciutadans i, també, l'establiment d'un instrument de planificació sanitària, que és el Pla de salut.

La creació del Servei va fer efectiva el que és la separació de les funcions de finançament i de compra dels serveis sanitaris de la responsabilitat en la provisió dels serveis sanitaris que corresponen a les diferents entitats proveïdores. En aquest sentit, el Servei, el Departament de Sanitat, planifica, finança i compra els serveis, i altres entitats –l'Hospital de Berga, en aquest cas–, doncs, és qui proveeix aquests serveis a la població, segons els objectius del Pla de salut.

Amb la creació del Servei alguns experts parlaven que es configurava un mercat de competència regulada i planificada dins el món de la sanitat. No es tracta d'un mercat en el sentit clàssic del terme, sinó un mercat que

ha de permetre la competència per la qualitat dels serveis i la satisfacció dels ciutadans entre els diferents proveïdors, i que ha d'actuar, també, com un element més d'eficiència en la gestió dels recursos públics.

L'instrument que hi ha de relació entre el Servei i els diferents proveïdors és el contracte, un contracte de compra de serveis que defineix quin tipus i quina quantitat d'activitat ha de desenvolupar un determinat proveïdor en una zona determinada i quins són els seus objectius. I aquí parlem de les altes, de les consultes externes, de les urgències, que un hospital ha de fer, dels programes especials, etcètera.

El contracte té un altre instrument al seu costat, que és el sistema de pagament, i l'actual sistema de pagament –que està vigent a Catalunya des de l'any 1997– ens ha permès avançar cap al finançament del que és un procés assistencial. És a dir, no financem altes, no financem estades, no financem un diagnòstic o un tractament, sinó que estem finançant tot un procés assistencial. I, dintre d'aquest procés assistencial, s'hi inclou el diagnòstic, s'hi inclou el tractament, s'hi inclou el seguiment de l'evolució d'aquest malalt quan està hospitalitzat i, per tant, no estem finançant una determinada prova, una determinada prova diagnòstica o un determinat procés, en aquest procés de la malaltia, per dir-ho d'alguna forma; contracte, sistema de pagament i, finalment, l'avaluació dels objectius del Pla de salut que estan continguts en el contracte, i, també, l'avaluació de quina és l'activitat que du a terme un centre, com a instruments per garantir la qualitat dels serveis prestats als ciutadans.

D'altra banda, val a dir que –com vostè coneix prou bé– l'aplicació de la Llei de contractes de les administracions públiques, i el seu desplegament normatiu en el model de compra de productes sanitaris –i aquí parlarem dels productes finalistes, que és el que li comentava jo ara, que seria un procés, seria una intervenció de cataractes, per dir-ho d'alguna forma, o dels productes intermedis, que és on entraria un tema que vostè ha tocat a bastament, les proves de laboratori, els raigs x, les proves d'un escàner, d'un TAC–, el que anomena «productes intermedis» creava, doncs, l'aplicació de la Llei de contractes de les administracions públiques, un nou marc de relacions entre el Servei Català de la Salut i els diferents proveïdors sanitaris.

I, per tant, dins d'aquesta línia, d'aquesta voluntat d'anar a finançar productes finals, és quan es pren una decisió de descentralitzar el que nosaltres hem anomenat un procés de descentralització dels productes intermedis, cap a transferir als hospitals, transferir a l'àmbit de l'atenció primària, el pressupost que regeneraven aquestes proves perquè aquests hospitals, aquests centres d'atenció primària, siguin els que demandin aquestes proves i que, per tant, facin front al seu finançament, amb aquest objectiu d'anar a finançar sempre el producte final.

Per tant, hem estat parlant els darrers anys del que hem anomenat aquest procés de descentralització dels productes intermedis. Val a dir que, fins l'any 1998, les proves diagnòstiques i de control que precisaven els pacients i que no es podien realitzar en un centre –com,

per exemple, el cas que vostè ha posat damunt la taula, que és el de l'hospital de Berga— es derivaven a altres hospitals o a altres centres que disposaven dels recursos humans i materials necessaris per dur a terme aquestes proves. I, per tant, aquesta activitat la pagava directament el Servei Català de la Salut en base a unes tarifes, i no els hospitals que enviaven aquests malalts.

Aquesta situació provocava un fet: que qui generava les sollicituds de proves complementàries —en aquest cas, per exemple, un TAC, ja que s'ha parlat, doncs, a bastament, d'aquesta prova complementària— no tingués cap vinculació amb el cost que produïa i, per tant, existissin pocs mecanismes de control sobre l'adequació de la petició, la idoneïtat de la resposta i l'eficiència del sistema.

La descentralització dels productes intermedis comporta l'assumpció de responsabilitat per part dels agents demandants i, per tant, en aquest sentit, creiem que és un exercici de responsabilitat compartida que, en definitiva, ajuda a millorar l'eficiència.

L'any 1999 es duu a terme aquesta descentralització dels que hem anomenat productes intermedis —raigs x, laboratori, proves complementàries, etcètera— i es traspassen a les entitats proveïdores gairebé 10.000 milions de pessetes: 6.000 van a l'Institut Català de la Salut i 4.000 a la resta d'entitats proveïdores.

La descentralització no ha comportat cap disminució de la qualitat en l'atenció a l'usuari i, a partir d'aquest procés, a partir d'aquest procés de descentralització dels productes intermedis, cada centre pot, si és la seva voluntat, adquirir o no aquell aparell pel qual, doncs, té un pressupost i pot dur a terme, ell mateix, amb els seus recursos, aquestes proves complementàries.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, en aquest sentit —i és el que nosaltres hem discutit i hem parlamentat moltes vegades amb la senyora diputada—, en el sentit que, en el seu moment, es va transferir a l'hospital de Berga un pressupost al voltant —en aquell cas, parlo de xifres ara de l'any 2000, probablement, el 99 eren menys—..., al voltant dels 32 milions de pessetes al qual hauríem d'afegir, lògicament, el cost del transport sanitari per si l'hospital de Berga, doncs, creia convenient tirar endavant aquesta nova instal·lació.

Això, de fet, ha estat un tema que s'ha debatut extensament i, en aquest sentit, el que sí que vull dir és que el 18 de desembre de l'any 2000 —per tant, fa molt poc temps— es va publicar al *Butlletí Oficial de la Província de Barcelona* la convocatòria d'un concurs públic per a l'adquisició, la instal·lació i l'explotació del TAC. Les obres aniran a càrrec del pressupost de l'hospital. El dia 29 de gener es va realitzar l'obertura pública de les ofertes, havent-se presentat únicament una empresa, CRC Tavern, societat limitada, i que, d'acord amb el plec de clàusules, s'espera que l'equipament, el TAC, entri en funcionament a mitjan segon trimestre d'enguany.

Per tant, penso que en aquest cas, amb un cert endarreriment, però a causa, una mica, a la complexitat de tot aquest procés, finalment l'hospital de Berga comptarà amb un TAC, ho farà en base al pressupost que, en el

seu moment, ja se li va descentralitzar, com han fet també els altres hospitals, el conjunt d'hospitals de Catalunya, o els que vostè ha esmentat, com pot ser l'hospital de Puigcerdà.

I pel que fa referència —i amb això acabaré—..., vostè esmentava també com estava la situació de l'adequació del consultori local de Vilada. Bé, cal dir-li que el 17 d'octubre el cap de divisió de recursos físics del Servei Català de la Salut va demanar a l'Ajuntament la documentació per tal d'iniciar els expedients patrimonials per a la signatura del conveni. L'import dels respectius projectes, d'acord amb una valoració del Servei Català de la Salut, se situa, per al consultori local de Vilada, en 19,5 milions de pessetes. I, en aquest moment, per tant, la unitat de Patrimoni del Servei Català de la Salut està a l'espera de rebre la documentació de caràcter patrimonial per part d'aquest Ajuntament, certificat del Registre de la Propietat, títol de domini, etcètera, i que, quan aquesta documentació estigui a les nostres mans, doncs, es durà a terme la signatura dels respectius convenis per dur a terme, doncs, les obres d'adequació d'aquest consultori mèdic municipal.

Em sembla, doncs, que els dubtes que tenia la senyora diputada al voltant d'aquests dos equipaments importants, cada un d'ells, el TAC i el consultori mèdic municipal, doncs, han estat respostes en aquest moment.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, després de la seva exposició, doncs, que li agraeixo moltíssim, la realitat és que no hi ha escàner a Berga, la realitat és que no m'ha pogut precisar quan serà la seva instal·lació. Vostè, en aquests moments, em parla del segon semestre de l'any 2001. Ens en podem anar al 31 de desembre del 2001. Vostè em parla que va transferir 32 milions de pessetes a l'hospital de Berga quan, en cap moment, en els seus informes surt per enlloc aquesta cessió, aquesta transferència d'aquests 32 milions. Llavors, hauríem de parlar de mala gestió de l'hospital, cosa que no em consta, cosa que a aquesta diputada no li consta. Jo entenc perfectament tots els objectius del Pla de la salut i, fins i tot vostè ha comentat que les obres han d'anar a càrrec de l'hospital.

No senyor, senyor conseller, aquí hi han uns acords, uns acords parlamentaris de fa tot just..., del mes de desembre, en què vostè ha de consignar una partida —la que sigui, la desconec—..., no sé si muntar aquest escàner a l'Hospital de Sant Bernabé de Berga, a l'antiga cuina —i no sé si és el lloc més adient, evidentment, però això no em toca a mi, seran els tècnics. La realització d'aquestes obres li toca a vostè, al seu Departament, aquest és el compromís que vostès van adquirir i que va signar el conseller Artur Mas. Per tant, vostè ha dit que li corresponia a l'hospital i això no és així: li toca al seu Departament.

Segon. M'ha parlat de Vilada, li agraeixo moltíssim. Vetllarem perquè, evidentment, tota aquesta documentació li pugui arribar al més aviat possible, i és evident que el que volem determinar és poder saber si aquest any 2001 el Consultori Municipal de Vilada pot estar, evidentment, ja, diguéssim, podent-se utilitzar per tots els conciutadans de Vilada. L'any 1999 els usuaris del TAC, al Berguedà, d'una població de 38.000 habitants, van ser de 959. M'agradaria conèixer quants han sigut els del 2000, perquè vegi la importància i com han fet anar de malament en qualitat tots –sí, sí, senyor conseller, no em digui que no–..., tots els usuaris del Berguedà.

M'agradaria conèixer aquest contracte de gestió, com i de quina manera es pacta en el sentit de quins són els mínims usuaris i els màxims, perquè sempre hi han uns mínims i uns màxims, quin cost tindrà, i com revertirà –perquè això ho ha de pagar l'hospital de Berga– el seu Departament, perquè vostè m'ha parlat d'un pressupost de trenta dos milions, per l'aparell, però després com revertirà el seu Departament aquest cost que tindran per l'hospital les proves de l'escàner. Estaven a tretze mil, no sé a quin preu podran estar a partir d'ara.

El que sí que és evident és que vostè podrà optimitzar molts recursos que, en el seu moment, havien canviat i que el servei de transport sanitari era d'una forma, ara és d'una altra, aquells moments..., i el preu del quilometratge –perquè vostè sap que Berga té Berga nord, Berga centre i Berga sud–, vostè sap que hi han municipis que estan a quaranta, quaranta-cinc, trenta-cinc, trenta quilòmetres més amunt de Berga. Ja no li parlo de Barcelona, per anar a Manresa, fins ara i fins que tinguem el servei de TAC, és evident que han de fer pràcticament vuitanta, posem setanta-cinc quilòmetres d'anada i setanta-cinc de tornada. Sap quant val això? Deu mil pessetes. Vostè pot optimitzar els recursos; és clar que estan endeutats a través de la seva conselleria.

Jo li prego, senyor conseller, que vostè em digui més aproximadament el cost que podrà tenir l'escàner; com vostè revertirà aquest import a l'hospital, perquè no podem fer anar malament econòmicament l'hospital; i com i de quina manera garanteix, a través del seu Departament, que no es produeixin retards, perquè, és clar, si parlem de mil proves a unes tretze mil pessetes –potser ara és més barat, no ho sé, jo li parlo del seu moment i de les dades que tinc a través d'una resposta parlamentària de vostè mateix–, doncs estem parlant de bastants milions de pessetes. I, una vegada, doncs, vostè em pugui donar aquestes dades és evident que el Grup Parlamentari, doncs, molt probablement li presentarem la consegüent Moció, perquè vostè no ens ha pogut dir exactament en quina data, més aproximada, podrà estar instal·lat per millorar la qualitat de vida dels ciutadans del Berguedà l'aparell de l'escàner.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Montserrat. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Segons la informació facilitada pel mateix hospital, el TAC podria estar en funcionament el segon trimestre d'aquest any, que és el que jo he dit –trimestre, i si he dit *sementre* és que m'he equivocat–..., però estic llegint una informació facilitada pel mateix hospital: «D'acord amb el plec de clàusules, llegeixo una informació que li vaig enviar a vostè per fax, s'espera que l'equipament entrarà en funcionament a mitjan segon trimestre d'enguany». És una informació que jo li vaig poder facilitar fa un parell de dies, i és la informació que m'ha facilitat l'hospital: segon trimestre d'enguany.

D'altra banda, el que hem fet i farem amb l'hospital de Berga és el que hem fet amb tots els hospitals de Catalunya. Hi ha unes despeses d'unes proves complementàries que tenen un pressupost, i aquest pressupost és el que es transfereix a aquest hospital. Aquest hospital, amb aquest pressupost, finançarà el cost de manteniment, l'amortització d'aquest TAC, i, per tant, d'alguna forma no caldrà que ell pagui les proves. És a dir, l'acord a què pugui arribar amb l'entitat que finalment guanyi el concurs és un acord intern. Ells decidiran si són a tretze, si són a dotze, és una concessió i, per tant, això és una informació que li pot facilitar més a bastament la mateixa direcció de l'hospital o, fins i tot, els seus representats, si és que hi són, dintre del que és el patronat del mateix hospital.

Nosaltres farem el mateix que hem fet a tot arreu: el mateix que hem fet a Puigcerdà, que se'ls va transferir aquest pressupost, ells es van posar d'acord, també, amb una empresa, amb unes condicions que estan en un plec de clàusules; a partir d'aquí, per tant, l'hospital ja fa les seves proves, les factura als clients que no són del Servei Català de la Salut i, fins i tot, en aquest cas, els malalts provinents dels centres d'atenció primària de la comarca podran fer-se el TAC a l'hospital i, lògicament, l'Institut Català de la Salut finançarà aquestes proves als preus de mercat que hi ha en aquest moment.

Per tant, em sembla que estem fent el que hem fet a tot arreu, que és aquesta voluntat d'apropar els serveis als ciutadans, i si s'ha de fer un esforç, com hem fet amb l'hospital de Berga, en aquest moment o amb altres, d'adequar les seves infraestructures a les necessitats, de modernitzar les seves infraestructures, el Departament de Sanitat ho farà, com ho ha fet sempre, via les subvencions, com ho està fent i com ho continuarà fent, o com ho farà en el cas del consultori mèdic municipal. Lògicament, podríem dir, la universalització d'aquest tipus de tècnica fa que avui estigui molt més a l'abast del que estava fa uns anys: avui el TAC no és considerat ja un equipament, diguem-ne, d'un hospital d'alta tecnologia i és molt més accessible. Però, també és lògic –i també crec que vostès ho poden entendre perfectament– que des de la responsabilitat de qui gestiona uns recursos, i que són uns recursos limitats, i que són els que són, hagin de prioritzar en algun moment determinat i hagin, doncs, de fer això, que els recursos que utilitzem els puguem utilitzar d'una forma eficient.

I, malgrat que ara, aquesta tecnologia, doncs, i el cost d'un aparell ha disminuït i està a l'abast, com deia, de molts més hospitals, hem de veure també la seva viabi-

litat econòmica quant al manteniment d'un equipament d'aquestes característiques. Es calcula que un tomògraf és «rendible», entre cometes, perquè quan parlem en aquests termes i quan parlem de sanitat la rendibilitat sempre s'ha de posar entre cometes, doncs, se situa al voltant de les quatre mil exploracions. Per tant, aquí estem parlant d'un TAC que és molt probable que no sigui rendible. No es tracta d'això, evidentment, però jo tinc l'obligació, com a conseller de Sanitat, de racionalitzar els recursos que tinc; si no, estic segur que em donaran suport en el moment que jo demani més recursos a qui té la responsabilitat de donar-me'ls, que és el Govern de Madrid, perquè tots els hospitals de Catalunya puguin tenir uns tomògrafs axials computats.

Nosaltres, jo crec que tenim molts indicadors i molts paràmetres en els quals els diners s'estan gastant bé. I un dels sistemes en què s'està gastant bé és que nosaltres hem potenciat sempre la ubicació dels hospitals comarcals, i Berga, avui, té un hospital comarcal amb la població que té. I, això, quan ho anem a buscar en altres llocs de l'Estat espanyol, això, no ho veiem. I això vol dir que, de vegades, quan nosaltres discutim el finançament de la sanitat, hem de dir que ens costa una mica més de diners. Per què? Perquè la voluntat nostra i, pel que veig, també la voluntat seva és la d'apropar els serveis als nostres ciutadans. I això costa més diners. I, per tant, de la mateixa manera que he vist que avui, doncs, vostè em reclamava, lògicament –i així ho ha de fer–, doncs, aquesta actuació, jo també estic segur que els tindrà al costat en el moment que es reconegui que mantenir un TAC a Berga costa més diners. I, com que costa més diners, qui té la voluntat del finançament també els posarà damunt de la taula.

Moltes gràcies, i tingui la seguretat que, en el primer segon trimestre d'enguany, als meus informes, doncs, l'hospital de Berga tindrà un tomògraf axial computat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyores i senyors diputats, se suspèn el Ple fins a aquesta tarda, que es reprendrà a dos quarts de cinc, amb les preguntes al president i al conseller executiu.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha demanat que es posposi la pregunta número deu. I així es farà.

Ara substanciarem les preguntes adreçades al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu capteniment pel que fa a la immigració (tram. 317-00183/06)

La primera pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Hinojosa i Lucena, del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, en aquest moment, tenim molts fòrums oberts de debat sobre el tema de la immigració. Hi ha tota una sèrie d'administracions públiques que tenen un instrument, un òrgan de debat sobre el tema. Això és bo. Jo crec que això demostra la gran preocupació que la societat té sobre aquest tema que ens ocupa. Però també és veritat que això podria provocar una certa desorientació i una certa dispersió del debat. Les contínues arribades de pasteres –o «pateres»–, els accidents desgraciats de Múrcia, el tancament a les parròquies de Barcelona i l'entrada en vigor de la Llei d'estrangeria han activat molt aquests debats. Han creat inquietud a molts òrgans de la societat civil i òrgans de les administracions.

Vostè mateix, senyor president, ha manifestat la seva preocupació en diferents conferències, articles; crec que, fins i tot en el darrer viatge al Marroc, ha estat com a eix central aquest tema. És en aquesta línia, senyor president, que li preguntem: quines són les actuacions i les polítiques concretes que el Govern està duent a terme en l'àmbit de les seves competències per facilitar la integració dels immigrants?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, aquest és un camp que, més que d'integració –que també ho és, naturalment, perquè el que vaig a dir ara és un pas previ, o necessari, imprescindible–, és més aviat de servei a l'immigrant. A partir d'aquí, es pot aspirar a la integració. Doncs, bé, en aquest camp, el Govern de la Generalitat, hi està treballant des de l'any 1993, que és quan va crear la Comissió Interdepartamental –després va fer el Pla interdepartamental–, i, a cavall d'això, els diversos departaments han fet quaran-

ta programes orientats a aquest servei i a aquest objectiu. I, l'any 99, es va crear el Secretariat d'Immigració i tota una sèrie de departaments, Justícia, Ensenyament, Benestar Social, etcètera, hi estan molt orientats.

En això hi ha dos aspectes fonamentals: un, en el qual no tenim competències, com vostès ja saben, el de la legalització, el del permís de residència, el dels fluxos migratoris. Sempre que nosaltres, ja sigui a l'Administració central, ja sigui a organitzacions d'immigrants, ens hem ofert, per intervenir en això, de mitjancers, hem estat rebutjats, perquè, realment, no tenim competència en això. Amb tot, he de dir que les oficines de Benestar Social han treballat en aquest sentit; per exemple, a l'última campanya de legalització ens van ajudar a tramitar set mil sol·licituds i, ara mateix, el Departament de Treball posa a disposició de la Delegació del Govern, de cara a les noves gestions de legalització que s'hauran de fer, quaranta persones.

Però on, realment, nosaltres podem actuar directament és, bé, en això que són els drets ciutadans, els drets d'ensenyament, els drets de sanitat, etcètera, que són els que, efectivament, poden ajudar més, junt amb una gran sensibilització social a la integració. Per exemple, amb ensenyament, no? L'any 99, nosaltres teníem 15.860 nens immigrants a les escoles públiques; ara en tenim 19.929, amb 77 mestres d'educació compensatòria. En formació d'adults, també hi ha una evolució molt accelerada: de 1.603 a 4.214. I, en sanitat, doncs, mirin: avui mateix hi ha un article de la consellera Rigau a *La Vanguardia* en el qual diu que, només l'any 2000, es varen donar 25.000 targetes sanitàries i, en realitat, el servei sanitari fins i tot –sigui legal o no sigui legal– està obert a tothom.

Hi ha el tema de l'habitatge, en el qual la Generalitat fa –i, sobretot, fan molts ajuntaments..., i, tots plegats, el que trobem –això, sí– és un percentatge molt alt de pisos a donar, precisament, als immigrants, perquè les condicions que es posen, diguem-ne, de renda baixa, de tenir més o menys fills, etcètera, els afavoreixen –cosa que és lògica–, però, en fi, en aquest sentit, s'hi treballa. El mateix passa amb les subvencions de natalitat, on la proporció de famílies magribines, sobretot, que se n'han pogut beneficiar és molt alta, també perquè, realment, tenen una natalitat més alta. També hi ha un problema interessant, que és el de la normalització lingüística, on ens trobem que, del 99 al 2000, el nombre de sol·licituds de poder accedir a aquestes...

El president

President, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la reacció de les terres de l'Ebre davant certs projectes per a aquella zona (tram. 317-00185/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Com valora el seu Govern la reacció sorgida a les terres de l'Ebre davant d'alguns projectes o iniciatives pensats per a aquella zona?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Doncs, sempre que es produeix una situació de protesta d'aquestes característiques, hem de fer un esforç per comprendre les raons d'aquesta reacció, encara que creguem –i jo crec que, en aquest cas, ha estat així– que l'actuació del Govern de la Generalitat ha estat positiva. Hi pot haver hagut poca informació, tot i que crec que se n'ha dat molta? Potser, sí. Que hi ha hagut desinformació perquè es diuen, es fan una sèrie d'afirmacions que moltes vegades no són certes, però que són molt trompetejades? Potser sí. O, simplement, el que podria ser és que afloessin estats d'ànim que vénen de lluny –que vénen de molt lluny, de vegades– i de fets, diguem-ne, que es produeixen en la profunditat de la mentalitat col·lectiva i que, tot d'una, ara es manifesten.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té vostè la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Aquest és un tema, senyor president, que vostè sap que necessita molta sensibilitat, molta generositat i sobretot una visió molt nacional del territori. Perquè hi ha en aquelles comarques, de temps, i vostè ho apuntava, una sensació d'oblit, de distància de l'Administració i fins i tot de carència afectiva per part de l'Administració. Hi ha la percepció que aquelles comarques són destinatàries històriques d'un determinat tipus d'indústria i de progrés que no és percebut exactament com a això, i que aquesta realitat es converteix en una amenaça per un factor clau, de riquesa, de vida, d'identitat i també de referent sentimental, com és la mateixa existència de l'aigua i el seu cabal.

I el que no ens podem permetre de cap de les maneres és que a Alcanar, o a Gandesa, o a Tortosa, o a Amposta, o a Móra, o a Flix, hi hagi qui cregui que allò és menys Catalunya que la mateixa plaça de Sant Jaume. I això s'ha de saber allà i s'ha de saber aquí, i això s'ha de notar allà i s'ha de notar aquí. Perquè aquest és un punt fonamental per vertebrar Catalunya com a país. Hem de decidir quin model de país volem, si concentram les àrees de creixement de sempre o si apostem per repartir de forma equilibrada el progrés, la població, la cultura i la llibertat.

I en el cas de les terres de l'Ebre, vol dir apostar per un model de creixement que tingui en compte el suport a aquells sectors molts dels quals ja funcionen: l'agricultura, la pesca, el turisme convencional, el turisme rural, el turisme ecològic i una indústria de baix impacte que

s'hi avingui. Ha de quedar clar que més enllà de l'Ebre també hi ha Catalunya, però no només en els discursos, sinó en la realitat de cada dia. I part de l'actitud de la gent de les terres de l'Ebre d'avui es justifica o s'explica o té la seva raó, senyor president, precisament en aquella convicció d'alguns sectors de la capital que, més enllà de Sitges, Catalunya ja no existeix.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, em sembla que de cap manera no se'm podria aplicar a mi –ni al Govern de la Generalitat– la idea que ens ha mancat interès i sobretot això que vostè en diu «afecte». Sentimentalment em sento molt, molt..., diguem-ne molt obligat en aquest sentit.

Però havent dit això, i anant directament a l'argumentació que vostè feia, a nosaltres ja ens va bé que ara ens plantegin la qüestió en termes de model de creixement –ja ens va bé–, perquè, entre altres coses, ens permetrà superar diguem-ne contradiccions; tinguin present que jo, moltes vegades, he estat criticat a les terres de l'Ebre perquè deien que hauria hagut de fer un esforç per portar-hi la planta petroquímica de Tarragona, la qual cosa entraria en una total diguem-ne contradicció amb el que són els plantejaments, per exemple, que s'estan fent ara.

En tot cas, fins ara hi ha hagut un model de creixement que han aplicat les terres de l'Ebre i el Govern de la Generalitat amb bons resultats –amb bons resultats. Miri, el 86 la renda de les terres de l'Ebre, si l'índex de Catalunya era cent, era vuitanta vuit, i ara és noranta sis. I quant a inversions, doncs, en tots aquests anys també, sempre, sempre, sempre, sempre les inversions fetes en aquelles terres *per capita* han estat sensiblement més altes que a la resta de Catalunya; cosa que, per altra banda, ja ha de ser, perquè efectivament, doncs, ho necessiten més.

Ara, fins i tot passa una cosa, i és que part de les protestes es fonamenten a dir que no volen que els canviïn el model, la qual cosa vol dir –i és una altra contradicció– que si no volen que els canviïn el model és que el model que s'ha estat aplicant fins ara –i en bona part impulsat per la Generalitat– era bo –si no volen que els el canviïn.

Nosaltres creiem que és bo, però que si volem que acabi de tenir aquella punta més d'energia, aquella punta més de creixement i de velocitat, segurament s'han de fer més coses; que no n'hi ha cap que sigui absolutament imprescindible, de les que es puguin proposar –no n'hi ha cap–, l'únic que és imprescindible, el que podríem dir que és innegociable és que nosaltres necessitem que aquestes comarques tinguin un creixement important, fins i tot un creixement similar al de la resta de Catalunya, i això sí que és obligació del Govern de la Generalitat.

El president

Senyor president, s'ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els dictàmens jurídics que han servit de base per a la reestructuració del Govern (tram. 317-00189/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, molt honorable senyor president de la Generalitat, l'honorable conseller Artur Mas i Gavarró, que ha estat nomenat conseller de la Presidència i conseller en cap en el Decret que vostè ha signat –del dia 17, em penso que és–, que és conseller en cap temporal en els termes de l'Estatut, diu que aquesta és una decisió –ha dit, en la seva compareixença a la Comissió corresponent– transcendent, i que s'articula una presidència diferent, o que vostè pensa exercir la presidència d'una manera diferent.

Nosaltres, aprofitant que avui li podem preguntar, li preguntem: Què vol dir una presidència diferent exactament? Hi ha dues possibilitats que nosaltres hem pensat que poden ser. Una és que hi hagi repartiment de tasques entre el president de la Generalitat i el conseller en cap temporal, o conseller de la Presidència. És aquesta la presidència diferent que vostè pensa? Hi ha una altra possibilitat que és fer, ara l'un ara l'altre, una cosa que és sempre la mateixa. I quina cosa seria aquesta cosa mateixa que vostès farien ara l'un ara l'altre? Quina de les dues idees de presidència és la que vostè té el cap en el moment en què firma el Decret? Perquè de cara a l'aplicació de l'article 85 de la Llei 3/82, que és el control de la responsabilitat política del president, necessitem saber-ho, si no, no podrem controlar bé a cadascun.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, els textos legals, afortunadament, són molt clars. I en realitat el que diuen els textos, l'article 62 i l'article 63 de la Llei corresponent, doncs, és que el president pot delegar tota una sèrie de funcions, una de les quals –i aquesta és l'única en la qual, potser, val la pena que ens aturem en la línia de la seva argumentació, crec jo– és molt important: convocar i presidir reunions del Govern.

Ara bé, això, el que passa és que s'entén –i una pila de tractadistes ho han comentat també– que, per raó de les altres funcions que li corresponen en relació amb el Govern i el Parlament –al president–, el president, encara que delegui la presidència i la convocatòria del Govern, conserva sempre actualitzada aquesta facultat. I això és lògic perquè de tota manera hi ha una cosa que

és claríssima, és a dir, és un text tan clar que em sorpren, diguem-ne, que no ho entenguin, vull dir... (*Remor de veus.*) Sí. Vull dir, el que diu clar és que la responsabilitat política segueix essent del president, perquè aquesta sí que no la pot delegar; per tant, en darrer terme, ha d'actuar d'acord, tenint en compte això, això que diu la llei.

A part d'això, hi han una pila de coses que s'especifiquen, molt importants, que evidentment permeten replantejar la manera de funcionar la Presidència, en un sentit..., no en un sentit diguem-ne qualitativament diferent, però sí en el sentit de repartir-se feines; hi ha una pila de coses que pot fer, directament, sense parlar amb el president, el conseller en cap, i que poden donar-hi més agilitat, més novetat en segons quins enfocaments, i a mi personalment, més capacitat de dedicació a una sèrie de temes que m'interessen.

Vull dir, tot això no ha plantejat cap mena de tema, de problema, a la gent del món jurídic. I de vegades jo tinc una mica la sensació que vostès busquen tres peus al gat, i crec que convindria que ho deixessin de fer quan és tan clar –i tan clar ho veuen membres de la Comissió Jurídica Assessora i del Gabinet Jurídic de la Generalitat, i també tota una sèrie de tractadistes– que insistir en això dóna la sensació que vulguin introduir una sensació diguem-ne de fragilitat legal, de fragilitat legítima, que crec que no seria bo des del punt de vista de la conducta democràtica. Per tant, les coses són com són i com diuen els textos, i no hi ha res més a dir.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té vostè la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

La veritat és que després de sentir-lo, molt honorable senyor president, tinc més dubtes que abans, perquè no ha quedat gens clar quines són les coses que vostè diu que té ganes de fer, i tampoc ha dit clarament si té dictàmens o no sobre aquesta qüestió; ha dit: «membres de la Comissió Jurídica», però no la Comissió Jurídica, ni ens ha explicat –tampoc aquí potser no hi ha temps– quins són els arguments que li donen a vostè per assegurar-li que realment pot compaginar aquestes dues figures de presidència, una de substitutiva i una altra de coincident. Nosaltres creiem que en l'Estatut és molt clar –és una substitució el que es preveu– i, en canvi, en el seu decret no –és un repartiment de tasques.

En fi, nosaltres, senyor president, el que farem..., no podem fer altra cosa, perquè no podem, des d'un punt de vista pràctic..., el que sí que podem fer és fer-li una proposta de llei o de decret ben feta, amb repartiment de tasques nítid...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

I en segon lloc...

El president

...se li ha acabat el temps...

El Sr. Maragall i Mira

Acabo.

El president

...hauria d'acabar.

El Sr. Maragall i Mira

...i, prèvia, una consulta –perdoneu, acabo la frase–, una consulta al Consell Consultiu, justament, sobre si el rang que això ha de tenir és el de decret o és el de llei.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Mirin, no calia anar a la Comissió Jurídica Assessora; n'hi havia prou amb el dictamen del Gabinet Jurídic. Perquè no és un decret normatiu, perquè no afecta tercers, perquè no desplega cap llei de caràcter general –en el sentit de desenvolupar el seu contingut i concretar-lo, simplement l'aplica–, ni tampoc es refereix a matèries que preceptivament comportin un dictamen de la Comissió Jurídica Assessora.

Tot això, consultat, parlat fins i tot també, concretament, amb el president de la Comissió Jurídica Assessora, doncs, fa que...

El president

President... (*Se sent el timbre que avisa que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions més destacades per a garantir un creixement econòmic estable i sostenible per a Catalunya (tram. 317-00192/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quines seran les actuacions més destacades per garantir un creixement econòmic sostenible per a Catalunya?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Per ser breu en la resposta, almenys en la primera part, li diré que bàsicament seguirem fent, doncs, el que hem

fet fins ara, naturalment mirant de donar-hi un nou impuls, al que fem, adaptant-ho als canvis, que en aquests moments són constants i molt freqüents, i innovant. Però, per què seguirem en la mateixa línia? Perquè, mirin, aquesta política, que, amb els canvis que el temps ha imposat, hem estat seguint d'una manera prou constant des de fa molts anys, ha permès –aquesta i la conjuntura, i tot el que vostès vulguin, però també la nostra política– que del 85 al 99 el producte interior brut català, que l'any 85 era del 86%, agafant com a índex dels països de la Unió Europea el 100, hagi passat..., havia passat el 97 a 100, i del 97 al 99 –que tenim les dades ara fa molt poc– ha passat de 100 a 103.

Per tant, vol dir que concretament en catorze anys hem pujat disset punts; vol dir que estem portant una bona política, i, per tant, amb totes les adaptacions que calguin, i modernitzacions, i tot el que vostès vulguin, no creiem que l'hàgim de canviar.

El president

Moltes gràcies, president. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé, podem continuar reiterant els discursos de sempre o fins i tot podríem intentar reproduir avui els debats que molt sovint estem acostumats a escoltar en aquesta cambra quan, a vegades, es poden afrontar també en altres cambres, de Govern o parlamentàries.

Des del Grup Parlamentari Popular creiem que cal fer un pas endavant i cal mirar el futur defugint de qualsevol autocomplaença, per molt que en ocasions hem de constatar balanços positius de gestió i en altres ocasions deficiències en aquesta mateixa gestió.

Jo li voldria apuntar, senyor president, des d'aquesta perspectiva de futur que nosaltres creiem que és la senda que ha de fer i que s'ha d'afrontar des del Govern de la Generalitat..., li hauríem d'apuntar deu línies d'actuacions i algunes propostes.

En primer lloc, d'estabilitat pressupostària. Cal aprofundir, senyor president..., i en aquesta línia el Partit Popular hem abordat el recent debat de pressupostos, en la línia de sanejament dels comptes públics. És veritat que enguany tenim el debat –molt important– de finançament autonòmic, però aquesta no és l'única..., sí la més important, però no l'única eina per sanejar els comptes públics i garantir els serveis al conjunt de la societat catalana. Creiem, hi insisteixo, que és important, no l'única, i en aquest sentit cal un esforç d'austeritat, i també apostar clarament per l'objectiu del déficit zero.

Creiem, senyor president, que cal continuar l'esforç inversor en infraestructures des de l'Administració de l'Estat, però també des de la mateixa Administració de la Generalitat, garantint, efectivament, l'equilibri territorial. I això significa fer, entre altres qüestions, unes inversions addicionals a les terres de l'Ebre, si ens creiem aquest discurs de l'equilibri territorial.

També cal, senyor president, millorar l'I+D+I. Això significa una especial incidència en les pimes, més recursos al Cidem, més aportacions a les universitats per tal d'aconseguir aquests objectius.

I també, des del Grup Parlamentari Popular, donem molta importància a altres línies d'actuació, com per exemple l'aposta pel capital humà, que és el gran capital de futur de la societat catalana. I també, per garantir aquest arrelament econòmic i de progrés social, això significa la millora dels sistemes de formació, de formació permanent, de la formació professional; també la simplificació de l'Administració i la reducció de costos, i també introduir alguns plantejaments de forma molt més decidida, que signifiquin veritablement una introducció, en el marc de relacions laborals, de criteris més flexibles, de fer realitat el diàleg social i, sobretot, senyor president, de no polititzar el Consell Econòmic i Social, o garantir l'eficàcia dels sistemes d'intermediació laboral. Són algunes línies d'actuació, de futur, que nosaltres creiem fonamentals.

De la mateixa manera que vostè ha de...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fernández Díaz

...el paper de les pimes i enfortir el protagonisme de la Fira.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, jo puc estar d'acord amb una pila de coses que vostè ha dit, evidentment; posaré l'accent en una, no?, i no el sorprendrà. Ens serà difícil fer tot el que hem de fer i que volem fer per situar Catalunya molt amunt si no podem tenir un nou bon finançament, millor del que tenim. Entre altres coses, no serà difícil combinar això amb el que vostè reclama i que hi estic d'acord, que és amb el rigor pressupostari.

No fa gaire, el president d'una comunitat autònoma que no és Catalunya, que tot d'una hem descobert que té un endeutament molt gros i que fins ara no ens n'havíem adonat, quan se li va preguntar: «Escolti, què passa?», diu: «Home, és que tinc un mal finançament. Tinc tan mal finançament com Catalunya», va dir. Bé, doncs, nou finançament i, evidentment, com vostè diu, rigor pressupostari.

Què més? Bé, doncs, miri, evidentment, ahir, concretament al Consell Executiu d'ahir, doncs, varem estar parlant fonamentalment del tema d'infraestructures, un tema a debatre durant..., en fi, les infraestructures a tres, cinc..., i fins a l'any 2010, algunes d'elles: l'energia –si això no ho resollem bé durant els propers anys, tindrem un coll d'ampolla–; el tema del TGV va sortir, del qual no cal que els parli avui, perquè se n'ha parlat prou; tema de l'aigua –prou actual també–; tema de

l'aeroport; dels equipaments de telecomunicacions fins a l'últim racó de Catalunya; del port, que necessitem un finançament especial per poder fer tot el que hi hem de fer; dels terrenys industrials, etcètera, no?

Bé, això una de les coses que ha de permetre és crear un gran centre logístic del sud d'Europa..., «el», voldríem que fos així, eh?, «el», no «un», «el» gran centre logístic del sud d'Europa. I d'això aquests dies també se n'ha parlat prou amb motiu del TGV, de l'aeroport, de l'arribada del TGV amb mercaderies al port, etcètera.

Naturalment, això requereix no solament una inversió...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre de quina manera pensa afrontar el Govern els problemes del transport públic ferroviari a la regió metropolitana de Barcelona (tram. 317-00195/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, hem assistit a un *culebrón* sobre l'AVE i qui el paga, i al final vostès decideixen invertir-hi 10.000 milions, ningú sap d'on sortiran ni com es pagaran, però, mentrestant, quin compromís agafa vostè en el transport ferroviari a l'àrea metropolitana? Quins són els temes pendents, seriosos, que té el seu Govern? No és de primera línia abordar el que afecta la gran majoria de població de Catalunya en el transport col·lectiu?

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Molt honorable president, té vostè la paraula.

El president de la Generalitat

Té molta raó, vostè, molta. Però és que em sembla que això ho estem fent, no? Vull dir, veurà, jo..., m'agrada parlar amb la gent, no? I quan trobo algú de Vilassar de Mar o de Mataró, sempre..., «cada quan passa el tren?, i on et deixa?» O a Mataró, tu, Ramon Camp (*rialles*), eh? I quan trobo algú de Sant Cugat, doncs: «Tu..., cada quan passa? –Cada quatre minuts», i algú de Sabadell, de Terrassa, de Sant Boi, de Martorell, d'Igualada, de Calafell..., i aleshores dic: «I com estava això fa dos, tres, quatre, cinc anys?» O sigui que segur que s'han de fer més coses, però li puc ben assegurar que quant a freqüència i quant a qualitat, realment, el progrés que hi ha hagut –mèrit de la Generalitat, però mèrit de moltes altres administracions municipals, del Govern central, etcètera– ha estat molt i molt notable, i que no seria bo ignorar-ho.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Que a vostè li agrada parlar amb la gent, ja ho sabem, perquè darrerament té llargues converses amb el senyor Álvarez-Cascos, no? Cada quan passa la línia 9, senyor president? Amb quina freqüència passa la línia 9? Quant porta invertit el Govern de la Generalitat en el transport ferroviari de la regió metropolitana? Per què Madrid Región –que és l'únic comparable a nosaltres en població– té set vegades més de construcció i línia de metro que no pas el que hi ha a la regió metropolitana? Quines inversions ha fet el Govern de la Generalitat els darrers temps en aquest tema? Per què desvien cap a contractes programa..., que vol dir fer recaure sobre l'Administració local 80.000 milions de pessetes. Per què quan l'ATM aprova els programes d'inversió el Govern de la Generalitat fuig d'estudi i sembla que no hi tingui cap responsabilitat? Què té a veure amb les negociacions que vostès fan amb el Govern de l'Estat –amb Álvarez-Cascos, que hi parla sovint–, que han empitjorat manifestament les condicions i les discriminacions sobre aquests temes? Què té a veure amb una institució financera el Govern de la Generalitat, que ens promet el desdoblament del Llobregat, Bracons o la línia 9 en tres pàgines que no tenen cap suport ni finançer ni pressupostari per ser complertes? Per què enganyen la gent, també sobre l'AVE i l'aeroport, quan la cosa més quotidiana per traslladar-se d'un barri a un altre a la regió on viuen la gran majoria dels ciutadans de Catalunya vostès no ho compleixen? Com es diu un govern com aquest? Perquè vostè podrà donar molts exemples, senyor Ramon Camp –i d'altres–: podríem portar-li aquí milers de ciutadans que cada dia esperen una millora d'aquest transport ferroviari, que depèn, per competència, per Constitució i per Estatut, del Govern de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, la línia 9 ja sap que, de moment, passa..., no passa, estrictament. Però ja passarà, i hi ha un compromís per part de la Generalitat d'una inversió molt forta –no sé si de prop de 200.000 milions de pessetes, no?

I no enganyem ningú. La prova és que si fem un repàs de les coses que hem promès i de les coses que s'han fet, doncs, les coses s'han fet, les coses es fan. A vegades es triga més del compte, per la raó que sigui, però es fan.

I quan fa aquesta comparança amb Madrid..., que jo li aconsellaria a vostè –fins i tot pel que en podríem dir «per la seva salut», no?, i per allò que se'n diu «per no tenir un sobreeximent de fel» (*rialles*)– que no s'obsessioni tant amb Madrid tampoc, no? Vull dir, nosal-

tres hem de fer el que hem de fer, no? I, per altra banda, li diré una cosa... (*Veus de fons.*) No, no, no, jo m'obsessiono amb mi mateix i amb nosaltres. Escolti, si vostè veu una gent de Fuenlabrada o d'Alcorcón o de Getafe i els diu com va la seva comunicació amb el centre de Madrid –i jo també ho he fet–, no és millor que la nostra –no és millor que la nostra.

I aquí, de coses, en aquests moments, se n'estan fent, doncs, una pila: del procés d'integració tarifària..., el procés d'integració tarifària és un fet. Però, per exemple, concretament, «què faran?». Miri, tenim engegat el tramvia Diagonal - Baix Llobregat; són 15 quilòmetres de línia, 36.000 milions de pessetes (*veus de fons*), s'iniciaran les obres el mes de setembre... –es veu que fa gràcia això, però és molt seriós per a la gent que els afecta, que, per cert, alguna d'aquesta gent que els afecta s'havia queixat que hi havia hagut algun sector polític que hi havia posat molts bastons a la roda–, previsió d'inici d'obres el setembre –poden anar-ho a comprovar el setembre– i l'inici del servei la primavera del 2003. El metro lleuger Trinitat Nova - Can Cuyàs, que són 5.800 milions de pessetes, ja les obres estan engegades i entrarà en servei a finals del 2002. La línia 9 de metro que deia vostè són 41 quilòmetres de línia, 43 estacions, 197.000 milions...

El president

Senyor president, s'ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Perdoni.

El president

Gràcies. És que les preguntes passen cada dos minuts i mig.

Les següents preguntes són dirigides al Consell Executiu, i ha sigut demanat que es posposin la 8, la 9, la 10 i la 18.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a les dades presentades pel Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (tram. 310-00127/06 i 310-00128/06)

Per preguntar a l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló, sobre les dades presentades pel Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, especialment..., a les diferències amb les dades publicades per les institucions privades del sector. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Voldria acumular la número 6 i la número 7.

El president

Molt bé.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies. Senyor conseller, darrerament, vostès van publicar tota una base estadística sobre la societat de la informació que, en diferents variables, es contradeia fonamentalment amb les que venien sent publicades per diferents institucions, fins i tot en les dades que vénen sent reconegudes per organismes internacionals. Tenim, per tant, sobre la taula dues informacions contradictòries sobre la situació de Catalunya pel que fa a la societat de la informació.

Estarà d'acord amb mi que això no és convenient, i, per tant, jo li demano quina és la seva interpretació d'aquest fet i què pensa fer el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació en aquest sentit.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Senyor president, el tema de les estadístiques de la societat de la informació és, com vostè sap prou bé, complicat. (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de l'orador.*) ...i perquè és un fenomen canviant.

Perquè és un fenomen nou no sabem fins i tot gaire bé com mesurar els diferents conceptes. Hem de mesurar ús per setmana, ús mensual, ús trimestral...? En això s'està avançant, i, per exemple, a la Unió Europea ara comença a haver-hi –comença a haver-hi– la recollida de criteris per a homogeneïtzació d'estadístiques.

Pel que fa a canviant, aquí tinc referències a un article d'*El País* de gener sobre aquest tema, o potser, per demostrar el meu francès, li podria mencionar un article a *Le Figaro* del 31 de gener que es titula *Internet, fâché avec les chiffres* –disculpes per la pronúncia–, on es descriuen les dificultats dels diferents centres i consultories per donar xifres coherents sobre l'ús d'Internet a França; l'article conclou dient que les estadístiques no són una ciència exacta, i la realitat –mal que ens pesi– és aquesta. Això vol dir que hi hem de treballar molt, però que, a l'hora de prendre acció, a l'hora de dirigir política, hem de mirar totes les estadístiques i veure-les totes amb un grau de sa escepticisme. El que crearia realment inseguretat és pensar-nos que en aquesta àrea podem tindre estadístiques exactes.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Hi estic d'acord: és complex, hi ha un munt de dades. En el que estarem també d'acord és que el que no pot fer una administració és

afegir confusió a aquesta profusió de dades. I això és el que han fet vostès, vostès hi han afegit confusió, perquè si agafem les seves dades, les dades publicades per vostès, per exemple, en temes de penetració d'Internet o en temes de nombre de PC a les llars, si agafem aquestes dades, arribem a la conclusió que Catalunya està per sobre de França, està per sobre de Gran Bretanya, està per sobre de la mitjana europea. Si agafem les dades internacionals reconegudes en base a l'Estudio General de Medios o en base a altres fonts reconegudes internacionalment, arribem a la conclusió que a Catalunya estem per sobre d'Espanya i de Portugal; a Catalunya estariem al 16%, Espanya i Portugal estan al 10 i al 12, tots els altres països hi estan –parlem de quan es va fer aquesta estadística– per sobre. Què ha passat? Que vostès han barrejat les dades.

Teníem unes dades i unes sèries estadístiques en les quals el món de la societat de la informació, els sectors, s'hi referien habitualment, i vostès, de cop, han sortit amb una dada elaborada per l'Institut d'Estadística de Catalunya amb tota professionalitat, amb rigor, però amb un mètode diferent, que ens dóna exactament una penetració el doble de la que teníem i de la que fan referència els organismes internacionals. Aleshores, davant d'això, vostès presenten la nova dada, 32%, i s'obliden de la dada del 16%. No voldria ara fer aquí una sopa de números i introduir confusió, però això és com agafar una sèrie temporal tradicional i, de cop, afegir-hi una dada d'una altra font que ens dóna exactament el doble del que ens donava la font tradicional. Això, senyor conseller, és afegir confusió. Jo penso que vostès han de rectificar, vostès s'han de referir a les bases de dades internacionalment reconegudes i, a partir d'aquí, tenir referents, perquè, al final, què pretenem amb les dades, amb les informacions? Tenir un referent per saber com estem i definir polítiques.

Si nosaltres, com a país, ens enganyem nosaltres mateixos dient que estem molt bé, efectivament, no cal fer res. Si som realistes i veiem que estem pitjor que la majoria de països europeus, el que farem serà definir polítiques, definir-les entre tots, senyor conseller, però definir polítiques realistes basades en la realitat de les coses i que tinguin per objectiu millorar, perquè d'això es tracta: les dades serveixen per tenir una base estadística que ens permeti un diagnòstic correcte de la realitat i, a partir d'aquí, definir polítiques que ens marquin com a objectiu millorar. L'objectiu ha de ser millorar, l'objectiu no ha de ser utilitzar les dades al meu favor amb utilitat de propaganda i de sortir de suposades situacions difícils o complexes en què vostès es poden trobar.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Sí, una petita acotació: pel que fa a l'ús d'Internet, les diferents estadístiques són força consistents; pel que fa al nombre de llars amb ordinador, efectivament, no ho

són, però hi ha força consistència en la inconsistència i, per tant, aquí, efectivament, tenim un problema en què interpreta la gent quan li pregunten què és un ordinador. Tanco el parèntesi. Què vol dir vostè per bases internacionalment reconegudes per Catalunya? On estan aquestes bases internacionalment reconegudes per Catalunya? Nosaltres, no: miri-se-les bé i veurà com es comparen.

Telefònica, Telefònica fa les dades internacionalment comparables per a Catalunya? Miri-se-la bé, miri-se-la bé –jo me l'he mirada bé– i veurà com això té dos orígens diferents, dos orígens diferents. Per què? Perquè passa que l'OCDE no fa les estadístiques per a Catalunya, simplement no les fa. Les fa per Espanya, les fa per França, les reconeix, les reconeix unes i altres dels diferents serveis estadístics. Per tant, nosaltres el que tenim és un Idescat, i fer servir estadístiques elaborades per l'Idescat no és afegir confusió, és animar l'Idescat a col·laborar i a anar desenvolupant dades que són essencials, que són essencials per al futur. I són professionals bons, hem de confiar en ells, però sabem que les primeres vegades que s'elaboren estadístiques, evidentment, hi ha soroll. Per què quan dues estadístiques no coincideixen són les de l'Idescat les que afegeixen soroll? És que vostè es pensa que les del Sedisi –una associació privada, la que fa servir, empresarial– és que són millors que les de l'Idescat? És que són les internacionalment reconegudes?

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al consum de droga als centres penitenciaris (tram. 310-00135/06, 310-00136/06, 310-00137/06 i 310-00138/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Joan Galceran, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; l'adreça a l'honorable senyor conseller de Justícia, senyor Josep Delfí Guàrdia, sobre el nombre de contagis en els centres penitenciaris catalans durant els darrers anys.

El Sr. Galceran i Margarit

Sí, si em permet, senyor president, li demanaria l'acumulació de les preguntes 11, 12, 13 i 14, que són contingües, referents, a més, al mateix tema.

El president

El senyor conseller ho té preparat així i no hi ha cap inconvenient? Molt bé, doncs, té la paraula. El que passa que ens excedirem en el temps del qual disposem, però pot fer-ho.

El Sr. Galceran i Margarit

Bé, moltes gràcies, senyor president.

El president

Només disposem de quinze minuts; partirem el temps en set minuts i mig.

El Sr. Galceran i Margarit

Hi estaré menys, senyor president, no es preocupi, hi estaré menys, jo; el senyor conseller, no ho sé. Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, en primer lloc, donar-li enhorabona, perquè vostè, doncs, fa poc, fa quinze dies, només, ha pres possessió del càrrec d'aquest Departament, d'aquesta Conselleria, i que, precisament, aquestes preguntes s'havien de veure en el plenari passat i les vam posposar en atenció a la seva presa, en aquell moment, feia encara no vint-i-quatre hores. Per tant, enhorabona. I també enhorabona per una altra cosa, perquè aquestes preguntes van ser fetes a final de juny de l'any passat amb motiu –que va sortir a tota la premsa– d'una desgraciada intoxicació que hi va haver, doncs, en les presons de Catalunya, de la Generalitat, amb uns reclusos, no? I això ve produït per problemes de la manca del programa d'intercanvi de xeringues, que fa molts anys que se'n parla, però que encara no s'ha dut a terme. Això va ser el juny, amb una sèrie de querelles criminals, etcètera, i el juliol vam fer aquestes preguntes, no?

Deia que el felicitava perquè precisament ahir –i me'n vaig alegrar molt i al nostre Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi els ha agradat molt– vam veure que, efectivament, el seu Departament ja tenia –i així es va dir a la premsa– enllestit el programa amb Sanitat per evitar els contagis a les presons de Catalunya. I això, és clar, després de molts anys, que han passat molts anys que s'hi anava a darrere i que hi havia un compromís del Departament de fer aquest programa pilot d'intercanvi de xeringues i que no s'havia fet; i malgrat, fins i tot, l'anterior legislatura en aquest Parlament, la unanimitat en consensuar els diferents grups parlamentaris que es fes, i tampoc no s'havia fet; i malgrat que el mes de juliol es va dir que es faria immediatament i tampoc no s'havia fet, ara sí. Ara, en quinze dies, el nou conseller de Justícia –per això el torno a felicitar– ja ho té clar i, per tant, ahir ja va dir que, efectivament, es faria d'una manera immediata la implantació d'aquest programa, doncs, d'intercanvi de xeringues a les presons perquè no hi haguessin més contagis entre la població reclusa, greument afectada per aquest tema.

Per tant, felicitats, i per tant, ja he redistribuït les preguntes i l'únic que m'interessa és dir-li: senyor conseller, pregunta, quan ja s'implantarà aquest programa tan demanat, tan compromès, en els centres penitenciaris?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfí Guàrdia i Canela)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats. Abans de contestar la primera pregunta com a conseller de Justícia del Govern de la Generalitat, permetin-me que expressi els meus

sentiments de respecte i d'emoció en la meua primera intervenció davant del Parlament de Catalunya, que, com diuen els nostres textos fonamentals, representa el poble de Catalunya.

Entrant ja en la contesta de les quatre preguntes que tan bé ha fet el senyor diputat, en primer lloc –i és obvi, ja ho han pogut entendre tots els senyors, les senyores i senyors diputats, la seva ironia–, no és decisió d'aquest conseller, sinó que és seguiment de la política i de l'activitat que havia desenvolupat amb tant encert la meua predecessora, totes aquestes actuacions que s'han dut a terme en matèria de programes de tractament de les drogodependències en els centres sanitaris.

Contestant puntualment les preguntes que s'han formulat, en efecte, hi va haver un incident l'estiu de l'any passat a les presons, que va donar lloc a una sèrie d'actuacions penals. En part, el Tribunal Suprem ja ha establert la falta d'imputabilitat d'una de les persones acusades i el procediment es troba *sub judice*, com diem els advocats una mica clàssics, i, per tant, em perdonarà que no entri en detall en aquestes qüestions, però, efectivament, hi ha un problema de contagis a les presons perquè, malauradament, penso que és un sentiment compartit per tots, com a reflex de la societat en què hi ha també aquest problema: a les presons, en què hi ha un entorn difícil, efectivament, la realitat de les drogodependències hi és.

Per avortar-lo, s'han fet moltes actuacions, i moltes d'elles comptant amb el consentiment i el consens generalitzat d'aquesta cambra. Hi va haver una taula d'acord, en què es van plantejar totes aquestes qüestions; es va fer una proposició no de llei que va estar acceptada per tots els grups parlamentaris i, en aplicació d'aquesta proposició no de llei, s'ha anat desenvolupant un programa d'intercanvi de xeringues, per exemple, que no sense algun problema, perquè hi ha hagut alguns recels en quant a les seva aplicació podria entrar en contradicció amb preceptes del Codi penal, i això suposava un risc i una inseguretat per a les persones que l'havien d'aplicar, que va ser detectat també pel fiscal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en la compareixença que va tenir efecte davant de la Comissió de Justícia d'aquest Parlament, fa escassos dies, però que, efectivament, ara està ja a punt de ser implementada. S'està treballant en informació davant dels òrgans directius de les presons amb contactes amb les organitzacions sindicals, perquè aquesta mesura és una mesura que ha de ser ben rebuda per tots els que han de tenir un protagonisme actiu i, en definitiva, creiem que dintre de poc es podrà implementar aquest Pla d'intercanvi de xeringues, que contribuirà, sens dubte, que, d'alguna manera, quedin controlats i limitats els efectes malèvols que l'ús indiscriminat d'aquestes xeringues produïa fins aquests moments actuals.

Pensin, de totes maneres, que la idea fonamental del Departament de Justícia, em penso que de totes les persones amb responsabilitat amb relació al món penitenciari, és procurar la deshabitació de l'intern, i aquest és l'objectiu fonamental, i per això hi ha programes de tipus preventiu i programes de tipus de rehabilitació de les persones de què es tracta. El programa d'intercanvi de xeringues s'insereix en aquest ample marc d'ac-

tuacions que s'està duent a terme i entenem que, d'aquesta manera, es podrà contribuir –com deia– substancialment a reduir a aquest problema que a tots ens preocupa tant.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula per repreguntar l'illustre diputat.

El Sr. Galceran i Margarit

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller, efectivament, per tant, nosaltres esperem –i en això ens trobarà al seu costat– que es pugui implementar aquest programa d'intercanvi de xeringues al més aviat possible. Això sí, nosaltres li demanem i li recomanem –si ens ho permet des de la nostra humilitat– que hi hagi l'acord amb els funcionaris i l'acord amb els treballadors, amb els seus treballadors del Departament, dels centres penitenciaris.

Aquest és un tema, evidentment, doncs, de certs riscos i, per tant, de certes pors, que són absolutament lògiques i són, encara més, doncs, legítimes per part del personal treballador i per part dels alts funcionaris. I per tant, això s'ha de fer no només amb l'acord bàsic dels grups polítics i del seu Departament –que sabem, doncs, que hi és, i la voluntat també, i amb gran rapidesa ens els darrers dies–, però, fins i tot, el que creiem nosaltres que és fonamental és aquest acord amb els funcionaris, perquè han de tenir la total seguretat, evidentment, que aquest intercanvi no se'ls giri contra ells, que aquesta és la por. I per tant, això vol dir parlar, assegurar's i tenir capacitat de pactar, que no dubto –que no dubto– que vostè la sabrà tenir, i en això, a nosaltres ens trobarà, doncs, al costat. Però que, en tot cas, esperem que aquesta vegada sigui la darrera vegada que, d'una manera clara i concisa, aquest programa pugui anar endavant i, d'aquesta manera, puguem avançar una mica més perquè els nostres centres penitenciaris no siguin centres d'intoxicació, malauradament, desgraciadament, massa vegades definitiva per a molts reclusos que estan allà, i que els recordo que només estan privats de llibertat i no se'ls ha de privar pas de la salut.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor conseller.

El president

A vostès, senyor diputat. Senyor conseller.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyor president. Per manifestar el meu total acord. Efectivament, com ja he dit a la meua primera intervenció, la voluntat és clara, que hi hagi un acord entre tots els grups parlamentaris en la línia del que es va acordar en la taula d'acords a que abans he fet referència, amb els magistrats que cuiden dels termes penitenciaris i amb el fiscal; que hi hagi també un gran suport tècnic, perquè, efectivament, moltes d'aquestes mesures poden fallar si els mecanismes concrets que

s'apliquen no són els adients, i, per descomptat, també amb un diàleg aprofundit amb els funcionaris que exerceixen càrrecs directius o no tan directius en l'àmbit de presons i també amb totes les organitzacions sindicals que hi puguin estar implicades. Em penso que ens hi juguem molt en aquest programa i que, efectivament, el que es faci buscant el màxim d'aplicació consensuada serà bo per a tots.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les dades relatives a l'increment d'accions delictives de grups criminals organitzats (tram. 310-00143/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Marc López al senyor conseller d'Interior, honorable senyor Xavier Pomés, sobre les dades relatives a l'increment d'accions delictives dels grups criminals organitzats. Té la paraula.

El Sr. López i Plana

Gràcies, senyor president. I perdonin el retard. A veure, jo acumularé les dues preguntes al senyor conseller d'Interior. La primera seria...

El president

No, no, només en podrà fer una, senyor López.

El Sr. López i Plana

Només en podré fer una?

El president

Sí.

El Sr. López i Plana

Molt bé. Doncs llavors l'única que faré serà quines dades té el Govern i quina és la seva opinió al respecte, pel que fa a l'increment de les accions delictives protagonitzades a Catalunya per grups criminals organitzats.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostès, senyor diputat. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. El Cos de Mossos d'Esquadra que té..., disposa de funcionaris a l'oficina central de Madrid, en l'Informe anual de l'any 1999, que és l'últim de què disposem dades..., el Cos de Mossos d'Esquadra va aportar a aquest Informe catorze casos considerats de crim organitzat, que es van produir a les

comarques de substitució, i d'aquests..., i del conjunt de Catalunya..., i per tant, llavors, dades acumulades no únicament de Cos de Mossos d'Esquadra, sinó del conjunt de Catalunya. Dir que l'any 1999 hi havia 196 grups –es van comptabilitzar 196 grups–, dels quals els més importants eren: 29 membres colombians, 26 del Marroc, 20 de França, 15 d'Itàlia, 8 d'Holanda, 7 de Veneçuela, 6 de Portugal, d'Argentina, i així un llarg etcètera fins arribar a Irlanda, Nigèria, Suècia i Tunísia amb 1 grup.

Per províncies, Barcelona serien 127; Girona, 34; Tarragona, 27, i Lleida, 8.

Pel que fa al tipus d'activitat delictiva, en 26 casos serien blanqueig de capitals; 21 casos serien tràfic de cocaïna; 20 casos, tràfic de haixix; 12, falsificació de documents; 8, falsificació de mitjans de pagaments; 7, tràfic de vehicles; 5, estafes; 4, contrabans, etcètera, etcètera, fins arribar a extorsions en 1 cas.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. López i Plana

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, moltes gràcies per les dades que m'ha brindat, que ens demostren que realment el crim organitzat està present, també, a Catalunya.

Però jo li volia fer unes reflexions. El món global és pel bo i pel dolent, i lògicament, pel dolent és al que es fa referència en aquest cas, diguem-ne el crim organitzat. Els estats massa vegades no tenen capacitat per imposar la Llei i l'ordre davant del crim global, i això encara..., agreuja encara més la seva pèrdua de sobirania i legitimitat.

Els riscos per a la seguretat moltes vegades tenen dimensions que sobrepassen el territori d'una comunitat autònoma, com podria ser Catalunya, d'un estat i també d'Europa. La mobilitat de les societats modernes provoca que els riscos per a la seguretat de les persones puguin tenir un caire i unes dimensions supraestats, i això és al que em volia referir.

D'això, en són una mostra les organitzacions internacionals que s'estan organitzant en xarxes; aquestes organitzacions internacionals s'alien tan bé com les empreses. Parlem de tràfic d'armes –ja n'ha parlat vostè–, tràfic de material nuclear, contraban d'immigrants il·legals, tràfic de dones i nens, que són el principal objectiu del turisme sexual global, el tràfic d'òrgans humans i el blanqueig de diner.

A Catalunya –i vostè n'ha fet referència–, també ha sortit algun estudi de la Delegació del Govern a Catalunya, on han estat detectats 71 grups que es dediquen fonamentalment a blanqueig de capitals, tràfic d'estrangers i falsificació de documents com passaports, contractes de treball i altes a la Seguretat Social. A Catalunya, parlem, l'últim any, d'un total de 537 persones detingudes –també segons dades de la Delegació del Govern– i de la desarticulació de 30 xarxes de caràcter mafiós i de tràfic d'immigrants.

Què hi pot fer –i aquesta és la reflexió que jo li volia fer arribar al conseller d'Interior–, què hi pot fer el Govern de la Generalitat de Catalunya per ajudar a combatre aquestes màfies del crim organitzat? Què hi pot fer la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, que en pocs anys es trobarà...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. López i Plana

Doncs, no segueixo. Gràcies.

El president

Li agraeixo. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyor president. Com li deia abans, d'entrada, el Cos de Mossos d'Esquadra té ja dos funcionaris permanents a l'oficina central d'Interpol i a l'oficina central d'Europol, a Madrid, precisament per estar perfectament connectats amb els òrgans de seguretat de l'Estat i amb els òrgans també europeus.

Com que em sembla recordar que vostè també estava en la meua compareixença a la Comissió de la setmana passada, dir-li que primera vegada, també, membres del Cos de Mossos d'Esquadra van participar en la *cumbre antiterrorista* que va fer-se fa quinze dies a Madrid, i, a part d'això, l'organització del mateix Cos de Mossos d'Esquadra anar-se adaptant a aquestes necessitats. Mitjançant què? Mitjançant la introducció de tecnologies, de les últimes tecnologies disponibles en el mercat a nivell internacional...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el sector boví (tram. 300-00318/06)

Ara substanciarem el punt vuitè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el sector boví, que la presenta l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, després de tants de mesos i de tantes imatges televisives i de tantes notícies en els mitjans de comunicació, era inevitable que el sector boví caigués en una situació de crisi molt complicada que fa que les 8.500 explotacions bovines de Catalunya contemplin el futur amb una extrema preocupació.

Dir que el sector boví està immers en una situació crítica aquí i arreu d'Espanya, i probablement arreu d'Europa, en els termes convencionals que estava concebut, és a dir, d'una ramaderia molt intensiva i molt industrialitzada de la qual volíem obtenir molta carn i molt de pressa, molta llet i molt de pressa, és una obvietat. La caiguda de la confiança dels consumidors, que s'ha traduït en una caiguda del consum i, per tant, de les vendes, projecta en aquest moment no solament dubtes molt importants dels consumidors sobre el sistema alimentari, sinó també, naturalment, sobre els productors i sobre els comerciants.

I és obvi que totes les accions que es facin solament seran reeixides en la mesura que obtinguin aquell resultat que voldríem, que és, en definitiva, la reactivació del consum i a través de la reactivació del consum, és a dir, de la recuperació de la confiança dels consumidors, esvaïr aquest mar d'ombres que es projecta sobre el sector en el seu conjunt, sobre el sector productor i sobre el sector comercialitzador.

Nosaltres ens hem abtingut durant aquests mesos de contribuir a crispar més la situació o de projectar més dubtes i més ombres sobre els dubtes i les ombres i les contradiccions que ja es produïen prou de per si. Hem callat fins al moment que hem considerat que en aquest cas el Govern de la Generalitat de Catalunya, i a través seu la Conselleria d'Agricultura i les altres que d'una forma o una altra hi estan implicades, disposen ja de la totalitat dels elements operatius per a fer front a la situació.

I aquest moment és arribat. Abordem públicament la qüestió no tant, senyors consellers, amb l'ànim de convertir-ho en una arma llancívola contra el Govern –que no, que de cap manera, no ho vam fer quan la pesta porquina, no ho fem ara i no ho farem–, sinó amb la voluntat de contribuir al debat amb les nostres pròpies propostes i animar-los a arribar a anar allà on calgui anar, perquè efectivament la seva acció sigui efectiva, sigui eficaç.

En aquest moment, estan habilitats un conjunt de mecanismes per part de la Unió Europea, dels quals participa Espanya, dels quals participa Catalunya també, que consisteixen a establir un marc de garantia suficient en el sentit que cap animal contaminat podrà entrar en la cadena alimentària i que tots aquells animals que estiguin contaminats o no no siguin necessaris entrar-los en la cadena alimentària i tots aquelles restes d'animals que podrien contindre prions, és a dir, proteïnes suposadament o possiblement contaminades –són els materials específics de risc–, siguin eliminats de tal forma que no hi hagi cap risc que cap d'aquests materials ni cap d'aquestes restes entrin en la cadena alimentària. I això naturalment perquè sabem que la via de contagi o de contaminació –com es vulgui dir, en termes precisos– d'aquesta malaltia cap als animals i eventualment cap a les persones no és el contagi aeri, com ho era en altres malalties, com ho era, per exemple, en el cas de la pesta porquina, sinó que és a través de la ingesta dels animals, ingesta de farines produïdes amb pinsos procedents de la destrucció d'animals malalts, o, en el cas de les persones, per la ingesta de carn eventualment contaminada.

Sabem suficientment que el procediment d'extensió de la malaltia entre la cabanya ramadera és aquesta, i que eventualment el sistema de contagi de les persones és també aquest, i que això va començar en el Regne Unit quan unes males pràctiques en la producció de pinsos per obtenir aquells resultats més de pressa i més intensos que apuntava abans van conduir, doncs, a fer el que no s'havia de fer, van conduir a una situació abusiva que ha produït després aquests fets.

També és evident des del nostre punt de vista –i vull dir-ho aquí públicament, tot i que ja ho havia dit en alguna ocasió anterior– que, des del nostre punt de vista, l'extensió de la malaltia entre la cabanya ramadera, que ha estat molt important i que se xifra en aquest moment en uns 180.000 caps de bestiar contaminats arreu d'Europa i sobretot en el Regne Unit, no signifiquen ni de bon tros que aquesta contaminació s'hagi estès a la cadena alimentària i s'hagi estès a les persones.

Probablement, un conjunt de persones que se xifra al voltant d'un centenar arreu d'Europa ha donat positiu en una variant de la malaltia de Creutzfeldt-Jakob que es pot associar, doncs, a un origen animal per la ingesta de carn contaminada, però en qualsevol cas estem parlant d'un nombre d'afectats molt petit en comparació amb el que és la malaltia en la cabanya ramadera. I per tant, des del nostre punt de vista no es justifica de cap de les maneres l'alarma que s'ha produït i ben segurament tampoc les mesures que la Unió Europea ha posat en marxa.

Però el cert és que l'opinió pública té por davant de la situació, que les imatges que li han arribat han contribuït a incrementar encara més aquesta por i que, encara que la malaltia no es transmeti per via aèria, la imatge d'uns operaris que manejàvem carn i que apareixien davant de les pantalles de televisió amb careta evidenciava encara més factors addicionals de por, tot i que sabem que aquesta era una mesura de precaució necessària no tant per fer front als riscos de l'encefalopatia espongiforme, sinó més aviat per fer front als riscos d'altres malalties que també pateix crònicament la cabanya ramadera catalana i a les quals feia referència l'altre dia el senyor Fabregat quan interpellava sobre aquesta qüestió i alludia a la brucel·losi i a la tuberculosi presents també en la cabanya ramadera.

Per tant, jo vull deixar molt clar aquí que, en opinió del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, les dades objectives que es tenen en aquest moment no justifiquen de cap de les maneres l'alarma que s'ha produït. Però l'alarma s'ha produït, i produïda l'alarma, naturalment des d'aquesta tribuna pública hem d'invocar els poders públics perquè siguin rigorosos en el plantejament del tema i, per tant, que les garanties siguin garanties totals, garanties radicals en el sentit que cap material de risc, o no verificat, entrarà en la cadena alimentària. Però dir-los, també, als ciutadans que és necessari tranquil·litzar-nos, tots plegats, perquè d'una altra manera, sense raons prou justificades, abocarem els sectors productors i comercialitzadors a una situació francament crítica.

Nosaltres, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, hem fet públic aquest matí un conjunt de mesures que jo, ara, no els les repetiré aquí, un llistat de catorze mesures, no tant per fer front solament a la malaltia, sinó per fer front a la situació de crisi en què es troba el sector boví. Algun comunicat de premsa d'alguna agència que s'ha fet ressò del tema ha entrat en la quantificació de les mesures que nosaltres proposàvem i, per tant, m'estendré solament per assenyalar aquelles tres o quatre mesures que nosaltres considerem prioritàries i la valoració econòmica que des del nostre punt de vista significa, i deixarem per a un altre moment, en la moció del proper ple, el detall de les mesures.

La primera de les mesures que nosaltres creiem imprescindible en aquest moment és: donat que l'estat d'ànim dels ciutadans, dels consumidors, és el que és, és més rendible en termes de cost-benefici estendre el test prònic a tots els animals que han d'entrar en la cadena alimentària que persistir en la discussió de si l'edat de risc són els trenta mesos, els vint-i-quatre mesos, d'aquí a uns dies els divuit mesos, els quinze mesos o l'any. Jo sé, i vull dir-ho públicament, que no hi ha cap motiu científic que avaluï la necessitat de la realització de tests en animals de menys de dotze mesos, però ens sembla –torno a dir-ho– en termes de cost-benefici més raonable dir-los-hi, als consumidors, que tota la carn que serà consumida a Catalunya –tota– ha estat objecte d'un test prònic, que haver de persistir en la discussió de si era necessari fer-los a partir dels trenta mesos, dels vint-i-quatre, dels divuit o dels quinze.

La segona mesura que nosaltres creiem que caldria garantir, amb totes les exigències necessàries, és que qualsevol peça de carn que arribarà al taulell d'una carnisseria anirà acompanyada del codi de barres corresponent que asseguri si a aquella carn se li ha realitzat o no el test en origen, d'on procedeix, quina edat té, en quin escorxador ha estat sacrificat, en quina sala ha estat especejat i quina és la categoria d'aquella carn.

I, naturalment, la creació d'una agència de seguretat i qualitat alimentària que en condicions d'alta autoritat alimentària asseguri a la ciutadania de Catalunya, als consumidors de Catalunya, que allò que es consumeix té la qualitat i la seguretat necessària.

Hi ha en curs una proposició no de llei a l'entorn d'aquesta proposta de creació de l'Agència de Qualitat i Seguretat Alimentària i, per tant, no hi insistiré més.

Naturalment, per allò que afecta als productors, un conjunt de mesures destinades a pagar-los-hi, i a pagar-los-hi puntualment, tot el conjunt de primes...

El president

Senyor diputat, tindrà un altre torn. Li ho dic això perquè...

El Sr. Vilalta i Oliva

Moltíssimes gràcies, senyor president, interrompo aquí la meua intervenció.

...tot el conjunt de primes que els correspon com a productors del sector ramader.

I naturalment, la necessitat de persistir i incrementar els mecanismes d'intervenció de mercat, que obrir-ho a les canals de femelles, de vedelles, que en aquest moment constitueixen el 50% de la cabanya ramadera de Catalunya...

Interrompo aquí, senyor president, i després continuaré.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Serís)

Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, jo en primer lloc voldria recordar-li, senyor diputat, el marc en el qual ens movem, i el marc legal en el qual ens movem és el marc comunitari, el marc estatal i el marc autonòmic, i, per tant, el gruix de les mesures per lluitar contra la malaltia que les dicta és el Consell de ministres comunitari, és la Comissió, i qui marca la seva aplicació són els Estats membres, i, en aquest cas, Espanya com a estat autonòmic marca les mesures que han de prendre cada una de les comunitats autònomes.

Per tant, més enllà d'allò que ens agradaria o que creiem que hauríem de fer, ens hem de cenyir sempre als dictats comunitaris per a lluitar contra l'eradicació de la malaltia en el seu conjunt més ampli: en el conjunt d'actuar sobre la cabanya ramadera, en el conjunt dels controls a les fàbriques de pinsos, en el conjunt de la cadena alimentària, que vol dir la indústria agroalimentària, els escorxadors, les sales d'especejament, les fàbriques on fan els embotits; la cadena alimentària, també, en el que respecta a la distribució i, per tant, a la carnisseria del mercat o a la carnisseria de barri i, a més a més, perquè no estem davant d'una crisi sectorial sinó davant d'una crisi forta que pot afectar..., i, per tant, per això la psicosis col·lectiva, legítima i lògica –i que comprenem–, de la mateixa ciutadania, perquè, en darrer terme, afecta la salut pública, com sí que és cert que s'està demostrant en el conjunt de la Unió Europea, i, d'una forma especial, a Gran Bretanya, que és per on va començar la malaltia.

Què hem fet fins ara en el cas de Catalunya? O quina és la ramaderia que tenim a Catalunya? Miri, escolti'm, «nosaltres», ha dit vostè, «les xifres de les explotacions que tenim»..., però deixi'm dir-li una cosa: les explotacions d'engreix a Catalunya, d'aquestes 8.900 explotacions, exactament, que hi ha de boví, n'hi ha 3.603 que són les que es dediquen exclusivament a engreix de boví. D'aquestes explotacions, entre cent i dos-cents animals representen el 29% de les explotacions, que vol dir que en producció són el 20%, per tant, són ramaderies petites; que entre dos-cents i cinc-cents animals són el 18,3%, i que representen el 38,4 de les places d'engreix que hi ha a Catalunya. Això vol dir que no totes són grans, que, a més a més, estan molt esbarriades, escampades pel territori de Catalunya i que, a més, algunes, fins i tot, d'aquestes estan participant de producció ecològica, de producció integrada.

Dic això, perquè s'està confonent –i no ho ha dit vostè–, però s'està confonent moltes vegades el que és la cabana de boví amb el que són les vaques. Nosaltres tenim una cabana de boví a Catalunya –i això volia explicar-ho una altra vegada– de 691.000 caps de boví, però de vaques en tenim 90.000 de lleters i 70.000 per a carn. I la definició de vaca és: femella d'espècie bovina que ha parit alguna vegada o que té més de dos anys. Ho dic perquè, quan des de diferents indrets se'n diu a Catalunya si complim o no complim amb les mesures que ens ha dictat el Consell de ministres comunitari i, per translació, el Consell de ministres espanyol, hem de tenir en compte quina és la realitat de la nostra cabana ramadera de boví, quant a boví de carn, masculí i femení –vostè s'ha referit a les femelles, a les vedelles que no entren en la intervenció, perquè Brusselles no accepta, de moment, que entrin en la intervenció, i les vaques... Perquè, escolti, vostès estan en un percentatge baixíssim, i per això volia donar aquesta explicació.

Jo crec que primer de tot hem d'aplicar, com estem aplicant, les mesures que ens ha dictat la Unió Europea: retirada dels MER –tal com ens marca, ja, des del mes d'octubre, per a una part dels MER–; prohibició de formulació de qualsevol pinso a la resta d'animals que no siguin els de companyia –i que, personalment, crec que és un error, perquè els controls ens obliguen a ser molt més, encara, rigorosos i, per tant, és molt més difícil calibrar tota la cabana ramadera–, per tant, prohibició de la farina de carn; retirada d'aquesta farina de carn de les fàbriques que transformen els animals morts o els MER dels escorxadors i la sang dels escorxadors per evitar que la cadena no est trenqui. Tercera qüestió: test prònic a tots aquells animals de més de trenta mesos que vagin a la cadena alimentària.

El Govern, precisament, sent sensible a aquest qüestió, però a més a més, sent també conseqüent amb allò que li diu el Comitè Científic Europeu, hem rebaixat l'edat del test als vint-i-quatre mesos; que això és el que ha fet pràcticament tothom, fora d'Espanya. A Catalunya crec que som, amb el País Basc, els únics de les comunitats autònomes que ho estem fent –i que en farem molt pocs, a més a més, comparats amb Espanya; com també en farem molt pocs, comparats amb Espanya, en els de més de trenta mesos, perquè el costum de consum a Catalunya és diferent de moltes zones de l'Estat espanyol, perquè el famós *chuletón*, per exemple, no forma part de la cultura culinària catalana.

I per què no hem baixat més dels vint-i-quatre mesos? Home, escolti'm, perquè hi ha raonaments científics suficients que ens diuen que el que farem...–i perdoni l'expressió, perquè quan he jutjat en primer terme el que vostès han fet avui ho he considerat una operació de màrqueting, m'entén?–, i per tant, aquells que diuen: «Ecolti, fem el test a tots els caps de bestiar de boví que arribin a l'escorxador per al seu consum», escolti, estem enganyant l'opinió pública, i des de l'Administració –sí, Vilalta, perdona l'expressió–, des del Govern al sol, no podem enganyar l'opinió pública. (*Veus de fons.*) No, perquè, si els científics no ens avalen fer el test de zero a vint-i-quatre mesos, no el fem. Si demà al matí la Unió Europea i el Comitè Científic ens diuen:

«Ecoltin, el test a partir..., és a dir, tots els caps de boví que vagin al consum, que vagin a l'escorxador, se li ha de fer el test.», Catalunya complirà, però fer una operació de màrqueting només per enganyar els ciutadans, creiem que no és un acte de responsabilitat per part del Govern.

Perquè fixi's el que diuen els científics, diu: «El període mínim d'incubació, de l'estudi experimental sobre la patogènesi per l'exposició oral a la EEB, va ser de trenta-cinc mesos, i es va detectar infectivitat per primer cop al sistema nerviós central als trenta-dos mesos. Per tant, la generalització de les proves ràpides als animals de totes les edats, tindria una eficàcia molt reduïda i fins i tot nul·la.» Fins i tot, nul·la! Per tant, estariem enganyant la ciutadania de Catalunya, a excepció que el Comitè científic digui: «Ecoltin, generalitzem-ho».

Jo crec que el millor que ha pogut passar aquests dies és el que ha passat des del centre... –del CSIC, per dir-ho abreujadament–, i és la fórmula que puguem fer un altre tipus de tests, de forma que puguem detectar en viu –en viu– si un animal té o no té la malaltia, és a dir, que ens permetés fer el mateix que estem fent, ja, quan volem saber si la cabana ramadera i un cap de bestiar boví, individual, pot tenir brucel·losi o tuberculosi, per exemple, que amb una prova subcutània o amb una extracció sanguínia sabem que això és possible.

Per tant, jo crec que en aquest moment qualsevol altra posició, sincerament, senyor Vilalta –li ho dic amb tota la cordialitat del món–, crec que és fer una operació de màrqueting, que, com a Govern, no es tracta de dir si val dos pessetes o en val quaranta-quatre, no ho podem fer, perquè la responsabilitat ens ho impedeix.

Mesures, per al sector. Escolti, nosaltres estem dient des del primer dia que ens agradaria tenir, en el conjunt de l'Estat espanyol i, per tant, d'aplicació a Catalunya, les mateixes mesures econòmiques, amb la mateixa dotació econòmica que la Unió Europea va aplicar per eradicar la malaltia a la Gran Bretanya, en què les mesures van ser àmplies, no només les de mercat, com s'està fent en aquest moment.

Però mentrestant, què estem fent? Doncs, miri, a hores d'ara devem tenir ja aproximadament retirats els canals de congelació, aproximadament, comprades a hores d'ara, 8.800, 8.700 tones de canals de boví, de carn de vedell. I hem demanat per activa i per passiva, i demà ho plantegem a la Conferència Consultiva Sectorial d'Agricultura preparatòria del Consell de Ministres comunitari, tornem a presentar per tercera vegada en el que va d'any la compra de femelles, la compra de vedelles. Per què? Perquè es dona la paradoxa que a Catalunya, a València, a Aragó, a Rioja s'havia fet una aposta per la vedella, no per la carn de vedell sinó per la carn de vedella i, a més a més, tenint en compte que la vedella no té la prima corresponent. Però mentrestant hem d'actuar amb les mesures comunitàries que tenim.

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar, té un segon torn.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Vaig acabant, sí, moltes gràcies, senyor president. Per tant, ho deixem per al segon torn.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, molt agraït. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Jo espero que quan el conseller Grau s'ho pensi una mica més tranquil·lament, retiri en aquesta segona intervenció l'afany de mentida o d'engany que ens ha atribuït. He parlat en termes de cost-benefici i he deixat clar que no hi havia ni un sol aval científic que requerís la proposta de realització de tests en el bestiar de zero a dotze mesos. Però el cert és que, en aquest moment –i, si vol, jo li ensenyo un munt d'informes que porto allà a la cartera–, la comunitat científica també reconeix que no coneix el suficient, encara, de la malaltia per fer afirmacions definitives que, en qualsevol cas, en els termes que vostè plantejava, el que li recomana la Unió Europea no són els vint-i-quatre, sinó els trenta mesos, i, malgrat tot, vostè i el seu Govern proposen baixar als vint-i-quatre mesos, i alguns operadors de mercat i algunes indústries proposen en aquest moment plantejar-se baixar als divuit. I mentre vostès no tallin aquesta discussió pública de si convé fer-ho en els trenta mesos, com diu la Unió Europea, o en els vint-i-quatre, com diuen vostès i Euskadi, o en els divuit, com diuen alguns operadors, aquesta discussió, que continuarà flotant en l'ambient, introduirà més desconcert.

Per tant, jo li torno a dir, senyor Grau: en termes de cost-benefici, el cost de la realització dels tests prionics d'una forma generalitzada aportaria un element de tranquil·litat en el consumidor –li torno a dir– com a estratègia de consum que seria molt d'agrair. Perquè, en definitiva, senyor Grau, i en el terme de duresa amb què vostè m'ha contestat, jo podria contestar-li una altra cosa. Les seves mesures han de ser eficaces i, per tant, a curt termini o en el termini que vostè estableixi, han de produir una reactivació del consum i una clarificació de les perspectives per part del sector, i si això no és així, senyor Grau, és que el seu Govern no haurà encertat suficientment el conjunt de mesures plurals i diverses. I com que veig que el conseller de Sanitat, aquí, es commou, li diré: miri, es nota moltíssim, és gairebé insultant l'absència del conseller d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme, que alguna cosa hauria de tenir a veure amb el consum i que no solament no ha dit res en el curs del temps, sinó que ni tan sols es digna a vindre'ns a acompanyar, quan estem parlant, precisament, de polítiques per a reactivar el consum, i és la caiguda del consum, senyor conseller, la que sumeix el sector, precisament, en el declivi que en aquest moment està patint. I per tant, o trobem maneres de reactivar el consum –i això els correspon a vostès en els termes que vostè m'ha contestat–, o troben maneres per a reactivar el consum i el consum es reactiva, o jo podré recordar-los aquí tot periòdicament que les seves mesures no estan produint els resultats desitjables.

Jo no li he plantejat la meva intervenció en aquests termes, jo li he dit: «Pujo a la tribuna conscient que és una situació molt complicada i amb la voluntat de fer-li un conjunt d'aportacions perquè siguin discutides, perquè siguin tractades» i, per descomptat, no li accepto de cap de les maneres que cap, ni la primera ni la catorzena, ni les catorze en el seu conjunt, tinguin la voluntat d'ofendre, d'enganyar, d'amagar o qualsevol altre de les males intencions que vostès ens han atribuït. Jo li he dit: «La realització dels tests de forma generalitzada costen uns 2.000 milions de pessetes l'any.» Aquest és un preu barat, si vostè pogués aportar en els consumidors la certesa que tota la carn que arriba al consum a Catalunya ha estat objecte d'un test prionic que descarti radicalment qualsevol risc de malaltia. Vostè això avui no ho pot afirmar i, mentre no ho pugui afirmar, persistirà el dubte respecte a si era oportú als trenta mesos, als vint-i-quatre, als divuit o als quinze i, per tant, jo l'emplaço a vostè a obtenir els resultats que vostè em proposa en el conjunt d'actuacions que vostè diu.

Miri, la Unió Europea defineix plantejaments de mínims, i, com vostè sap, senyor conseller d'Agricultura, en el Regne Unit, que van començar patint aquesta malaltia, en el seu pla d'actuació, van molt més enllà, molt més enllà del que ha definit la Unió Europea com a mínim; i, en aquest moment, Alemanya va molt més enllà del que la Unió Europea ha plantejat com a mínim; i quan vostè planteja vint-i-quatre mesos, va molt més enllà del que la Unió Europea planteja com a mínim, que li diu que faci tests a partir de trenta mesos, i, en canvi, vostè introdueix el factor dels vint-i-quatre. Jo l'aplaudeixo, i li dic: «Vagi més enllà.» Vagin més enllà en tot aquell conjunt de mesures que aportin seguretat en els consumidors, i si han d'habilitar crèdits per fer-ho, amb els recursos que facin falta –com buscaran per finançar aquestes operacions d'infraestructura de què parlàvem avui–, facin-ho, perquè, si no ho fem tots plegats i no aconseguim remuntar la situació, el sector boví entrarà en una situació molt complicada.

S'ha començat a plantejar –vostè ho sap– en el marc de la Comissió Europea un replantejament del que ha de ser el sector boví, que conduirà, inevitablement, a una revisió de l'organització comuna de mercat aquest any que ve. En alguns aspectes, la revisió, tal com s'apunta, ens pot anar bé; en alguns aspectes, però, ens pot anar molt malament, perquè les nostres característiques geogràfiques i estructurals del sector ramader no són pas com les del nord d'Europa. Per tant, en alguns aspectes podem compartir el vent que comença a bufar i en alguns altres aspectes hem de manifestar la nostra preocupació per com puguin evolucionar les coses.

Li agrairia també –i aquí acabo, senyor conseller– una pinzellada respecte a com veu vostè i el seu Govern aquest perfil que comença a plantejar-se en el Col·legi de Comissaris i, dintre d'uns dies, en el Consell de Ministres d'Agricultura respecte al que pot ser la modificació de l'organització comuna de mercats del sector boví, que, en el fons, implicarà un replantejament del sector boví en el conjunt de la Unió Europea.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Aplaudiments.)*

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura (*forta remor de veus*), i prego a la cambra que ens permeti seguir el debat, que, per altra part, és un debat prou interessant.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Vilalta, jo no pretenia, en absolut, ofendre'l: jo li he dit com aquest conseller veia la seva oferta d'aquest matí, i això és el mateix que hem dit en aquelles cadenes alimentàries que també han dit amb una gran publicitat: «Mirin, ara farem el test a tots els animals bovins que vagin a escorxador i vagin a consum.» I per això l'hi he comparat, perquè considero, i ho dic amb tota sinceritat, senyor Vilalta, i si demà-passat el Comitè Científic ens fa rectificar, rectificarem, perquè, escolti, nosaltres estem emprant les mateixes mesures que Alemanya, que és el test a partir dels vint-i-quatre mesos, no de tots els animals de qualsevol edat que van a la cadena alimentària, perquè continuen, ara com ara, els científics i el Comitè Científic de la Unió Europea dient que aquest test no serveix perquè no detecta. Per tant, no ens enganyem nosaltres mateixos i no enganyem la ciutadania. (*Remor de veus*.)

Miri, escolti'm, nosaltres hem demanat, perquè vostè fa referència a l'etiquetatge, els hem demanat anticipar al primer semestre del 2001 –per tant, vol dir l'1 de juliol– l'etiquetatge obligatori a partir del 2002 i, a més a més, hem demanat una altra cosa: que inclogui en l'etiquetatge la data de naixement i, a més a més, país d'origen i país de procedència, perquè sap que hi ha un mercat internacional, hi ha un mercat europeu que no podem defugir...

El president

Senyors diputats... Esperí's un moment, senyor conseller, esperí's un segon, ja l'avisaré. (*Pausa*.) Prego a les senyores i senyors diputats que fem l'esforç d'escoltar aquests minuts i ho fem en silenci. És que això ens dóna respecte a tots plegats, ho sabem, això. És a dir, en la mesura que responem a un company que està a la tribuna, ens l'estem donant, també, a nosaltres mateixos, aquest respecte. Esperí's, senyor conseller. (*Pausa*.) Pot continuar.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Molt bé. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és que és important el que estem dient, senyor Vilalta. Mirin, la Unió Europea ha dit, ha dictat totes aquelles mesures que jo abans li he fet referència. I nosaltres diem: «Ecoltin, l'etiquetatge obligatori, no que sigui el 30 de desembre del 2002, que sigui l'1 de juliol del 2001. Per què? Per tranquil·litzar la ciutadania.»

Si estem complint estrictament..., escolti, estem complint els que més i de llarg –els que més i de llarg– dins de l'Estat espanyol les mesures dictades per la Unió Europea. Home, no em surti vostè amb dotze propostes quan el comissari Fischler només n'ha sortit amb set; set propostes que Alemanya, Gran Bretanya, Ho-

landa, Finlàndia, Suècia, Dinamarca diuen que no hi estan d'acord, perquè no és fàcil, i quan surt la ministra alemanya i diu: «Ecolti, a partir d'ara, la nostra cabana ramadera de vacum s'alimentarà amb aigua, amb cereals i amb farratge», escolti, nosaltres podem sortir amb la mateixa proposta d'aquí, perquè la nostra cabana ramadera, la intensiva i l'extensiva, va en aquesta direcció, i la producció integrada i la producció ecològica va en aquesta direcció, i, per tant, no és difícil. Nosaltres diem: «Ecoltin, ajudem el sector a fer aquesta petita reconversió...» A fer aquesta –sí, sí– petita reconversió. Per això nosaltres..., vostè diu: «Ecolti, creïn l'Agència de Qualitat i Seguretat Alimentària.» Miri, a la sessió de Govern de fa cinc setmanes, sis setmanes, ja es va aprovar la redacció, no de la creació de l'Agència, la redacció de la llei de la qualitat i seguretat alimentàries, que és una cosa més àmplia, i la creació de l'Institut de la Qualitat i Seguretat Alimentàries, que ja hi veníem treballant de forma interdepartamental. Per què? Perquè al costat de dictar les mesures i com ha de ser aquesta Agència o aquest Institut Català de Qualitat i Seguretat Alimentàries, també hem de posar l'accent en tot el sector productiu. Perquè aquesta és la voluntat del Govern, però sempre, senyor Vilalta, sempre dins del marc comunitari, que és en el qual ens estem movent.

Ecolti, el Govern central, al *Butlletí Oficial de l'Estat* número 307, del 23 de desembre, va traslladar a Espanya les mesures a aplicar per a l'eradicació de la malaltia, però en tots els camps, des de la producció a la cadena alimentària fins al consum i, també, a la tranquil·litat del consumidor. I són d'obligat compliment per a tots els estats membres i procurarem, des de l'inici fins al final d'aquest procés, cenyir-nos exactament a allò que ens marquin les directrius comunitàries, perquè no ens n'hem desviar, en absolut, gens. Que traslladant-les a Catalunya i, a més a més, des de Catalunya hem de fer aquelles micropolítiques necessàries...? Senyor Vilalta, les hem encetat, i allò fet dels vint-i-quatre mesos és passar al davant de la resta de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol que no ens van acceptar la proposta a la Conferència Sectorial Conjunta d'Agricultura i Sanitat, però que l'hem tirat endavant perquè els països europeus que tots considerem més avançats estan fent el test a partir dels vint-i-quatre mesos. I això és el que fa Catalunya, senyor Vilalta –i això és el que fa Catalunya. Per tant, escolti'm... Ara, el que no farà el Govern de la Generalitat, i li vull repetir per quarta vegada consecutiva, és operacions de màrqueting, perquè no ho podem fer, perquè no ho hem de fer, senyor Vilalta, perquè no ho hem de fer.

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Molt bé, vaig acabant, acabo. I escolti'm, no em tregui, senyor Vilalta, la Gran Bretanya, no me la tregui, perquè si estem empastifats com estem a tot Europa, precisament, és per la irresponsabilitat, durant deu anys, a més a més, de la Gran Bretanya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Designació d'un síndic de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00002/06)

El desè punt de l'ordre del dia és la designació d'un síndic de la Sindicatura de Comptes. D'acord amb l'article 20.1 de la Llei 6/1984, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes, els síndics són designats pel Parlament per majoria de tres cinquenes parts dels seus membres, és a dir, 81 vots.

La candidata proposada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió és la senyora Montserrat de Vehí. Atès que hi ha un sol candidat, la norma supletòria de l'article 81.1 primer del Reglament, permet la votació per assentiment o electrònica i secreta. Aquesta presidència els proposa la votació electrònica i secreta i, per això, prego als serveis de la cambra que disposin del mecanisme d'aquesta votació, i prego a les senyores i senyors diputats que, donat que aquesta és la primera votació d'aquest Ple, tinguin la targeta corresponent ben posada.

Comença la votació.

El resultat de la votació és: 123 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Queda, per tant, donat que ha obtingut el nombre de vots suficients, queda designada com a síndica de la Sindicatura de Comptes la senyora Montserrat de Vehí.

Vull recordar, també, a les senyores i senyors diputats que, per acord de la Junta de Portaveus, els temps dels debats de les mocions han quedat, provisionalment, reduïts a la meitat. Per tant, tant en l'exposició com en la defensa de la presentació d'esmenes com per fixar el posicionament dels grups serà de cinc minuts, i per pronunciar-se sobre les esmenes, el que l'ha presentada, serà de tres minuts.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els esports d'aventura (tram. 302-00078/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els esports d'aventura. (*Remor de veus.*) La presenta Esquerra Republicana de Catalunya i té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs. (*Persisteix la remor de veus.*)

Prego a les senyores i senyors diputats que s'hagin d'absentar de l'hemicicle que ho facin amb rapidesa i amb silenci, si pot ser. I prego als que es pensen quedar, també, que mantinguin el silenci corresponent. Té la paraula, senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. De manera breu, perquè, de fet, ja vam tenir ocasió, en el decurs de la interpellació en el Ple anterior, d'exposar les raons i els motius que ens portaven a presentar aquella interpellació i, en conseqüència, aquesta Moció.

Una moció que no pretén altra cosa que posar de manifest, com vam dir, les incongruències i la incoherència de la normativa que afecta les activitats físicoesportives en el medi natural, però d'una manera molt i molt especial a les titulacions dels monitors que duen a terme aquesta activitat i que els capacita per desenvolupar la seua tasca com a conductors d'activitats físicoesportives al medi natural.

Vam estar parlant, en la interpellació, que existia un decret marc, el Decret 118/1999. Era un decret que, de fet, es desprenia del Reial decret 2049/95, de 22 de desembre, que, per tant, aquest Reial decret ja establia un seguit d'esports d'aventura, amb la qual cosa, de fet, la Generalitat de Catalunya podia, aplicant el seu Decret, regular si més no aquests esports d'aventura que estaven inclosos dins del Reial decret. Però això no ha estat així, ens trobem amb la circumstància que avui es poden seguir uns cursos reglats de cicles formatius de grau mitjà i de grau superior, uns cursos, doncs, ben programats, uns cursos amb unes 1.400 hores, i són cursos que permeten dur a terme l'activitat de monitor d'aquestes activitats.

Paral·lelament existeixen altres estaments –organismes, institucions, federacions– que duen a terme, doncs, cursos de monitors. Però aquests cursos de monitors no tenen res a veure amb els cursos formatius. Aquests cursos de monitors no tenen res a veure amb aquells cursos alhora de les hores que..., de la durada dels mateixos i, per tant, sí que al final d'aquests cursos, doncs, es dona un títol que també sembla ser que capacita per fer aquestes activitats, però res tenen a veure amb els cursos formatius.

Per tant, el que demanem nosaltres, és allò que el mateix Govern de la Generalitat es va comprometre ara fa més d'un any en unes jornades tècniques, que es van produir a Sort, al Pallars Sobirà, i és que es reguli aquesta activitat. Per tant, la part més important d'aquesta Moció, és que es reguli aquesta activitat i, per tant, que el Govern de la Generalitat presenti abans de tres mesos un nou decret regulador de les activitats físicoesportives en el medi natural, el qual haurà de definir i facilitar la integració laboral dels titulats dels cicles formatius de grau mitjà per la via de l'autoocupació, així com establir convenis, acords amb les diferents federacions esportives per tal que s'estableixin, definitivament, els continguts teòrics i pràctics mínims necessaris, que han de permetre la convalidació de la titulació de tècnic en activitats físicoesportives en el medi natural, i la pròpia titulació de cada federació.

Bé. Com que hi ha un acord de la Junta de Portaveus pel que fa al termini, si li sembla bé, senyor president, em posicionaré sobre les esmenes presentades en aquesta mateixa intervenció, i anuncio que el nostre Grup acceptarà les esmenes presentades pel Grup Popular, en el sentit que la primera d'aquestes esmenes modifica el termini. És a dir, en comptes de tres mesos que siguin sis mesos el termini perquè el Govern de la Generalitat presenti aquesta nova regulació. No ens sembla que és la millor opció, però en tot cas, és una opció que nosaltres acceptem. Ho acceptem perquè sis mesos vol dir el mes d'agost, per tant, abans del proper curs escolar i, per tant, pensem que si hi ha la voluntat

política, i no es tractaria de mirar d'enllestir aquesta regulació d'aquí a sis mesos, sinó abans de sis mesos i, per tant, al més aviat possible sempre que sigui abans de sis mesos, però que, en tot cas, en el proper curs escolar es podria, si més no, doncs, adequar i adaptar aquesta normativa.

I acceptariem, també, la segona esmena del Grup Popular, en què proposen que s'estableixi, a diferència de la nostra proposta que parlàvem d'acords amb les federacions, proposen que s'estableixi un marc de diàleg amb tots els agents implicats. Nosaltres pensem que aquesta proposta, fins i tot, millora el text proposat pel nostre Grup; per tant, acceptariem aquesta esmena.

En tot cas, nosaltres pensem que regular aquestes titulacions, regular la formació i regular, doncs, tot allò que fa referència als esports d'aventura, a les activitats físicoesportives en el medi natural va a favor de la garantia per a les empreses que es dediquen a aquest sector, i va també a favor de la seguretat per als seus practicants. És ben cert que aquestes empreses han suposat...

El president

Senyor diputat, li acumulo els tres minuts que té.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, d'acord. Tothom sap que, afortunadament, aquestes empreses han suposat, la seva aparició, el seu ressorgiment un motor socioeconòmic molt important per a determinades comarques, especialment comarques de muntanya, comarques de l'alt Pirineu.

Per tant, fer la feina ben feta, regular seriosament tot aquest àmbit no pot fer altra cosa que anar a favor de l'assentament d'aquestes empreses, però a favor, també, de la seguretat dels practicants d'aquestes activitats, i a favor, també, dels interessos del personal, dels alumnes que s'han format adequadament i que, per tant, es reincorporen, es poden incorporar en òptimes condicions al món laboral.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Han presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió, el Grup Popular i el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Agustí López. (*Veus de fons.*) Les esmenes que ha acceptat són només les dues del Grup Popular. Molt bé.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest és un punt, el tema de la regulació de les titulacions dels monitors dels esports d'aventura, que és molt important, com ha dit el diputat Ausàs, per a totes les comarques de l'alt Pirineu i, concretament, jo crec que bàsicament se centra, la seva importància, en els esports de neu i els esports d'aigua pel volum de visitants i pel volum de persones que fan aquests esports d'aventura.

D'entrada, jo diria que en la Moció no hauríem de parlar d'esports d'aventura, sinó que l'hauríem d'enfocar com a titulacions de tècnics esportius. Perquè, tant el Ministeri de Cultura com les conselleries, que són les que regulen aquestes titulacions o regularan d'aquí en endavant aquestes titulacions, no regulen exclusivament els esports d'aventura, sinó qualsevol monitoratge d'esports que es pugui fer; per exemple, fins i tot, el futbol o altres esports que no tenen relació amb els esports d'aventura.

Aquesta Moció és molt tècnica i està enfarfegada de nombroses ordres i decrets del Ministerio de Cultura i de la Conselleria de Cultura i d'Ensenyament, que no hi ha temps per fer referència a tota aquesta ordenació legislativa. I les ordres i els decrets que regulen, molt esquemàticament, serien en un moment determinat..., hi ha el Ministerio de Cultura, que regula el que en diem «el règim general» de les titulacions. El règim general són els cicles formatius de grau superior d'animació d'activitats físicoesportives al medi natural, que provoca un especialista que en diem «animador». I el cicle formatiu de grau mitjà de conducció d'activitats físicoesportives en el medi natural, que és el que en diem en l'argot d'ensenyament, de la formació professional, «el conductor».

Aquestes activitats es fan ja dins de la formació professional reglada a Catalunya des de fa tres anys en diversos instituts, com són Viella, Sort, Banyoles, Tremp, la Seu d'Urgell i –ho penso– Olot. I, en aquests moments, a això en diríem «el règim general», i «el règim general» de moment no pot donar titulacions del règim específic. És a dir, de conductors o animadors específics, d'especialitzats de neu o d'aigua o d'escalada, perquè, prèviament és Madrid, és el Ministerio qui fa la regulació d'aquests ensenyaments específics.

En aquests moments, hi ha un Real decreto –318, 319 i 320/2000– del Ministerio de Cultura, que regula, concretament, els esports de muntanya i escalada, els esports de neu i el futbol. Aquest seria, concretament, el règim específic que es podria fer d'aquí a sis mesos –que és l'esmena que penso que, per part del Grup de Convergència i Unió, també acceptem–, serien els grups que es podrien fer d'aquí a sis mesos.

Quant als altres blocs específics, caldria demanar al Ministerio de Cultura que, al més aviat possible, legislés sobre els temes concretament..., n'hi ha molts, però bàsicament els que són molt importants per a les comarques de l'alt Pirineu, serien el piragüisme i el rafting, atès que poden provocar, diguem-ne, grans problemes pel que fa als accidents i sempre tindríem la preocupació que les titulacions que en aquests moments tenen aquests tècnics són titulacions federatives –federatives– i no pas del Govern autònom i del Ministerio.

I, en aquest sentit, estariem d'acord tots els grups en aquest tema, que en els blocs específics que ja han estat publicats pel Ministerio, la Generalitat durant aquests sis mesos que vénen poguéu publicar aquests currículums específics abans de sis mesos i, d'altra banda, poder accelerar també tots els altres blocs específics, en la mesura en què el BOE i el Ministeri de

Cultura vagin publicant els currículums mínims dels altres esports d'aventura o dels altres monitoratges d'esports.

En aquest sentit...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Luna, del Grup Popular, també per defensar les seves esmenes.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo penso que, pel temps que tenim –que devem tenir cinc minuts–, tractaré sobretot i molt especialment de centrar-me en lo que són les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari Popular.

Però jo voldria abans dir que és important el tema de què estem parlant i que, dintre de la seua globalitat, els esports aventura és un tema molt important per a lo que és el Pirineu i per a lo que és el desenvolupament de moltes comarques de muntanya que necessiten..., i que ha sigut per a aquestes comarques un tema importantíssim, per això que parlàvem moltes vegades d'aquest turisme cíclic que hi ha, que durant l'hivern aprofita lo que és l'esquí i durant l'estiu pot aprofitar unes altres activitats. La veritat és que tots aquests esports aventura que estan sortint lo que estan comportant és una reglamentació o una adequació, realment, del règim reglamentari a què fan referència.

I, parlant d'això, hi ha tres branques importants que s'han de tindre en compte. La primera d'elles és la que és ja reglamentada o la que ja ve a través del Ministeri o lo que és la formació professional; una altra d'elles és l'especialitat concreta que fa l'Escola Catalana d'Esports, i una tercera és la universitat. Del que es tracta –i en això el senyor Ausàs tenia tota la raó– és que en aquest poti-poti que hi ha de titulacions es busqui realment lo que és una cosa troncal i unitària quant a aquests ensenyaments i quant a aquestes titulacions.

Per qüestions òbvies –el seu nom pròpiament ho diu–, són esports «d'aventura», i tot esport d'aventura comporta sens dubte un risc. I aquest risc, la manera millor de pal·liar-lo, de previndre'l, és tindre titulats o tindre monitors que estiguin adequats a aquestes especialitats. Per tant, és important que hi hagi una programació d'aquestes titulacions, que hi hagi uns crèdits, que hi hagi una homologació i que hi hagi, sens dubte, una simplificació unitària d'aquestes titulacions.

I nosaltres per això hem presentat aquestes quatre esmenes. La primera, que fa referència no a tres mesos, a sis mesos..., i ho hem fet, senyor Ausàs, perquè l'esmena que presentava el Grup de Convergència i Unió se n'anava a nou mesos; nosaltres pensem que en sis

mesos pot donar un temps suficient per començar lo que és el curs. I a la segona, quan parlem nosaltres d'establir un marc de diàleg, ho fem perquè establir convenis o acords amb les federacions esportives en el tema de la convalidació de titulació no els correspon a elles, sinó realment a l'Administració, que és la que té la competència en aquest sentit, i més al Ministeri d'Educació, en tant que fa referència..., que ja ha desenvolupat i s'ha parlat per part de l'illustre diputat senyor López del tema dels reials decrets 318, 319 i 320 del 2000, d'aquestes activitats. És ben cert també que falten unes altres especialitats d'esport, com pot ser –ja ho havíem apuntat– el *rafting* o pot ser el piragüisme i tot això, que s'ha de fer.

Però lo important, realment, és que existís una unificació quant a la programació o el programa d'aquests cursos, quant a la titulació d'aquest i quant al control d'aquests cursos. Però això vol dir, d'alguna manera, que les federacions esportives o els clubs no poden tindre una participació en aquesta formació? Jo penso que sí, i penso que la pot tindre a través de convenis o a través de delegacions que pot fer l'Administració perquè aquestes federacions puguin impartir aquests cursos i aquestes titulacions, però, realment, amb aquesta unificació de criteris i de reglamentació al respecte i de control de titulació.

Per tant, nosaltres, senyor Ausàs, l'esmena tercera nostra i la quarta eren de supressió d'aquests punts, precisament per lo mateix: perquè entenem que les federacions o bé els clubs..., o bé el que parla de «política tarifària assequible per poder accedir a la titulació federativa» no correspon realment, perquè a qui correspon és a l'Administració.

Jo aprofito –perquè el temps se'm fica damunt– per donar les gràcies al senyor Ausàs, al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per l'acceptació que ha tingut de les nostres esmenes, i a la resta de grups; esperem del Grup Socialista la seua explicació de les seues esmenes, però agrair sens dubte que s'hagin acceptat aquestes esmenes, perquè sens dubte és un camí que va en aquest sentit de què jo estava parlant, d'unificar aquests criteris. I cregui'm, senyor Ausàs, que el Grup Parlamentari Popular guardarà realment que en el transcurs d'aquests sis mesos s'hi pugui arribar.

Moltes gràcies..., moltes gràcies, senyor president; i la veritat és que una altra vegada deu minuts s'agraeixen moltíssim. (*Rialles.*)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat, i a l'actitud esportiva que té a acceptar els fets. Gràcies. Té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certament, estem parlant d'un tema que té molta transcendència per a les comarques de l'alt Pirineu. Aquesta és una qüestió que per a nosaltres és molt important si parlem d'un col·lectiu de més de mil cinc-cents professionals que s'estan guanyant la vida en aquest moment en l'àmbit de l'esquí i dels esports d'aventura, i

això, dit en el context del Pirineu, és molta gent. I avui estem abordant una petita part d'aquesta problemàtica, perquè, certament, el problema d'aquests professionals és que estan en una situació, jo diria, d'una inseguretat jurídica, fiscal, laboral, perquè moltes de les titulacions que s'han donat fins ara en el context d'aquestes activitats en aquest moment no són reconegudes.

Per tant, estem en un tema al qual jo crec que hem de donar tota la importància que té i que és bo abordar-lo en un principi des de l'àmbit de l'ensenyament, allò que ens ha de proporcionar per al futur bons professionals en un tema que sens dubte ha ajudat el territori a poder fixar població i, especialment, a fixar gent jove. Però això, que pugui continuar essent una realitat, depèn de com fem les coses.

I en aquest sentit hem de dir que —com s'ha citat aquí— en aquest moment existeixen ja dos reials decrets en l'àmbit del que ens pertoca, que seria la qüestió de muntanya, que fixen el 55% del currículum formatiu sobre el qual s'ha de basar, diguem-ne, la formació professional d'aquests tècnics esportius. Per tant, al Govern de la Generalitat li pertoca reglar, regular la resta del 45% d'aquest currículum, i ho ha de fer..., jo crec que estem parlant d'un decret que surt el 3 de març i que, sense cap dubte, el Govern s'hi hauria hagut de posar de forma immediata. S'ha retardat això gairebé durant un any, i, per tant, en aquest moment parlar de la dilació de sis mesos per poder tenir el nou decret que reguli aquesta qüestió és una concessió important al Govern. Jo crec que l'hem de fer en aquest moment, malgrat que crec també que és, podríem dir, un gest que ens han d'agrair; i ho dic sense pudor, en el sentit que tres mesos haurien de ser suficients per fer un decret que és de vital importància per al territori i que les coses van de pressa; el Govern potser no, però les coses al territori van de pressa, i, mentre nosaltres estem plantejant la necessitat de la formació reglada, en aquest moment ja hi ha algunes escoles alternatives que estan situades sobre el territori, que estan repartint titulacions que no sabem si en el moment en què sigui aprovat aquest decret podran ser convalidades o no. I això els puc assegurar que a les famílies dels pirinencs no els surt barat, perquè aquests títols costen al voltant de 250.000 pessetes per família, per jove. Per tant, estem en una situació d'alegalitat de la qual jo crec que el Govern ha de sortir al pas, i en aquest cas ha de regular i ha de donar, diguem-ne, una orientació clara al que volem que sigui aquest sector, que és el sector de futur al nostre territori.

Per tant, jo diria, en aquest aspecte..., nosaltres fem el gest de retirar les nostres esmenes; estem a favor del consens, per tant, de donar aquest vot de confiança al Govern. Entenem que si el decret surt en sis mesos no serà possible aplicar-lo per al proper curs; per tant, entenem que això dels sis mesos és un formulisme i que darrere d'això hi ha la voluntat que per al proper curs els nostres joves, aquells que vulguin dedicar-se sigui a l'esport de neu, sigui a l'esport..., no el d'aigua, perquè tenim un inconvenient —ens falta el real decret del Ministeri de Cultura—, però en el cas de la neu, que sí que ho podem fer, tinguin, diguem-ne, clarament quin

és el seu camí per a la formació professional i que després d'allà puguin, si cal, accedir a la universitat, si és el seu desig.

Per tant, jo..., tenim el conseller de Cultura aquí; la seva presència crec que ens ha de garantir que aquesta és la voluntat del Govern, que les coses han d'anar per aquí i que, en l'àmbit de les comarques del Pirineu, aquesta és una qüestió en la qual haurem de tornar..., el conseller Subirà, en una interpellació de la diputada Bet Font, n'ha parlat aquest matí també, de la qüestió del turisme. Això hi fa una referència molt directa; jo crec que hem arribat a un punt en què el fet de fer promoció turística ja no és suficient: necessitem tenir un país de qualitat que pugui ofertar serveis de qualitat, i això és el que no ha fet fins ara, i, per tant, crec que ara ha arribat el moment d'ofertar aquesta qualitat. I, per tant, el primer pas, l'inevitable pas és abordar la qüestió de l'ensenyament amb rigor, amb serietat i garantint bons professionals per al sector del lleure i del turisme.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per posicionar-se, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt breument, perquè ja quasi s'ha dit tot el que s'havia de dir sobre aquest tema i, a més a més, com que ja ha expressat el senyor Ausàs que acceptava les esmenes del Partit Popular... De totes maneres, ens queda un dubte, un dubte seriós, senyor conseller, d'aquesta possibilitat que aquest nou decret ja pugui ser suficient perquè pugui entrar en el proper curs. Si féssim cas de les esmenes de Convergència i Unió, que suposa sovint estar inspirada, sempre estar inspirada pel Govern de la Generalitat..., parlava de nou mesos. Jo començo a tremolar: si ara hi han nou mesos des del Govern de la Generalitat, què pot passar amb aquesta situació?

Jo crec que seria un error imperdonable que en el proper curs ja no es comencés a aplicar..., seria un error i una irresponsabilitat que no es pogués aplicar això. Per això nosaltres, davant aquesta situació, també votarem favorablement aquests dos punts a què quedarà reduïda la Moció, però tenint en compte això.

També li diria, en tot cas, al Grup Popular, per la seva relació que pot tenir amb el Govern de l'Estat..., perquè, evidentment, aquest real decret que fa falta referent a activitats de l'aigua es fes al més aviat possible, no?, és veritat..., al més aviat possible, perquè també es poguessin desenvolupar aquí. Perquè, és clar, si tenim en compte... *(Remor de veus. Pausa.)*

Acabo, acabo ràpidament...

El president

Molt bé.

El Sr. Boada i Masoliver

...abans que entrin tots de cop. No, deia que, en tot cas...

El president

Aquest és el gran dilema: o té molta gent aquí...

El Sr. Boada i Masoliver

Doncs, aniré molt ràpidament...

El president

...o en té molt poca i l'escolten.

El Sr. Boada i Masoliver

...el que deia de la necessitat que al Ministeri de Cultura fessin falta aquests dos nous reials decrets, per tal de fomentar aquestes activitats relacionades amb l'aigua, importantíssim.

I acabo dient el que deia també el senyor Boya fa un moment i en què la senyora Bet Font havia insistit molt aquest matí, sobre la necessitat de programar altres activitats econòmiques en el Pirineu que no fossin exclusivament les relacionades amb l'esport d'esquí. I aquesta també seria una manera.

I, en tot cas, el que sí que es demostra és que el Govern de la Generalitat sempre va a remolc o darrere del que, evidentment, necessita el territori en aquest aspecte, i per això... (*Persisteix la remor de veus.*) M'aturo una altra vegada...

El president

Sí, el que passa és que s'està acabant el temps. S'està acabant el temps.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Boada i Masoliver

No, si sempre està en vermell.

El president

Ah! Té un minut més. (*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. Boada i Masoliver

No, el que deia –acabo immediatament– sobre la necessitat que, precisament, en un territori en què aquesta seria una activitat de diversificació, que serviria –com ja s'ha dit abans– per a fixar la població en el territori, una vegada més, el Govern de la Generalitat ho passava a *kalendas Graecas* –«nou mesos», deia l'esmena de Convergència. Veurem sis mesos, veurem si són capaçs que el curs que ve es pugui tirar endavant.

Ho repeteixo, senyor conseller –l'hi dic directament–: seria una irresponsabilitat gravíssima per al curs que ve que aquest Decret no estigués en marxa i no es pogués tenir en compte aquestes activitats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Passem, ara, a la votació. Senyor Ausàs, per tenir-ho ben clarificat, és el seu text més l'esmena de modificació número 1 del Partit Popu-

lar al punt número 1 de vostè i l'esmena de modificació número 2 del Partit Popular al punt número 2 de vostè. És així?

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, senyor president, i, per tant, nosaltres retirem el punt segon i tercer de la nostra Moció.

El president

Molt bé. Tercer i quart. D'acord, eh? Doncs, sotmetem a votació aquest text.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció i l'eradicació de malalties a la cabana ramadera (tram. 302-00079/06)

La següent moció és subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció i l'eradicació de malalties a la cabana ramadera. La presenta el Grup Popular i té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

Té la paraula, senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers –i els agraeixo la presència del conseller d'Agricultura i, a la vegada, del conseller de Sanitat, perquè en el tema que ens ocupa, és a dir, els aspectes de sanitat de la cabana ramadera i, principalment, el tema de la malaltia de les vaques boges, amb què es va substanciar una interpellació i que, d'alguna manera, des del Grup Popular, també en la moció que presentem de quatre punts fa referència a aquesta malaltia...

Dels quatre punts d'aquesta Moció, el primer dels punts fa referència al que creiem que ha de ser una col·laboració legítima –que, altre cop, posem damunt de la taula; que sabem que hi és, però que, altre cop, posem damunt de la taula–, col·laboració legítima entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat i, per extensió, també, amb totes i cadascuna de les autonomies que conformen el Govern d'Espanya. Esperem que el que ha succeït els darrers dies no torni a succeir, amb diferències –a vegades, petites diferències que, en definitiva, fan o poden fer molt enrenou–, el que és una malaltia que, realment, preocupa i és el principal problema en aquest moment de la Unió Europea.

El segon dels punts que nosaltres presentem és que el Govern de la Generalitat informi setmanalment al Parlament, amb el mecanisme que cregui oportú –que informi setmanalment al Parlament– dels tests que s'estan efectuant, de quines són les mesures de control, pel que fa a la incineració de cadàvers, pel que fa a la incineració de farines i un llarg etcètera, que no hi faré referència i que tenen les senyores diputades i els senyors diputats en el text de la Moció.

El tercer dels punts fa referència al que és continuar les campanyes de promoció del consum de la carn de vacum. Abans s'hi ha fet referència, també, en la interpellació i crec que és bo ressaltar que, en les darreres setmanes –aproximadament, les últimes dues setmanes–, no solament a Catalunya sinó al conjunt de l'Estat espanyol, sembla que estigui repuntant el que era aquesta caiguda, sembla, de forma imparable pel que fa al consum de la carn de vacum. Esperem que això continuï així, però, en tot cas, les comunitats autònomes –i també des de Catalunya– creiem que s'ha de fer un esforç suplementari pel que fa referència a aquestes campanyes de promoció del que és, principalment, el consum.

El quart dels punts que nosaltres hem presentat era promulgar una ordre d'ajuts pel que fa referència a tot el sector del vacum, no solament a explotacions ramaderes, sinó a tot el que afecta escorxadors, sales de desfer i, en definitiva, punts de venda. Som conscients de la problemàtica que això pot ocasionar amb les mesures que està prenent, avui dia, el Govern de l'Estat espanyol i, també, la Unió Europea, i que pot provocar greuges comparatius en altres indrets de l'Estat espanyol.

S'han presentat esmenes per part –i ja passaré al que és el posicionament per part del Grup Popular, senyor president– del Grup Parlamentari de Convergència i Unió –concretament, una– i dues esmenes per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Nosaltres, finalment, hem arribat a un text transaccional, que ja hem lliurat a la Mesa, pel que fa referència al punt quart d'aquesta Moció, que, d'alguna manera, el que ve a dir, recollint les paraules de l'honorable conseller d'Agricultura i que també s'està dient dia a dia a les conferències sectorials d'agricultura i que esperem que la Unió Europea així ho tingui a bé, és que s'arbitrin aquelles mesures que van fer que la Unió Europea tingués uns recursos realment importants, que s'arbitrin per al conjunt de la Unió Europea i, evidentment, també per a l'Estat espanyol –i, evidentment, també per a Catalunya.

Però que aquestes mesures, mesures de cofinançament, siguin i estiguin garantides pel Govern de la Generalitat en el cas que es facin, és a dir, en el cas que es facin per a la Unió Europea i l'Estat espanyol, o, en el cas que es facin solament per a l'Estat espanyol, que estiguin garantides per la Unió Europea. És per això que hem arribat a aquest text transaccional que hem lliurat a la Mesa i que ja, d'alguna manera, estic defensant, també, en aquest moment, senyor president.

Pel que fa a les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Verds, creiem que la primera de les esmenes fa una referència, d'alguna manera, que podria ser perillosa per al sector, perquè estem dient qui ho fa bé i qui ho fa malament. Nosaltres partim de la base que el conjunt d'explotacions ramaderes de Catalunya estan fent les coses bé en aquest moment, i és per això que nosaltres demanàriem la retirada –o, en tot cas, no l'hi podríem donar suport– d'aquesta esmena que vostès ens plantegen, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

I, la segona de les esmenes, crec que pot incloure's en la transacció que hem fet amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè, d'alguna manera, el que estan dient és que, pel que fa als materials de risc, als materials específics de risc, hi hagi ajuts o que no es facin càrrec, o que no repercuteixin sobre els ramaders. Evidentment, aquestes han de ser actuacions que han d'estar dirigides per part de la Unió Europea i que han d'estar cofinançades, i també ens consta que, segurament, s'hi farà referència a la pròxima comissió sectorial d'agricultura i que es traslladarà a la Unió Europea perquè no repercuteixin, però, en tot cas, dèiem que pot estar englobada, també, en el segon punt, en el punt d'aquesta transaccional.

I acabo, senyor president, fent, un cop més, una crida al que ha de ser la responsabilitat de tots els grups parlamentaris, de tots els governs –també del Govern de la Generalitat–, i, quan dic aquesta responsabilitat dels grups parlamentaris, hi faig referència perquè, d'alguna manera, propostes que poden ser molt enginyoses avui dia també podien ser enginyoses en d'altres malalties de la cabana ramadera –i estic fent referència a la pesta porcina clàssica. Llavors, propostes enginyoses haurien fet que, avui, en aquest moment, tots els porcs que s'estiguin criant a Catalunya, els haguessin de consumir dins el mateix territori de Catalunya, i creiem que s'ha de ser molt curós en les afirmacions que es facin en aquest moment, que no cal anar a buscar més enginyositat de la que toqui i que, d'alguna manera, les mesures que s'estan adoptant, per part del Govern de la Generalitat, en aquest moment també tenen el recolzament del Grup Parlamentari Popular.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Però –això, sí–, pel que dèiem en el nostre primer punt de la Moció, creiem que cal reforçar aquesta col·laboració legítima entre administracions perquè hi hagi la màxima transparència i, finalment, puguem recuperar el que avui és la primera malaltia, el primer problema de la Unió Europea.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. Poden, ara, intervenir els grups que han presentat esmenes. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Ribera.

El Sr. Ribera i Guals

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, anunciar la retirada de l'esmena en el bé de la transaccional arribada amb el Partit Popular i presentada a aquesta Mesa. També, els punts 1, 2 i 3, els votarem a favor i passaré a defensar-los a continuació.

La Moció presentada pel Partit Popular, creiem, des del nostre Grup, que és prou coherent. El punt 1 és: «Continuar col·laborant amb el Govern de l'Estat». Senyor diputat, crec que, no només amb el Govern de l'Estat, sinó amb Europa, les autonomies, les regions o els

Länder alemanys, amb qui faci falta, per poder eradicar la malaltia. I, a més a més, crec que Catalunya ja ha demostrat la seva col·laboració i la seva solidaritat amb alguna autonomia de l'Estat espanyol.

El segon punt és: «Informar setmanalment al Parlament de les actuacions que a continuació es detallen», i hi ha tot un seguit d'actuacions. Hi estem completament d'acord, senyor diputat, de la manera com vostè ho desitgi: per fax, per carta o per missatger, vull dir, però cap problema. Jo, per dir-li dos detalls, dos apunts. Per exemple, Catalunya ha de fer el test a un 5,46 de la cabana de tot Espanya. A dia d'avui, a 21 de febrer, s'ha fet el 2,2 del total, en aquests moments, o, per exemple, quant a les retirades d'intervenció de canals de vedell, a Catalunya, s'ha retirat el 40%, en aquests moments, de tot el que s'ha retirat a l'Estat espanyol. Crec que és prou important, doncs, el seguiment i l'eficàcia del Govern català davant de tots aquests temes.

El tercer punt és: «Continuar i ampliar les campanyes d'informació i promoció per al consum de la carn de vacum». A veure, se n'han fet, tal com vostè ha reconegut. Se'n continuaran fent i crec que, més que per reactivar el consum, que és importantíssim—que és importantíssim—, senyors diputats, crec que les hem de fer per tornar a aconseguir la confiança del consumidor. Per què? Doncs, perquè això ha passat amb la carn de vacum, però, indirectament—indirectament—, se'n poden sentir perjudicades les diferents carns que s'estan creant dintre de Catalunya i l'Estat—no només de vacum. Crec que hem de recuperar la confiança del consumidor.

Pel que fa al quart punt, amb l'esmena transaccional presentada, és clar, cofinançament, d'acord—completament d'acord. Però crec que, tal com diu l'esmena, el primer que hem d'exigir, tant des de Catalunya—a l'Estat—, és exigir a la Unió Europea l'establiment de mesures de suport econòmic, tal com va fer amb el Regne Unit. Crec que això és importantíssim, perquè, si en el seu moment, van ajudar tant a la cabana ramadera, al productor, a l'escorxador, al comerç, doncs, en aquests moments no som diferents—ni molt menys! Som europeus i crec que s'han de tornar a posar en pràctica aquells ajuts. Això no vol dir que la Generalitat de Catalunya sigui indiferent davant de totes aquestes problemàtiques en aquests moments, esperant el cofinançament.

Escolti'm: a la Generalitat de Catalunya, en aquests moments, aquesta malaltia li està costant 2.300 milions de pessetes; 2.300 milions, que vénen repartits, primer, amb una subvenció per la qual a tot Catalunya recullen els animals morts, i, després, s'està impulsant un conveni amb Grefacsa perquè tots els animals morts de Catalunya tinguin el mateix preu i es puguin recollir en vint-i-quatre hores, que això representa uns 220 milions de pessetes. En el cas dels altres 1.900 milions, és la subvenció de 37 pessetes per quilo a la farina de carn, que abans passava als pinsos i, en aquests moments, ha d'anar a destruir-se a cimenteres, o amb diferents tipus d'acords o complements.

I n'hi ha un altre, encara: ha anunciat que està disposat a ajudar més el sector amb la recollida dels MER, amb una proposició feta per Asovac, amb la qual es faria un

conveni que la Generalitat de Catalunya—la Generalitat de Catalunya—es faria càrrec d'un terç d'aquest cost, que això representaria 330 milions de pessetes més. En total, estem enraonant d'uns 2.450 milions.

Però el Govern de Catalunya continua sent conscient—i molt més—de la problemàtica que passa el productor de vacum, tant la problemàtica sanitària com la problemàtica econòmica i per això m'han passat una nota en què el Departament anunciarà que els dies 15 i 16 de març es farà el pagament en bestreta de la prima de les vaques alletants i del vacum de carn. Això crec, senyores i senyors diputats, que davant de la problemàtica del sector vaquí vol dir suport, vol dir que el Departament fa tot el que pot i una mica més.

Senyor diputat, li votarem els tres punts a favor i la transacció que vostè ens ha acceptat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribera. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font per a la defensa de les seves esmenes.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Bé, nosaltres hem presentat dues esmenes. Una és per modificar o per afegir en el punt 4, en el punt aquest en què es planteja que en el moment de donar, de promoure ajuts als sectors afectats per la malaltia es garantís que s'havien complert les normatives. El senyor Fabregat deia que això era perillós perquè podíem estar dient «els bons i els dolents»; nosaltres no ho enteníem així, precisament el que pensem és que, si estem tan convençuts que s'han fet les coses ben fetes, quin mal hi ha a afegir-hi aquesta frase, és una manera més de dir: «n'estem tan convençuts que ens sembla bé, que es garanteixi que s'han complert les normatives», perquè des de l'any 94 que s'ha d'estar complint a veure quin tipus de pinsos s'han de donar.

Nosaltres normalment diem que no haurien de pagar justos per pecadors; aquí és al revés, aquí el que estem dient és que si hi ha algú que ho ha fet malament que no cobri el que han de cobrar els que ho han fet bé, eh?, i nosaltres, per tant, mantindrem aquesta part de l'esmena perquè ens sembla que continua sent important.

Pel que fa a la segona esmena nostra, que era un punt, una addicional, que hauria estat el punt 5, per nosaltres el que era important era que en el moment d'eliminar i destruir els MER no repercutís en el productor, no repercutís en el ramader, perquè bé prou ha patit tota aquesta problemàtica. Entenem que ha quedat bastant recollit en la transaccional i que, per tant, es parla de «mesures que es portaran a terme»—mesures econòmiques—i en aquest cas sí que retirarem l'esmena i donarem suport a la transaccional que s'ha arribat.

Com també donarem suport als altres tres punts de la Moció que, de fet, són molt bàsics, molt lògics. Entenem que és lògic continuar la col·laboració amb el Govern de l'Estat—és necessari i imprescindible—; ente-

nem que..., ens sembla bé que arribi informació al Parlament –de fet, això no hauríem ni de demanar-ho, hauria de ser una pràctica habitual–, i evidentment no ens podem negar que es facin campanyes de comunicació, d'informació per promocionar el consum, però també tenim clar que, mentre continuïn havent-hi opinions diverses, un cert descontrol en quines són les mesures que s'han de fer o si són massa exigents o massa poc exigents, és difícil que puguem treure aquesta inseguretat que tenen els consumidors. I això té a veure amb totes les problemàtiques relacionades amb la seguretat alimentària; els consumidors no estem segurs de la qualitat d'allò que consumim i, per tant, és per aquí on a partir d'ara, si hem de treure algun profit de tota aquesta problemàtica de les «vaques boges», ha de ser per no tornar a caure en els mateixos errors i garantir d'una vegada per totes que les persones, els consumidors puguem tenir seguretat que allò que mengem no ens farà mal.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. Em permeto recordar que aquelles esmenes que l'autor d'una moció no recull, no queden vives, ja no es posen en votació; és tan sols aquelles que l'autor de la Moció recull.

Poden ara intervenir els grups que no han presentat esmenes. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president; de l'escó estant també, bé, per dir que la Moció que presenta el Grup Popular, una moció subsegüent a la Interpellació del Ple passat, coincideix òbviament –tot i que parlava, doncs, de l'eradicació de les malalties de la cabana ramadera en el seu conjunt– amb la situació dramàtica que està patint en l'actualitat el sector boví del nostre país com a conseqüència de l'encefalopatia espongiforme bovina i les conseqüències que, des de tots els punts de vista, aquesta malaltia comporta.

La realitat és que avui els catalans consumim la meitat de la carn de vacum que consumíem ara fa dos mesos, per exemple, i el gremi de carnisers, però també, doncs, associacions de consumidors, expliquen que la caiguda en picat del consum de carn de vedella, home, es deu a diverses consideracions: la primera i més important, òbviament, perquè existeix la malaltia, però també en bona part a la desinformació i a la confusió que els consumidors han experimentat, per exemple, davant l'actitud dels ministres espanyols de Sanitat i Agricultura, que han defensat posicionaments en ocasions antagònics. Per tant, aquest és un tema que per damunt de tot –per damunt de tot– hi ha d'haver un discurs únic que expliqui seriosament la realitat i el que es fa i que no intenti confondre el ciutadà i que, a més a més, pugui aportar tranquil·litat, no?

Probablement, hi ha hagut alguns mitjans de comunicació –el senyor Vilalta se'n feia ressò abans, en el decurs de la seva Interpellació, amb relació a algunes imatges– poc encertats en el tractament mediàtic de la

malaltia, però el que és cert, el que és irrefutable és que en la propagació d'aquesta malaltia en el ramat boví sovint han estat les administracions –amb la seva ineficàcia, amb el secretisme, amb improvisacions– les que s'han encarregat d'escampar més l'alarma social.

Com molt bé deia el diputat Josep Maria Fabregat en la seva intervenció al passat Ple, Catalunya ha d'estar preparada –hem d'estar preparats– pel que serà una crisi que, efectivament, pot ser una crisi llarga en el sector del vacum. I de les informacions que ens tramet als diferents grups parlamentaris, el mateix conseller d'Agricultura, que han estat diverses, sabem que existeix coordinació entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat i, per tant, és clar que la col·laboració que reclama el diputat Fabregat en la seva Moció es produeix, s'està produint. La reconversió de les vaques de Galícia en farines animals, per exemple, n'és un cas, n'és un exemple que prova aquesta col·laboració.

Mirin, en el tema de les «vaques boges», de l'encefalopatia espongiforme, el Grup d'Esquerra defensa i propicia una actuació sense fissures de tothom, és a dir, de Govern i d'oposició, que aporti seguretat, que aporti confiança al consumidor, i mesures i recursos que vinguin a paliar..., recursos econòmics que vinguin a pal·liar les pèrdues del sector, és a dir, de ramaders, d'escorxadors, de carnisers, en definitiva, de punts de venda.

Hem convingut en diverses ocasions amb el conseller Grau, com a positives, les diferents mesures de control que s'han prioritzat, així com les mesures de suport del sector que nosaltres considerem i jutgem encara com a insuficients en molts aspectes –i estem segurs que tots el que estan aquí, doncs, jutgen encara, com a insuficients, aquestes mesures.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aprovem les mesures adoptades per a l'adquisició de bovins de més de trenta mesos o bé les compres que s'han fet d'intervenció o bé la retirada de les farines d'origen animal o bé l'acceptació per part del DARP d'una proposta del sector de finançar la retirada i la destrucció del material específic de risc, és a dir del MER, del bestiar boví, que necessàriament pensem que haurà de ser acceptada també, és clar, per les diferents administracions, per tant, no únicament pel Govern de la Generalitat; i aquesta hauria de ser, pensem, la condició.

Per tant, mesures de control, suport al sector, informació clara al consumidor han de ser puntals del nostre Govern en la lluita contra aquesta malaltia, i és per això que el Grup d'Esquerra Republicana donarà suport, com no pot ser d'altra manera, al contingut dels punts 1, 2, 3 i 4 de la Moció, que presenta el diputat popular Josep Maria Fabregat, que avui ha posat a consideració de la cambra; hi donarem suport precisament perquè estan en aquesta línia de defensa que pensem que ha de ser una línia de defensa unitària del conjunt de les forces polítiques, com penso que ho va ser en el seu moment en defensa..., quan es va produir malauradament la pesta porcina clàssica.

Per tant, vostès saben que a la propera Comissió d'Agricultura es produirà una compareixença de quatre titulars del Govern de la Generalitat, de quatre con-

sellars d'aquest Govern, per tal d'informar de la situació actual de la malaltia, de les mesures que s'ha anat adoptant, que s'han pres i, per tant, penso que serà un bon moment, aquell, per poder tractar en profunditat la matèria.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de la intervenció que he tingut ocasió de substantiar abans, he d'afegir poca cosa. Simplement dir que ens semblen bé les propostes que es formulen per part del Grup Popular i que han estat objecte de transacció en alguns aspectes amb alguns altres grups. Ho considerem, de tota manera, unes propostes de mínims, molt de mínims, sobre les quals caldrà insistir i segurament caldrà complementar.

Hem assenyalat abans, en la nostra intervenció, que la nostra posició no era utilitzar aquest tema com un element de confrontació naturalment ni amb el Govern de la Generalitat ni tampoc amb el Govern central, si es fan les coses assenyadament. A nosaltres ens sembla que les propostes que es posen damunt de la taula són propostes positives, que van en el bon camí..., que es queden curtes: subvencionar en una tercera part la retirada dels materials específics de risc és quedar-se molt curt; ens sembla bé que se subvencionin en una tercera part, però n'hauré de continuar parlant.

Per tant, avui nosaltres recolzarem les propostes que es formulen, ens semblen totes raonables, i quan en properes ocasions sorgeixi la possibilitat d'intensificar les actuacions, si no produeixen el resultat que tots voldríem –ho hem dit abans– naturalment sobre els consumidors i, en conseqüència, sobre els propis sectors productors i comercialitzadors, també ens trobaran ben disposats a continuar habilitant mesures i sobretot habilitant recursos –perquè sense recursos serà impossible– que permetin afrontar la situació amb tota la seva complexitat i amb tota la seva amplitud.

Per tant, nosaltres, senyor president, votarem a favor de les propostes i de les transaccions que se'ns formulen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Ara el text que presentem són els tres punts presentats pel Grup Popular més l'esmena transaccional que ha presentat Convergència i Unió amb el Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat votada per la unanimitat dels presents.

Ara a continuació acumulem les tres mocions subsegüents i aleshores donarem torn de presentació per l'ordre de cada una d'elles mateixes i, si els sembla, per unificar-ho, donarem a cada presentació deu mi-

nuts –que serà com l'acumulació de les tres, una mica rebaixat– i donarem a cada un d'ells, a cada torn, deu minuts per fer-ho conjuntament; si els sembla bé. *(Pausa.)* Molt bé.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de coordinació de polítiques d'immigració (tram. 302-00080/06)

Doncs, el senyor Àlex Masllorens, primer, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Són les mocions referents a la immigració.

Prego que, a mesura que vagin passant, els diversos intervinents es posicionin sobre la proposta diguem-ne consensuada entre els diversos grups –els que ho hagin fet, lògicament. *(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)* Sí, senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Perdoni, senyor president, però, en tot cas, la proposta a què vostè feia referència no és cap proposta consensuada...

El president

No...

El Sr. Boada i Masoliver

...és... –no, deixi'm acabar, si us plau–, és una esmena que, a més a més, té una dubtosa legalitat. Ho dic perquè l'article 130, doncs, diu que..., concretament parla que «s'interpreta en el sentit que el Grup o diputat interpellant no pot presentar esmenes a la pròpia moció», i dóna la sensació que aquí hi ha una esmena del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi a la seva pròpia Moció que no sé com s'haurà d'estudiar, interpretar o explicar. Voldria, doncs, que la Mesa ens expliqués què en pensa fer, d'aquesta situació, perquè..., tal com diu el Reglament, en aquest sentit.

El president

Si em permet, i per agafar una actitud, em sembla, favorable a donar curs a la voluntat dels grups, pot interpretar aquesta esmena precisament no a la que ha presentat el Grup socialista, sinó a l'altra, a la que ha presentat el tercer grup, que és el d'Esquerra Republicana de Catalunya, i aquí es pot enganxar l'esmena transaccional que ha presentat el Grup socialista. *(Veus de fons.)* Crec que sí. *(Pausa.)*

D'acord, molt bé. La resposta tècnica i adequada a la seva pregunta, molt fonamentada en el Reglament, és que els socialistes accepten l'esmena dels altres dos sobre la seva pròpia proposta. *(Remor de veus.)* Qualsevol Grup pot acceptar propostes de transaccionals sobre la Moció que presenten. *(Remor de veus.)* Sí, escolti'm, de debò que és una..., em sembla que està prou fonamentat. *(Veus de fons.)* Sí, senyor Ribó, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, nosaltres no ens oposem a la tramitació d'aquesta esmena en absolut, però que quedi clar que avui assentem un precedent, que és una interpretació més oberta i flexible de la interpretació que ha fet la Mesa de l'article 130 que consta al llibre del Reglament, i ens sembla molt positiu donar aquest pas.

Gràcies, senyor president.

El president

Agraït, de debò. Senyor Masllorens, pot començar.

El Sr. Masllorens i Escubós

Moltes gràcies, senyor president. Començo dient que, francament, no sóc molt expert en temes reglamentaris i és probable que hi hagi algun dubte del tipus que s'ha exposat, però nosaltres en tot moment hem interpretat –i ho interpretem– que es tracta d'una esmena transaccional que ja tres grups s'han avançat a anunciar que li donaven suport, i és en aquesta línia i per continuar explicant aquest suport a aquesta esmena que prenc la paraula per explicar la posició del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Nosaltres entenem que aquesta esmena transaccional és fruit d'un consens que és força ampli, probablement no tan ampli com hauríem desitjat, i que som conscients, també, que és un acord de mínims. Hauríem preferit, també, poder anar a un acord més ampli pel que fa al contingut d'aquesta Moció i d'aquest text transaccional. En tot cas, moltes vegades, quan hi ha un intent de posar-se d'acord diversos grups que parteixen de posicions diferents, prèvies, doncs, acostuma a passar això, que pel camí s'han d'abandonar alguns supòsits.

Havíem parlat –i ho havia fet, també, el conseller delegat– d'anar cap a un pacte delegat per la immigració, el Pacte català per la immigració. Evidentment que, havent-hi com hi ha en les signatures i en el suport previ a aquest text dues absències, importants des del nostre punt de vista, probablement aquest supòsit el podrem qüestionar si és o no aquest Pacte català. Això no treu, però, des del nostre punt de vista –i esperem que els altres grups també hi votin favorablement i, per tant, que aquest text pugui sortir amb el suport unànimе d'aquesta cambra–, que d'alguna manera això pugui ser un precedent, un cop més, respecte a la possibilitat que això mateix passi en altres comunitats autònomes i, particularment, també, en el conjunt de l'Estat, amb aquest famós Pacte d'estat per la immigració, que altres vegades s'ha dit que era necessari i era voluntat de diversos partits de poder-hi arribar.

I això no perquè sí, sinó perquè entenem –i ho hem dit repetidament fa molts mesos, fa anys que en parlem– que la qüestió de la immigració és prou important i té prou transcendència en la vida ciutadana, en la cohesió de la societat, com perquè, veritablement, hi treballem tots conjuntament, naturalment amb matisos, amb idees diferents, però en una línia comuna per treure del debat polític estrictament aquesta qüestió i tractar-la allà on s'ha de tractar, que és en el dia a dia, en la vida quotidiana de les persones i, per tant, en les relacions socials.

És per això que entenem que tot això –i ho vaig dir jo mateix, en nom del meu Grup, en la interpellació que vam fer fa dues setmanes– només es pot entendre des de la lleialtat institucional indiscutible, és bàsic, és un pressupòsit imprescindible, i que ho haurem de gestionar tots, si volem que vagi bé i que vagi endavant, amb molta prudència. És el que en el curs de la interpellació jo mateix, citant a altres persones, deia que «en aquesta matèria s'havia de treballar fent molta feina i molt poc soroll». Aquesta és la intencionalitat que hi ha darrere d'un pacte com aquest que proposem: poder fer avui, d'ara endavant, molta feina conjuntament encara que no fem molt soroll i probablement que com menys en fem millor.

En el preàmbul d'aquest text hem parlat i parlem de la necessitat de treballar des del consens polític i social en les polítiques i accions que afectin la immigració i de no fer de la immigració una eina de confrontació política ni d'instrumentalització electoral en perjudici de la convivència ciutadana. Només d'aquesta manera entenem nosaltres que podrem treballar per la immigració i per la cohesió social.

Naturalment, com deia, hem hagut de renunciar a determinats continguts, alguns d'ells, des del nostre punt de vista, importants, per exemple, que el Consell Assessor depengués directament de Presidència. I, senyora consellera, vostè sempre està aquí quan fem aquestes interpellacions i aquestes mocions i, naturalment, no és una qüestió, en absolut, de tipus personal –vostè ho sap–, simplement és que sempre hem dit que les polítiques d'immigració convenia que estiguessin imbricades en el Departament de Presidència. Ho continuem creient i entenem que també el Consell Assessor hauria de ser depenent d'aquest Departament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I hi ha un altre aspecte importantíssim que és la quantificació pressupostària, que nosaltres hem insistit que, tant en les polítiques de la Generalitat, en els compromisos que avui adoptem, com els que afecten el Govern de l'Estat, haurien d'estar presents, haurien d'estar quantificats i no ho estan. Com dic, en ares del consens i de la possibilitat que avui hi hagués aquest acord unànimе, enteníem que convenia en aquest moment retirar-ho, i, per tant, ho hem fet.

Deixin-me que digui –feta tota aquesta introducció– que l'atzar sovint és prou entremaliat i que avui mateix, si fullegen els diaris, trobaran la coincidència d'unes declaracions de dues esposes de presidents, l'una vídua d'un expresident, l'altra sortosament no vídua sinó esposa d'un president en exercici. Per un costat, la senyora Danielle Mitterrand ha parlat en referència a un cas molt concret de nou-cents i escaig d'immigrants que, com saben vostès, han arribat aquests dies a França. Ha parlat de llibertat, ha parlat d'esperança, ha parlat de drets i ha parlat d'integració. L'altra senyora, la senyora Marta Ferrusola, ha parlat que hi ha «una allau de la immigració, que hi ha perill de destrucció de Catalunya, que hi ha imposició d'idees, que hi ha diferències insalvables i que els immigrants només saben dir: “Dáme de comer”», literalment i en castellà. No cito la

darrera frase, que algun diari ha citat, perquè entenc que aquesta probablement desviaria l'atenció en uns termes que no són els que ens interessa. En tot cas, nosaltres entenem que no són aquestes declaracions, aquest tipus de declaracions, les que cal fer, precisament, en ares del consens i en ares de la construcció d'una societat més justa, més cohesionada i més integradora. I esperem i desitgem –i ho diem sincerament– que això, aquest tipus de declaracions, no sentin precedent, no tinguin res a veure, siguin simplement un punt i a part que puguem oblidar molt de pressa.

No es tracta, en absolut, de posar el dit a la nafra per unes declaracions irresponsables, des del meu punt de vista, i molt poc afortunades –molt desafortunades–, sinó simplement insistir que en aquesta matèria –i, precisament, per això mateix que estàvem dient d'aquest consens– hem d'intentar evitar d'apellar a determinats sentiments que són primaris, que estan molt presents en la nostra societat –i tots ho sabem i tot els tenim ben a prop–, però al que cal apellar és als compromisos morals i a la racionalitat i no als sentiments primaris, encara que tinguin molta audiència i encara que siguin aplaudits moltes vegades.

I, finalment –i per acabar–, cal dir, també, que precisament en aquesta mateixa línia valdria la pena que comencéssim a revisar ja abans d'hora i ja que encara no s'ha publicat el que serà, pel que sembla, el proper Decret de matriculacions a les escoles, perquè també si parlem de consens i parlem d'integració el que convé és que les mesures concretes que es prenguin des del Govern, en la mesura del possible, vagin ja també en la línia d'aquesta integració i d'aquesta coherència.

Acabo, doncs, amb el que és la defensa d'aquest text transaccional al qual –no cal dir-ho– naturalment donarem suport i que esperem que sigui un punt de partida per a textos millors, més profunds i amb més compromisos concrets. I, si no ho he interpretat malament, senyor president, m'haig de posicionar també en aquest moment sobre les mocions dels altres dos grups, no sé si ho he entès bé.

El vicepresident primer

Efectivament, li queda un minut vint segons, senyor Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Doncs, amb aquest minut vint segons vull dir que nosaltres globalment estem d'acord, naturalment, amb els textos que han presentat els altres grups. Hauríem desitjat que el text d'Esquerra Republicana de Catalunya, precisament perquè anava –ho enteníem– molt en sintonia també i en la mateixa línia que el nostre, hagués quedat incorporat en la transacció, en el text transaccional. Esquerra Republicana ha considerat que no havia de ser així, i simplement dir que globalment estem d'acord i que hi votarem a favor, simplement que hi ha un punt, que és el punt tercer de política cultural i educativa que entenem que té alguns matisos una mica discutibles pel tema de la concentració a les escoles quan parla que «es crearan aules de transició per a aquells alumnes extracomunitaris que tinguin necessitats peda-

gògiques». A nosaltres, el tema de les aules de transició, ens sembla que podria ser un tipus de segregació amb la qual no estaríem d'acord i tampoc a establir les bases, com es demana, d'una política religiosa a Catalunya, perquè entenem que no s'han d'establir

És per aquest motiu que, concretament, en aquest punt ens abstindrem, però estem molt d'acord –i ho sap la senyora Carme Porta perquè aquests dies n'hem parlat molt– amb tot el conjunt i l'esperit de la que han presentat.

La Moció d'Iniciativa per Catalunya - Verds era molt més conjuntural, per un fenomen concret que s'estava produint aquests dies. Simplement cal dir que també estem bàsicament d'acord amb tot i que hi votarem a favor, excepte que demanaríem votació separada dels punts 3 i 4, perquè per diversos matisos –que ara, malauradament, no tinc temps d'explicar, però que si vol li ho explicaré amb més detall– tenim alguns problemes per signar pel que podrien tenir d'obrir nous processos extraordinaris de regularització.

Per tant, el nostre Grup demana votació separada, en el cas d'Iniciativa per Catalunya - Verds, dels punts 3 i 4, i de la Moció d'Esquerra Republicana, del punt 3.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Masllorens.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la immigració estrangera (tram. 302-00083/06)

D'acord, per tant, amb la forma de debatre aquestes mocions que ja ha anunciat el molt honorable president del Parlament, correspon ara l'exposició, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, a la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir de la seva Moció subsegüent a la interpellació sobre la immigració estrangera.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, he de començar transmetent, també, el sentiment de vergonya i frustració que ha tingut aquesta diputada en conèixer, a través dels mitjans de comunicació, el que van ser les paraules, molt desafortunades, de l'esposa del president del Govern en relació a la immigració.

Perquè no s'entén que, per una banda, es parli de consens polític i social entorn a la immigració; que estem fent esforços en aquest sentit en aquest Parlament; que s'hagi creat una comissió perquè treballi en aquesta direcció, i que, per altra banda, la senyora Ferrusola pronunciï frases d'elevat contingut xenòfob que inciten al racisme i que, a sobre, el senyor Mas, per reblar el clau, digui que «això va ser una reflexió en veu alta, gens pejorativa per als immigrants i que segurament comparteixen milers de persones».

Això no és fer pedagogia política, amb això no s'ha fet respecte –i així ho celebrem– a col·lectius que fàcilment poden ser criminalitzats, com poden ser els drogodependents o com poden ser afectats per la sida, per exemple, i s'està fent ara respecte a la immigració estrangera. Ens sembla molt greu, ens sembla d'una enorme irresponsabilitat, sobretot perquè significa donar molts passos enrere respecte al que són els esforços que des d'aquesta institució s'estan fent per evitar justament el que comporten paraules com aquestes. Dit això i expressat aquest sentiment de frustració i de vergonya –insisteixo–, positivitzem les coses, parlem de propostes i intentem tirar endavant, entre tots, les qüestions referents a la immigració.

Comentàvem, veient el contingut de les diferents mocions, que cada una d'elles –són tres– té unes característiques molt diferents. El senyor Masllorens ha qualificat la nostra Moció com a conjuntural; no és que sigui conjuntural; efectivament, el que fa és partir d'una situació que en aquests moments s'està donant com a resultat de la promulgació de la nova Llei d'estrangeria, com a resultat del fracàs estrepitos del procés de regularització que la va acompanyar, un procés de regularització que ha sigut insuficient –cal reconèixer-ho–, perquè ha deixat en situació d'irregularitat milers i milers de persones, i si això és així la culpa no és de les persones, la culpa és que els instruments normatius de què ens hem dotat –o de què ens han dotat, millor dit– no s'han sabut adaptar a la realitat; aquesta és la circumstància i, per tant, nosaltres abordàvem una situació real, una situació de conflicte que avui es troba al carrer i que, per tant, entenem que des de la nostra institució i a través del Govern de la Generalitat s'havia d'intentar condicionar, també, la situació de les persones que avui estan vivint i treballant a Catalunya i que, per tant, estan convivint amb nosaltres.

Per tant, nosaltres insistim en la nostra Moció; insistim, precisament, a expressar aquesta preocupació i indignació per aquests problemes perquè entenem que s'han generat artificialment; fem referència a propostes concretes amb relació a la situació –aquesta sí, conjuntural, i esperem que s'acabi aviat– de tancament i vaga de fam. Demanem, en tercer lloc, l'obertura d'un procés extraordinari de regularització que s'hi poguessin acollir les persones estrangeres no comunitàries que estaven a Espanya abans del 23 de gener del 2001, i som conscients que el fet de demanar aquest nou procés extraordinari implica el reconeixement del fracàs i la insuficiència d'aquest que s'acaba, pràcticament, de tancar, i per això el demanem amb una amplitud una mica més àmplia, és a dir, que abraçi aquelles persones que estaven residint al nostre país fins a la promulgació de la nova Llei.

Ara, el punt que considerem més important és el quart, aquell que a partir de la normativa existent..., no ens agrada l'actual Llei d'estrangeria, ho hem dit pel dret i pel revés, però tenint en compte que avui és la normativa, la Llei existent que està regulant aquests processos, es faci el possible per ampliar les vies ordinàries de regularització; i ens semblen claus dos aspectes, aquí: que es faci a través de concedir de forma ordinària permís de residència temporal i treball a tota persona es-

trangera no comunitària que tingui una oferta d'ocupació o un projecte d'autoocupació, és a dir, que estigui avalat per una proposta de treball, que, a més a més, s'agilitin els tràmits perquè no passi el que està succeint en aquests moments d'aquesta dilació tan important entre el moment de sol·licitar el permís de treball i el moment que es concedeix, que poden passar fins a vuit mesos, i, per tant, en aquests casos, com a element vinculat al procés aquest ordinari, l'exempció de visat a aquestes persones que tenen permís de treball, perquè, en definitiva, si no, estem avalant aquesta comèdia que, a més a més, és insostenible per a l'erari públic, de fer anar i tornar al país originari les persones implicades per anar a recollir el visat.

Per tant, entenem que aquest és el punt més important d'aquesta Moció, i aquest no és gens conjuntural; aquest del que tracta, precisament, és d'incidir en el futur en els processos ordinaris –insisteixo: ordinaris– de regularització. Fem referència, també, als temps d'espera i cues al carrer i, per tant, la necessitat d'agilitar els processos de regularització, encara que competeixi a la subdelegació de Govern, sobretot la de Barcelona, i el compromís de vetllar perquè a Catalunya totes les persones tinguin els mateixos drets i deures amb independència del que reconegui actualment la Llei d'estrangeria, Llei que, per cert, té alguns articles que el Consell Consultiu ha declarat inconstitucionals i, per tant, des d'aquest Parlament hem d'entendre el que hem de defensar són aquests drets i aquests deures.

Per tant, aquests són els continguts de la nostra Moció, una moció que –insisteixo– fa referència a una situació real i actual i que voluntàriament no vam voler entrar a fer propostes que tinguessin a veure amb les polítiques d'integració, les que competeixen –sí, és cert– a la Generalitat de Catalunya, als ajuntaments, perquè entenem que el fet que hi hagués una comissió d'immigració que estava realitzant, justament, el treball de configurar els grans eixos orientatius d'aquestes polítiques d'integració, per respecte a aquesta Comissió, no hàviem d'entrar, justament, en aquest tipus de matèria. En aquest sentit, Esquerra Republicana sí que hi entra: estem d'acord, bàsicament, en les línies que presenta –podríem fer-ne matisos–; en tot cas, nosaltres votarem afirmativament la seva proposta i també votarem a favor de la transaccional a què han arribat Partit Socialista, Partit Popular i Convergència i Unió, una proposta a favor del consens, però que no és de consens; insisteixo que és una proposta transaccional a partir de les esmenes presentades per Convergència i Unió i que no hi podem deixar d'estar d'acord; al cap i a la fi, són uns grans principis, unes grans generalitats en què no estem en absolut en contra i, per tant, les votarem afirmativament.

Espero, també, que els altres grups puguin votar les nostres propostes i votin la nostra Moció, i ho dic a partir del convenciment que, precisament, el Partit Socialista Obrer Espanyol i Convergència i Unió defensaven davant el Congrés de Diputats, ahir mateix, unes propostes que algunes, en part, s'assemblaven a alguns dels punts que nosaltres presentem: no tenim pas posicions tan distanciadess. I el fet que ahir es perdessin

aquestes propostes no és motiu per no seguir-les defensant, sinó tot al contrari. El Partit Popular té al Congrés de Diputats, al Govern d'Espanya, la força dels vots, però en aquest tema –com en altres que nosaltres estem, en tot cas, en desacord–, clarament, no té la raó. Ja m'he referit abans al fracàs estrepitos del procés de regularització i a la inconstitucionalitat d'alguns articles de la Llei d'estrangeria. Hi hem de seguir insistint des del convenciment, des de la pedagogia política, des de la negociació, i per això nosaltres demanem aquest vot, perquè, si no, no entenem, la veritat, que enfront de l'actitud del Partit Popular a Madrid a Catalunya això s'ignori i es parli de grans pactes per la immigració.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració (tram. 302-00084/06)

En nom del Grup d'Esquerra Republicana, també per presentar la seva Moció subsegüent a la interpellació sobre la política d'immigració, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres hem volgut evitar –ja ho vam fer a la interpellació– declaracions demagògiques i partidistes, i aquesta segueix sent ara la nostra voluntat. Tot i així, estem indignats, el Grup Parlamentari, indignada personalment, del missatge que se'ns va fer arribar ahir, d'alarma social, per boca de la senyora Marta Ferrusola, el marit de la qual presideix el Govern de la Generalitat. Per a nosaltres aquestes són unes declaracions no només inconvenients, sinó francament poc innocents, justament abans d'un debat parlamentari seriós i responsable sobre aquest tema. Creiem que des de llocs que tot i no tenir una funció de Govern, però que tenen una funció de representació de la Presidència que s'exerceix plenament, no podem admetre aquest tipus de declaracions.

Nosaltres, tot i que hem començat així quan..., ja en la interpellació vam manifestar la nostra voluntat de consens, i precisament per això vam fer la Moció que avui presentem, perquè nosaltres creiem en una política integral per a la immigració i així ho hem estat parlant aquests dies amb els diferents grups de la cambra i amb representants del Govern. A Catalunya li cal una política nacional d'immigració, un acord entre les forces polítiques a partir d'un tractament integral i integrador i no excloent. No podem oblidar cap element i ens calen actuacions, doncs, en política cultural, religiosa, educativa, sanitària, laboral, d'habitatge, etcètera, però també ens calen actuacions en política internacional i la gestió també de certes competències i recursos que ens facilitaran la resta d'actuacions.

En la Moció hem abordat la problemàtica derivada de la immigració des de múltiples perspectives. Hi ha punts que aborden directament les polítiques que es

desenvolupen des de la Generalitat; creiem que fem aportacions serioses i responsables en política laboral, cultural, educativa, social i d'habitatge, perquè pensem que aquests són punts fonamentals i per això creiem que ens calen instruments i recursos que actualment no tenim i que cal, també, una política internacional i de cooperació activa, que són els punts que completen la nostra Moció.

En el tema de competències, el mateix conseller en cap reconeixia a la rèplica de la nostra interpellació que un govern que aspira a governar de veritat i en tota la seva extensió és, lògicament, un govern que ha d'aspirar a tenir competències no només en la integració de la immigració. Nosaltres som conscients d'això i hem volgut que es contempli el traspàs de les competències com un punt bàsic per poder desenvolupar una política integral. Actualment, es deixa en mans dels ajuntaments i la Generalitat les polítiques per fer front als problemes, que és el més complicat, al nostre entendre, i, en canvi, els recursos i competències directes els conserva l'Estat. És evident que hi han moltes competències que ja s'exerceixen en el terreny social, però cal abordar la problemàtica en tota la seva complexitat. Per posar un exemple: no n'hi ha prou a dir que –amb aquestes declaracions inconvenients– les esglésies romàniques potser deixaran de ser útils i que esdevindran útils les mesquites, donat que és un fet irreal, xenòfob, que intenta apellar a la por de la ciutadania enfront d'allò que és diferent, sinó posar les bases –com proposem nosaltres i creiem que és important– per fer una política religiosa pròpia que respecti la diversitat de creences i la laïcitat de la societat catalana.

Els instem a negociar la fixació dels cotingents que permet la nova Llei i també la gestió dels permisos de treball. No cal donar-hi gaires voltes per veure que tot això cal i que caldrà negociar el traspàs d'aquesta gestió; també els demanem el compliment de la Moció 554/V, que reclama a l'Estat el traspàs de la gestió del 0,53 de la quota íntegra de l'IRPF, però no només això sinó que també els obliga a vostès no només a aquesta negociació, sinó també a quantificar l'aportació que fem les catalanes i catalans i a avaluar l'aportació que torna a les entitats socials catalanes a què instava aquesta Resolució, és a dir, mesurar el dèficit fiscal de Catalunya també en aquest aspecte. I vostès encara no ho han fet, malgrat ser la darrera legislatura, i nosaltres, simplement, els en demanem el compliment. Cal fer una política responsable, completa i no deixar les coses a mitges; cal coordinació amb els ajuntaments i dotar-los de recursos per fer front i millorar la cohesió social municipal, donat que no es pot deixar en mans dels ajuntaments la responsabilitat sense dotar-los de recursos.

En els punts 2, 3, 4 i 5 de la Moció hem desenvolupat, per tal d'oferir diverses mesures que pensàvem que eren acceptables per tothom, donat que de les converses que havíem tingut així ho semblava, desenvolupaven el fet que ens ajudessin a portar a terme una planificació i una aplicació de solucions de forma integral en les polítiques d'integració.

Les mesures que proposem es basen en el dret a una vida digna i en condicions per a totes i tots els que vivim a Catalunya, perquè a totes aquelles persones que

haurem d'acollir en els propers anys els hem d'assegurar una sèrie d'atencions i serveis, i per això ens cal una planificació responsable en la nostra política d'integració; una política que ha de ser feta a partir de les nostres necessitats com a país, i no que ens sigui dictada en funció de la manca de competències.

Cal potenciar l'establiment de convenis entre la Generalitat i els països d'origen per a la contractació de treballadors i treballadores, sempre vetllant per les condicions dignes d'aquesta contractació o per una política religiosa pròpia, com ja hem dit, o per exigir a l'Estat que compleixi els acords de la Conferència Euromediterrània. I això és una política integral, completa i responsable a la qual hem d'afegir les actuacions pròpies en habitatge, educació, mediació cultural, etcètera, fins a arribar a la política internacional pròpia, tot destinant el 0,7% del pressupost de la Generalitat per a projectes de cooperació al desenvolupament.

I aquesta és la nostra Moció, i precisament per la filosofia que n'emana, i malgrat la voluntat sincera, veritablement sincera, de consens, no hem signat la proposta d'esmena transaccional que se'ns oferia i que signen tres grups de la cambra. I vagi per endavant que nosaltres, malgrat no signar-la, exercirem responsablement i hi votarem de forma afirmativa, perquè pensem que hem de mostrar, d'alguna manera, la voluntat de consens a la societat. Però voldríem també –i ara ho faré– explicar les raons que ens han portat a no acceptar aquesta proposta i a mantenir la nostra.

Creiem que la proposta que se'ns ofereix és una proposta mínima, de gran discurs, però poc concreta, etèria, poc agosarada, i hi votarem afirmativament perquè estem d'acord amb el que es diu, malgrat la inconcreció de molts punts; però allà on ens posicionem en allò en què, precisament, no estem d'acord és precisament en tot allò que deixa de dir. Som conscients que alguns dels punts de la nostra Moció s'han acceptat d'una manera o altra, però s'han deixat de banda molts àmbits que considerem bàsics i importantíssims per desenvolupar una política pròpia d'immigració. No podem amagar, sota el consens de mínims, la manca de valentia per reclamar tot allò que ens pot ajudar a millorar el desenvolupament de polítiques d'integració actives, i no tan sols palliatives. Perquè on queda la valentia que se'ns deia fa quinze dies per reclamar la transferència de competències i recursos sobre polítiques d'immigració? Francament, nosaltres no la veiem enlloc; abans he citat el conseller, però molt em temo que aquest acord a què han arribat els tres grups signants ha estat molt «mediat» per un de sol.

Es parla de plans integrals, però no es fa referència a les necessitats laborals i educatives, per exemple. S'estan fent coses, i vostès estan fent coses, moltes coses, i això s'ha de reconèixer, però és evident que cal millorar, cal millorar aquestes polítiques. I en torno a posar exemples, com ja en vaig posar en la meua interpellació: s'està ensenyant castellà i àrab a berbers, és a dir, no s'està partint de les necessitats reals. Un altre exemple, malgrat que el Grup Socialista sembla que no hi està d'acord, és que s'estan escolaritzant els fills i filles de la immigració, alguns nens del carrer fins i tot, que

moltes vegades es troben a l'aula sense saber la llengua, sense saber els costums, sense saber ni tan sols ni el país on són i ni tan sols s'esmenta algun tipus de treball per millorar aquests àmbits en l'esmena transaccional. No diem ja que s'acceptin les nostres propostes, sinó que, d'alguna manera, se'n faci esment, de totes aquestes problemàtiques a les quals cal donar solució.

S'insta a millorar la política de cooperació exterior del Govern de l'Estat, però ni tan sols s'ha fet l'esforç d'intentar parlar dels acords de la Conferència Euromediterrània ni de la política pròpia de cooperació del Govern de la Generalitat.

Es parla de permisos de treball en un redactat que no contempla la gestió, sinó que, simplement, indica una anàlisi dins d'una subcomissió que sembla que s'ha de crear en el si d'una comissió bilateral de negociació. Per nosaltres, francament, això són solucions a mitges, són mitges tintes, són paraules massa abstractes, massa poc concretes, que es quedaran en bones paraules i que en cap cas concreten les línies generals d'una proposta àmplia i integral.

Hi votarem a favor, però, com ja he dit, em sembla insuficient, molt insuficient, i per això nosaltres hem volgut mostrar d'aquesta manera el nostre malestar. Val a dir que esperàvem més, esperàvem molt més de vostès, del contingut que vostès donen a la paraula «consens». Hi votarem a favor, i aquest és un vot responsable, però també volem evidenciar que és un vot crític. I també anunciem aquí que nosaltres votarem favorablement la Moció que presenta Iniciativa per Catalunya - Verds.

Moltes gràcies, senyor president.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

A vostè, senyora diputada. Per posicionar-se, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera, pel Grup Popular.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a diferència del que pensen i del que manifesten o han manifestat recentment diferents dirigents polítics, a Andalusia la setmana passada, o ahir mateix a Girona, nosaltres creiem, des del Grup Popular, que la immigració és fonamental per al nostre país. Sense la immigració, Catalunya tindria avui 3,5 milions menys de ciutadans, una població absolutament envellida i uns nivells molt baixos de desenvolupament social, econòmic i cultural.

En els darrers anys, el nostre país ha vist com s'incrementaven les migracions que provenen de països extracomunitaris, migracions que han generat noves situacions, també nous problemes, que han tingut i han de tenir resposta, una resposta eficaç per part de totes les administracions. La darrera reforma de la Llei orgànica sobre els drets i les llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social respon a aquesta necessitat d'actuació per part de l'Administració, en aquest cas de l'Administració de l'Estat. Tothom coincideix, sense cap mena d'excepció, que hem passat d'una llei

—la de l'any 1985— repressiva i regressiva a una llei que garanteix els drets i les llibertats dels estrangers al nostre país. La nova Llei reconeix als immigrants, amb independència de la seva situació legal, el dret a l'educació i el dret a la sanitat. A més a més, tots els immigrants amb permís de residència gaudeixen també del dret a la reagrupació familiar i a l'habitatge, i es reconeix el dret a l'assistència jurídica gratuïta també per als estrangers. Per tant, a diferència d'algunes de les coses que es van dir en el debat de les interpellacions i que algun grup ha reiterat avui, hem avançat molt i molt pel que fa al reconeixement dels drets dels estrangers respecte a aquesta Llei de l'any 1985.

Totes les administracions, en aquests anys —l'Administració de l'Estat, l'Administració de la Generalitat, i també els ajuntaments—, han portat a terme en els darrers anys, com deia, diferents iniciatives per afavorir la integració social dels immigrants. La Generalitat de Catalunya, amb els seus plans interdepartamentals d'immigració, els diferents ajuntaments de Catalunya, amb la creació i l'impuls de les seves regidories de drets civils, i el Govern de l'Estat, amb la posada en funcionament de diferents programes de caràcter social, com ara el darrer Pla d'integració social dels immigrants, dotat amb més de 50.000 milions de pessetes per als anys 99 i 2000, o el recent programa Greco, són alguns dels exemples de l'esforç que en aquest sentit porten a terme totes i cadascuna de les administracions.

Això, de tota manera, no vol dir que tot estigui fet. La situació en la qual es troben alguns immigrants a casa nostra, els recents tancaments a diferents esglésies i l'explotació laboral a la qual encara avui alguns empresaris sotmeten els estrangers extracomunitaris ens han de portar a continuar treballant per aconseguir que les persones que vénen al nostre país ho facin amb totes les garanties. A Catalunya, honorable consellera —i li agraeixo que estigui avui aquí—, per exemple, encara no disposem de cap estudi sobre el grau d'integració dels immigrants estrangers, i les polítiques sobre immigració de la Generalitat no sempre han estat clares ni prou coordinades.

Tots coneixem quins són els principals problemes que tenen avui els immigrants que arriben o que viuen a Catalunya, però no és suficient saber quins són aquests problemes: cal analitzar-los amb profunditat per tractar d'oferir una resposta integral des del Govern de la Generalitat amb una major i millor coordinació dels diferents departaments i amb les dotacions econòmiques necessàries perquè els ajuntaments puguin desenvolupar polítiques socials, educatives, culturals i urbanístiques que afavoreixin la integració social dels immigrants en els municipis, i també la cohesió social d'aquests municipis.

Per damunt d'interessos partidistes, hem de treballar per establir els criteris i les bases que ens serveixin per configurar una política unitària d'immigració a Catalunya, una política adreçada a tots els àmbits polítics i institucionals, no només al Govern de la Generalitat —que també—, sinó també als nostres ajuntaments. Un cop reformada la Llei d'estrangeria i amb el procés de revisió d'ofici dels expedients de regularització, ja iniciat, per als estrangers que no van acreditar la seva

estada al territori espanyol abans del mes de juny de l'any 1999, ara correspon a la Generalitat de Catalunya, i també als ajuntaments, desenvolupar la seva tasca d'integració dels immigrants estrangers que es troben a Catalunya. L'Estat espanyol disposa d'una nova llei en matèria d'immigració que no és més que un punt de partida perquè ara el Govern de la Generalitat desenvolupi les seves competències en els àmbits que més afecten les persones immigrades: sanitat, ensenyament, benestar social, habitatge, cultura, llengua, infància, joventut, formació ocupacional i sensibilització social, entre d'altres.

Avui, per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, aprovarem un seguit de mesures perquè el Govern de la Generalitat posi en marxa un conjunt de programes per afavorir la integració social dels immigrants a Catalunya. Senyores i senyors diputats, perquè des del nostre Grup Parlamentari estem absolutament convençuts que l'esforç de consens al qual hem arribat avui, després d'una llarga, llarguíssima negociació amb tots els grups d'aquesta cambra, i al qual alguns no han volgut o no han pogut sumar-se, els he de dir que el problema de la immigració, com també s'ha dit, no respon o no es resol amb iniciatives com les que alguns grups han plantejat amb aquests recursos a la Llei d'estrangeria. Nosaltres creiem, sincerament, que és amb iniciatives com les que avui aprovarà aquest Parlament que es pot resoldre veritablement el problema de la immigració a casa nostra. I, en tot cas, agraeixo als grups que no han signat o no han volgut sumar-se a aquest consens parlamentari el seu vot favorable en el cas que arribi a ser aquest el sentit del seu vot.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores, senyors diputats, jo haig de començar la meua intervenció agraint a tots els grups —a tots— l'esforç que vàrem fer ahir per arribar a un acord, a un acord de conjunt, sobre el tema que ens ocupa, sobre el tema de la immigració. He d'agraciar també la bona disposició de la consellera de Benestar Social, que ens va facilitar alguns moments d'*impasse*.

Jo haig de lamentar no haver tingut personalment la capacitat d'atreure a l'acord de conjunt els dos grups que avui han decidit mantenir les seves mocions; faig autocrítica: potser no vaig ser suficientment explícit, o no vaig tenir capacitat suficient, no vaig ser prou bon venedor per poder vendre el bon acord que suposava que avui sortís d'aquí un acord de tots els grups del Parlament. No ho vaig fer, haig de reconèixer que..., ho vaig intentar amb tot el cor, però segurament no amb els suficients dots de convicció —és evident que no—, fins i tot no vaig convèncer ni un grup que reconeix que li vam recollir part de la seva Moció, però, tot i reconeixent-ho, això, des d'aquesta tribuna avui, doncs, no es

va poder sumar a l'acord majoritari. Ho lamento, i espero que en pròximes ocasions tinguem la possibilitat de fer un acord més ampli.

Crec que hem arribat a un acord, com s'ha dit des de la tribuna, de mínims. És veritat, senyors i senyores diputats. Però quan es fa un text de consens en un Parlament que no sigui un acord de mínims? Quan es fa un acord de consens en què qualsevol grup pugui imposar tots els seus criteris? Quan? Diguin-me quin Parlament ho ha fet. Els asseguro que he intervingut en molts intents de consens en altres Parlaments. No s'ha pogut; sempre algú ha de deixar part de les seves pretensions perquè, si no, no arribem al consens. Una part –allò que en diem «alguna ploma»– has de deixar en el camí perquè, si no, no s'arriba al consens.

S'ha dit que una de les coses que s'ha quedat fora eren els compromisos concrets en matèria econòmica. Mirin: això és cert, però també no és menys cert que en els compromisos va implicar l'aportació de recursos per fer aquelles polítiques que estem dient que farem. Això és absolutament obvi i, evidentment, s'arribarà, en els moments i per a les activitats concretes, a les dotacions necessàries.

Deixi'm fer, senyor president, una reflexió una mica de més fons. Miri: jo crec que estem fent un debat amb una certa confusió, perquè estem fent un debat global de la immigració. Hi ha, com a mínim, dues característiques de la immigració. Hi ha la immigració, diguem-ne, estabilitzada o, per mi –en termes populars–, legal, aquella que ve, que té un contracte de treball, té el seu permís d'entrada al país, té el visat, i, aquesta immigració, el que necessita, el que demana, el que tenim l'obligació de fer, és de donar-li aquells serveis necessaris per equiparar-los al cent per cent amb els naturals, amb els autòctons. Aquesta és una immigració. Però no estem parlant d'aquesta immigració, crec jo, o no estem parlant sols d'aquesta immigració. Estem parlant..., on en el subconscient de tots hi ha aquella altra immigració, la que arriba com pot, la que també, en termes populars, hem dit «alegal», si és que això es pot dir.

Estem parlant d'aquesta, i aquesta és una immigració, és un contingent de persones que nosaltres li hem de buscar una solució, li hem de buscar una sortida. Nosaltres i els països europeus –tots– hem de buscar una solució. I aquesta solució només es pot buscar d'una manera: consensuant polítiques concretes, consensuant-les entre tots. Nosaltres..., els nostres posicionaments i la nostra convicció és continuar dialogant i negociant amb el Govern central, amb el Govern de l'Estat, a fi de tenir totes aquelles capacitats, totes aquelles transferències o delegacions de funcions, totes les que ens permetin poder fer una política pròpia de Catalunya amb la immigració. Nosaltres continuarem fent això, com ho vam fer ahir amb una proposició no de llei a Madrid, conjuntament amb un altre Grup, amb la sort que tots vostès ja saben. Però és que és a Madrid que havíem de plantejar aquell tema, perquè és Madrid qui té les competències, i és allà on vam voler plantejar-ho. Vam perdre, però continuarem negociant traspàs de competències, possibilitats d'intervenir en els «cupos», possibilitats d'arribar a donar permisos, possibilitats de fer –com he dit abans– una política pròpia d'immigració de Catalunya.

Vostès han mencionat..., en aquest escurçament del temps, haurem d'escurçar algunes coses, també. Vostès han mencionat les declaracions d'una persona significativa del nostre país, ahir; l'han criticat i estan en el seu dret. El que passa és que m'hauria agradat que alguna de les persones que ha fet crítica i crítica dura –ho repeteixo: utilitzant el seu dret– tingui en compte dues coses. Primera: qualsevol persona té dret a manifestar els seus criteris i vostès a criticar-los, però qualsevol persona té dret, també, a rectificar, matisar, modificar els seus criteris, i això és el que ha fet la senyora Marta Ferrussola avui. Vostès no li han donat la possibilitat d'aquesta defensa; no hi ha hagut cap dels intervinents que hagi manifestat cap mena de comprensió amb la seva puntualització d'avui. Com que vostès la coneixen, aquesta puntualització, i com que necessito parlar d'un altre tema –i només em queden dos minuts–, només els diré que no és un tracte just. Estem i estan en el dret de criticar l'opinió d'una persona que, a la vegada, té el dret de manifestar-se, home!, però també aquesta persona té el dret a rectificar, modificar o puntualitzar el seu criteri, i s'hauria d'haver tingut en compte amb les crítiques dures que s'han fet avui, aquí. (*Remor de veus.*)

Senyor president, jo vull reclamar, aquí i avui, davant de tots els grups parlamentaris, una revalorització de la comissió, creada en aquest Parlament, d'estudi...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat; esperi's un moment. Prego, prego als il·lustres i a les il·lustres senyores diputats i diputades que facin silenci.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Puc continuar?

El president

Sí, pot continuar.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Deia, senyor president, que reclamo, com a president de la Comissió d'Estudi de Polítiques d'Immigració, creada per vostès i per nosaltres, que aquest Parlament reactivi, respecti, ens ajudi a fer la tasca que aquest Parlament ens va encomanar. Estem avançant, estem a punt de concloure amb un document que creiem, honestament, que pot ser útil per a totes les administracions de Catalunya i per a aquest Parlament. Tenim una comissió que, per primera vegada, en aquest Parlament és mixta: hi intervenen dotze especialistes, homes de la universitat, homes del camp de la col·laboració amb el món de la immigració, persones que, dia rere dia que hem tingut reunió han vingut a aportar el seu saber –i en saben molt, d'immigració.

Jo estic notant que estan arribant a la Comissió de Política Social proposicions no de llei que, fins i tot en aquest debat, que fins i tot en les mocions que s'han presentat aquí, hi ha hagut un aprofitament o, d'alguna manera... Mai m'havia passat això; perdonin (*Remor de veus.*)

El president

Senyors diputats, prego...

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, disculpi. Deia que estem a punt de concloure el debat d'aquesta Comissió, que noto que estan arribant, fins i tot amb les mocions que avui hem debatut aquí, conceptes que estem debatent allà, i em sembla que estic en el dret de reclamar de tots vostès que, si és possible, posposin aquestes iniciatives fins que la Comissió conclougui la seva feina (*remor de veus*). Després presentin, si no hi arribem, aquell consens –a que jo espero que sí que arribarem– més global, més satisfactori per a tothom, però, si estem utilitzant els instruments de la Comissió, els debats de la Comissió per, immediatament, presentar proposicions no de llei, estem fent un flac favor a la Comissió. Si això hagués de continuar, jo demanaria que el president i la Mesa reflexionin sobre la utilitat, o no, de la continuïtat d'aquesta Comissió.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, ara, a la votació de les tres mocions. Començarem, lògicament, per la primera presentada, que és la del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en el seu text transaccional. Passem, per tant, a la seva votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Passem, ara, a la votació de la Moció sobre la mateixa matèria presentada per Iniciativa per Catalunya - Verds. Se m'ha demanat votació separada dels punts 3 i 4; per tant, passem, primer, a votar els punts 3 i 4 de la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 15 vots a favor, 68 en contra i 45 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació la resta del text de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

La resta del text ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació el text d'Esquerra Republicana de Catalunya i votarem, primer, el punt número 3, del qual s'ha demanat votació separada.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 17 vots a favor, 68 en contra i 43 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació la resta del text de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

La resta del text ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport col·lectiu ferroviari i per carretera (tram. 302-00081/06)

A continuació, posem a debat el setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport col·lectiu ferroviari i per carretera. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, per exposar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ferran. (*Pausa*.)

Senyor Ferran, pot anar-se acostant, ni que sigui a poc a poc, a aquesta tribuna.

Pot començar.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem aquesta Moció com a resultant de la interpellació que vam substanciar sobre el transport públic. I aquesta és una moció, podríem dir-ne, un xic extensa, però, sobretot, és una moció d'una actualitat rabiosa, per diferents raons: perquè es parla de transport ferroviari, perquè es parla d'impulsar el transport per ferrocarril, en uns moments en què vostès convindran amb mi que estem en una situació d'estira-i-arronsa, de confusió, de preguntes, fins i tot, al president de la Generalitat al respecte, sobre el tema de l'AVE i sobre altres temes del món ferroviari, del món del ferrocarril. Per tant, és una moció de rabiosa actualitat.

També, perquè estem immersos en un debat, en un debat important sobre el que és la integració tarifària, en un debat on hem pogut percebre clarament que hi ha una clara discriminació per part del Ministeri del Foment, que hi havia una clara discriminació per part de Renfe del que eren les rodalies de Barcelona, unes rodalies que no comparaven, que no podien aguantar una comparació entre el que eren les tarifes que s'aplicaven a nivell de Catalunya, a nivell de regió metropolitana i les altres que s'estaven aplicant a Madrid. De rabiosa actualitat perquè estem immersos en declaracions com les del senyor Piqué o en actituds, com les que hem pogut veure, del Ministeri del Foment respecte als temes que els apuntava abans, d'acostar o no acostar l'AVE a l'aeroport de Barcelona. I és actual –també té rabiosa actualitat– perquè, en el nostre punt –el nostre punt primer–, plantejem que, com a resultant de tota aquesta situació, fóra bo començar a plantejar i a parlar d'una autoritat catalana sobre el ferrocarril, com un ens coordinador de tot el que haurien de ser els trens regionals i els trens de rodalies. I, aquest tema, el contemplem en el primer punt de la nostra Moció.

El segon punt de la nostra Moció –ho creiem– té una altra virtut: la virtut de la clarificació. Perquè recentment hem assistit a l'anunci del conseller Macias del plantejament del que havia de ser o del que anava a ser el túnel d'Horta. I respecte al túnel d'Horta hi ha hagut confusió, hi ha hagut una situació de fets consumats, i –ho creiem– amb el desenvolupament de la nostra Moció, plantejant els deu punts que plantejem, el que pretenem és una clarificació i un suggeriment que aquests temes siguin discutits en el si de l'ATM, en el si dels ajuntaments i, com no, en aquest Parlament de Catalunya; i, per tant, els especifiquem.

I els especifiquem perquè pensem que fora bo que a l'hora de discutir, de plantejar una infraestructura de la magnitud com el túnel d'Horta poguéssim discutir en aquest Parlament de Catalunya si els estudis d'impacte ambiental s'han fet i s'han fet bé i donen garanties; si els estudis de mobilitat de la ciutat de Barcelona s'han plantejat com s'han de plantejar, si són respectuosos amb el que ha de ser una xarxa viària, i la circulació que connecti d'una forma òptima el Vallès i Barcelona; si s'han fet, evidentment, els estudis de viabilitat econòmica; si es planteja o no la construcció d'un nou túnel ferroviari com a perllongament de la xarxa del metro del Vallès fins a Sabadell; si es fa la construcció o no d'un carril bus, és a dir, si es contempla el transport de superfície públic amb aquest túnel, amb aquest túnel viari que es planteja; si es parla de treballar les voreres de l'A-18 amb una perspectiva de transport col·lectiu; si es parla de la construcció d'una estació intermodal a la Sagrera o no, a on han d'arribar-hi autobusos de tot el Vallès i de tot Catalunya; si es parla d'una construcció o no d'una variant del túnel de Montcada, de la línia de Renfe de Barcelona a Manresa, i si això es pot fer o no es pensa fer; si es parla de l'entrada de les línies de Renfe per a l'estació de la Sagrera, i si es parla, en definitiva, de la posada en marxa d'una nova línia de ferrocarril, metro Vallès, i utilitzar el túnel de la Meridiana.

Aquests, senyores i senyors diputats, pensem que són els deu elements clarificadors del que en un moment determinat hauria de ser o no hauria de ser el que hem anomenat el túnel d'Horta, i que considerem que el conseller, el senyor Macias, doncs, es va... –com vulgarment es diu o col·loquialment–, es va llançar a la piscina sense passar els tràmits, la discussió, els plans que s'han de fer i que s'han de discutir en el si del Parlament, en el si de l'ATM i en el si dels ajuntaments.

I, per acabar, en el tercer punt i en el quart punt, pensem que és una moció de compromís. Una moció de compromís perquè planteja que es digui el que es pensa fer respecte a la línia 9 del metro, un projecte estrella plantejat pel conseller Macias, però un projecte estrella que hem de saber com la il·luminem, aquesta estrella, com se li dóna energia a aquesta estrella. Per tant, pensem que aquesta Moció planteja un tema de compromís polític respecte a la línia 9 del metro de Barcelona.

I en el punt número 4 també planteja una altra variant, una variant, també, de compromís, pel que fa referència al desenvolupament del que hauria de ser la línia 2 del metro i la seva relació amb la Fira de Barcelona.

Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres pensem que aquesta Moció ajuda a clarificar les voluntats polítiques respecte al transport col·lectiu...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferran i Serafini

Acabo, senyor president...

El president

Li ho agrairé...

El Sr. Ferran i Serafini

...és l'última frase: pensem que aquesta Moció ha ajudat a clarificar les voluntats polítiques respecte al transport col·lectiu en l'àmbit de la ciutat de Barcelona i de la regió metropolitana i tot allò que fa referència al món de les infraestructures ferroviàries, i, en aquest sentit, els demanem el seu suport a la Moció que hem presentat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi han presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió i el Grup Popular. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intentaré explicar molt ràpidament en quin sentit van les esmenes de Convergència i Unió en aquesta Moció subsegüent.

Hi ha una esmena per a cadascun dels quatre punts d'aquesta Moció. La primera, bàsicament, intenta expressar d'una manera més àmplia del que es fa en el text original la idea que cal desplegar aquestes directives europees que hauran de referir-se, que es refereixen a aquest nou marc de liberalització. Un nou marc de liberalització en el qual s'ha de fixar una triple estructura en l'àmbit ferroviari: per una banda, la gestió de la infraestructura; per l'altra banda, els operadors, aquelles empreses prestadores del servei, i, en tercera instància, aquest ens regulador.

La setmana passada el mateix ministre de Foment ja va fixar un compromís –de sis mesos– per elaborar un marc sobre el qual s'hauran de desplegar aquestes directives. Serà aleshores, evidentment, que Catalunya haurà d'optar per constituir la seva pròpia autoritat catalana del ferrocarril. Serà aleshores, però sempre ho hem de fer en el marc que fixi el Ministeri de Foment. I des d'aquesta perspectiva expresseu, com a Convergència i Unió –com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, l'esperança que el Ministeri de Foment utilitzarà uns criteris generosos i oberts, respectuosos de les competències de la Generalitat de Catalunya.

La següent esmena fa referència al segon punt, al del túnel d'Horta. I aquí el primer que els hem d'expressar és que no entenem el sentit de la seva Moció subsegüent. No l'entenem bàsicament perquè aquest mateix Parlament en l'àmbit de la Comissió de Política Territorial ja va aprovar una resolució, la Resolució 656. I en aquella Resolució es deien coses com «elaborar els estudis sobre la conveniència o no de fer el túnel d'Horta en col·laboració amb l'Autoritat del Transport Metropolità». Es palesava la necessitat que hi hagués consens entre els ajuntaments de Cerdanyola i de Barcelona, que seran els dos principalment afectats. Es parlava de la minimització de l'impacte ambiental, de la correcta

integració de la connexió del túnel amb la xarxa viària local, de la construcció conjunta de nous sistemes de transport públic col·lectiu.

Home!, deixin que l'ATM acabi d'evacuar el seu informe. Deixin que l'ATM acabi d'elaborar aquest informe, que em comentaven que el mes de març ja estarà elaborat. Nosaltres, en tot cas, tornem a subratllar la voluntat del consens. El projecte del túnel d'Horta es tirarà endavant en la mesura que hi hagi un consens entre tots els actors implicats, entre el Govern de la Generalitat i, evidentment, els ajuntaments implicats. Per tant, fets consumats, senyor Ferran, no. Estem simplement parlant –n'estem simplement parlant– d'una resolució que ja va aprovar aquest mateix Parlament.

En aquest mateix punt, vostès plantegen una amanida de propostes disperses en la seva majoria, i han estat ateses o ho seran a curt termini. I sobretot dubtem que l'ATM sigui l'ens més adient per a elaborar algun dels estudis proposats, atès el seu perfil tècnic; la qual cosa no obsta que la mateixa ATM, per la seva estructura política, no hagi de ser el fòrum adient per debatre amb els ens locals les conclusions dels estudis. En definitiva, no volem sostreure la competència i la responsabilitat que corresponen al Govern de la Generalitat.

Hi ha algun d'aquests punts que els podem qüestionar. Em permeten un..., simplement a tall d'anècdota, com a terrassenc, que vostès diuen: «La posada en marxa d'un nou servei tipus metro del Vallès, Barcelona - Terme - Glòries - Sagrera - Montcada - Cerdanyola - Sabadell», i s'acaba a Sabadell. Home!, doncs estaria bé també parlar de Terrassa. No sé si les discrepàncies que hi pugui haver entre Terrassa i Sabadell i, especialment, entre les dels dos governs de la ciutat hi hagin pogut incidir d'alguna manera o altra.

Respecte al quart punt, simplement una esmena de matís en el sentit de dir la licitació, correcta; però, home!, no ens fixin quin haurà de ser el sistema de finançament, segur que s'utilitzaran els fons o les possibilitats del Banc Europeu d'Inversions. Però, home!, nosaltres ja hem apuntat que una de les vies podria ser aquest sistema de pagament diferit.

I la darrera de les esmenes, relativa al punt quart, d'acord amb executar l'enllaç entre les dues seus de la Fira. Això és una opció estratègica, rellevant, de país, però hi ha un àmbit on cal plantejar-ho, que és l'àmbit que defineix el mateix Pla director d'infraestructures de la regió metropolitana de Barcelona.

Per tant, nosaltres, en el cas que ens acceptin aquestes esmenes, hi votariem a favor. Tenim la percepció que l'esmena al punt segon no l'acceptaran, en conseqüència haurem de votar-hi en contra, no pel que diu, si no, home!, bàsicament perquè no entenem aquesta duplictat de preses de posició del Parlament de Catalunya quan justament els havia comentat que havia envestit un consens molt ampli en el marc d'aquella Resolució.

Moltes gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per manifestar l'interès del Grup Popular a potenciar el transport col·lectiu ferroviari de Catalunya i adaptar-lo, tal com es recull a l'esmena que en aquest punt ha plantejat el Grup de Convergència i Unió, al nou marc de liberalitzacions definit en les directives europees i pel qual també està apostant el Govern de l'Estat, tal com ha recordat avui mateix el diputat senyor Rull.

Nosaltres, senyor president, no donem suport al punt on es demana la creació d'una autoritat catalana del ferrocarril perquè, malgrat que potser seria convenient i adient tirar endavant aquesta autoritat catalana del ferrocarril, en la Moció que avui ens presenta el Grup Socialista no es defineix quines seran les seves competències, ni tampoc quines seran les seves funcions.

Respecte al túnel d'Horta, nosaltres hem presentat una esmena que tracta d'adequar-se al contingut de la Proposició no de llei que va ser aprovada i presentada pel Grup Socialista, pel Grup de Convergència i Unió i pel Grup Popular en aquest mateix Parlament, i que demanava l'elaboració d'un estudi de viabilitat sobre la construcció del túnel d'Horta.

La nostra esmena tracta de definir quin és l'abast de l'estudi que haurà de portar a terme l'Autoritat Metropolitana del Transport en relació a la connexió d'aquest túnel amb els sistemes de transport públic col·lectiu que han de connectar, des del nostre punt de vista i necessàriament, la ciutat de Barcelona amb el Vallès Occidental fins a Sabadell o –senyor Rull, també– fins a la ciutat de Terrassa.

Nosaltres no podem donar suport a aquest punt segon si vostè, senyor Ferran, no accepta la nostra esmena; ja que el que vostès tracten de fer en aquesta Moció és condicionar l'Autoritat Metropolitana del Transport en l'elaboració de l'estudi. I ja li diuen d'antuvi quines han de ser les conclusions a les quals arribar en l'elaboració d'aquest estudi.

En tot cas, votarem a favor del punt tercer de la Moció si accepten l'esmena que preveu la licitació immediata del projecte de construcció del conjunt de la línia 9 del metro entre Santa Coloma de Gramenet i l'aeroport, la qual cosa podrà fer-se –si m'ho permeten– gràcies a les dotacions pressupostàries que, a tal afecte, ha anat incorporant el Grup Popular en anteriors pressupostos de la Generalitat pel que fa als estudis previs.

I, finalment, votarem favorablement el punt 4, tant si s'accepta l'esmena que ha presentat Convergència i Unió o si s'accepta l'esmena que ha presentat el Partit Popular.

I què pretén aquesta darrera, la que ha presentat el nostre Grup parlamentari? A executar en el termini més breu possible –molt abans, si és possible, de l'any

2010– l'enllaç entre les dues seus de la Fira de Barcelona a través de la línia 2 del metro.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, l'illustre diputat senyor Joan Boada, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el senyor Ferran deia que parlava de coses de rabiosa actualitat. Té raó, però nosaltres també voldríem parlar de model. I és aquí, quan parlem de model, que hi ha una diferència que ens fa que nosaltres no puguem votar aquesta Moció, sobretot en el punt 2, perquè evidentment és allà on es fa especial èmfasi en el model.

Per nosaltres, creiem que el túnel d'Horta és segurament una obra emblemàtica d'allò que no s'ha de fer si es vol que la mobilitat sigui cada cop més sostenible. Llavors, evidentment, per això estem parlant de model, no estem parlant de si una infraestructura si o no, sinó de model de sostenibilitat, aquells que hi aposten i aquells que aposten per un altre tipus d'actuacions en el territori.

Per nosaltres –ho hem dit i no ens cansarem de repetir-ho–, amb el túnel d'Horta es continuarà impulsant una política de col·locar més cotxes en una ciutat, com és Barcelona, que ja de per si està prou col·lapsada de cotxes. Nosaltres creiem que la política encertada seria al revés, seria treure cotxes, no pas posar-ne més, com significaria aquest túnel. A més a més –ja els ho vam dir i tornem a repetir-ho–, el túnel d'Horta aportaria més capacitat, no més accessibilitat; altra vegada model de sostenibilitat.

Nosaltres creiem que Barcelona i el Vallès ja estan prou ben comunicats per carretera. Segons estudis que hem fet des del nostre Grup, doncs, sumant tota l'oferta de xarxa viària, hi ha un total de catorze carrils per sentit, viaris. Catorze carrils per sentit és del tot suficient, el problema és que durant moltes hores al dia la xarxa viària està col·lapsada. Per això, per millorar la mobilitat entre Barcelona i el Vallès, cal apostar pel transport públic i per la racionalització en la utilització de les infraestructures viàries actuals. Aquesta no és l'aposta que hi ha en aquesta Moció, no és l'aposta que hi ha a les esmenes de Convergència i Unió, no és l'aposta que hi ha a les esmenes del Partit Popular.

I parlant d'aquestes qüestions, senyor Rull, varem aprovar una resolució, varem aprovar una resolució que deia que s'elaborarien els estudis per veure la viabilitat de la construcció. Home!, però, el senyor Macias va presentar fa poc, ja, el projecte de túnel d'Horta i de peatge. Precisament, si algú ha trencat aquella Resolució, si algú ha violentat una resolució del Parlament de Catalunya, que nosaltres no varem signar –que en quedí constància–, va ser precisament el conseller Macias fent una aposta, avançant-se a aquest estudi, avançant-

se a aquells estudis que s'havien de fer. Insisteixo que parlem de model, i quan parlem de model parlem d'inversions i parlem de quina és la situació del transport públic a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Ho hem dit abans, el senyor Rafael Ribó ho ha fet en la pregunta al senyor Pujol i hi tornem a insistir: la situació que es pateix a la regió metropolitana en aquest moment és deficient, però no ve d'ara si inverteix l'Estat, si l'AVE sí, si l'AVE no. El que és és: què s'ha fet, durant vint anys de govern de Convergència i Unió, per fomentar el transport públic a l'àrea metropolitana? I si volen ho tornarem a comparar amb Madrid. Ho repetim: no pas Madrid –perquè sempre se les carrega Madrid, segons quins sectors–, sinó per què Madrid és, des del punt de vista d'extensió territorial, des del punt de vista de municipis, l'única que es pot comparar a l'Estat espanyol amb la regió metropolitana de Barcelona. Doncs la situació és terrible, no? En aquests moments, doncs, hi ha cinquanta-sis quilòmetres a Madrid de ferrocarril i, en canvi, doncs, n'hi ha només 10 a l'àrea metropolitana. Estem, nosaltres, en una inversió en un 82% inferior a la de Madrid, i no només per dotacions de l'Estat –que n'hi ha hagut a Madrid i que n'hi ha hagut aquí–, sinó perquè el Govern de la Generalitat no ha fet aquestes inversions. I els donarem dades perquè la gent tingui constància d'aquesta situació: la Comunitat Autònoma de Madrid, el Govern autònom de Madrid ha finançat fins el 2003 amb 450.000 milions de pessetes el transport públic, 450.000 milions; en canvi, la Generalitat aportarà 300.000 milions fins el 2010! Fins el 2010! Com poden comparar, les xifres parlen per si mateixes i demostren quina és la realitat, doncs, de qui fomenta... De quina realitat? D'un model que nosaltres plantejàvem que alguns partits polítics porten a terme i que altres proposaríem per a la regió metropolitana.

Acabo en el punt 2, i, evidentment, hi votarem en contra, malgrat alguns dels punts, subpunts que surten d'aquest punt 2, doncs, s'acosten molt a la proposta alternativa que fèiem nosaltres al túnel d'Horta. Ens alegrem que en alguns aspectes, doncs, aquí el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi estigui amb les nostres propostes, que havíem dit fins aquest moment, però, evidentment, amb la vinculació del túnel d'Horta no té cap sentit, no té cap sentit. Dóna la sensació, a vegades, que aquests deu punts són més excuses de mal pagador que no pas una veritable aposta pel foment del transport públic. Per incentivar en el túnel d'Horta es trenca tota aquesta idea de mobilitat sostenible.

El punt 3 i el 4, també, els votarem favorablement tenint en compte que aquest punt 3, a veure si és possible, i si és real que hi hagi les inversions suficients perquè aquesta línia 9 sigui una realitat al més aviat possible.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor Boada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Fent...—anava a dir passadissos, no?—, fent hemicicle, m'he assabentat una mica com va la mar de fons, d'aquesta Moció, i tinc la sensació que m'hauria de posicionar, ara, aquí, sobre una cosa que al final no serà, i, per tant, doncs, voldria proposar —ja sé que és del tot irregular, però també em trobo amb una cosa irregular, no?—, doncs, en fi, una transacció, perquè tinc entès que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi acceptarà l'esmena de modificació al punt 1 de Convergència, que a la seva vegada ha estat precisat pel Grup del PP, i aleshores, tal qual està, nosaltres ens hi abstindríem, perquè ja ens agradava com estava, en què reclamava el suport de l'autoritat catalana del ferrocarril.

Per tant, nosaltres, en principi, el punt 1 que hi havíem de votar favorablement, si s'accepta l'esmena de Convergència ens abstindrem, a menys que els dos grups facin una transacció afegint una cosa que podria ser així: «Impulsar el transport ferroviari a Catalunya adaptant l'esquema de serveis ferroviaris al nou marc de liberalització definit a les directives europees, tot precisant l'àmbit competencial establert a l'Estatut d'autonomia de Catalunya i a la Constitució.» Si és així, doncs, nosaltres votàrem a favor, perquè estem a favor d'això, perquè creiem que la directiva europea el que fa és precisar del tot el que és la via fèrria i el que són els operadors que operen damunt de la via fèrria, i aquí, aleshores, l'Estatut s'hi aplica i vol dir que rodalies, tots els itineraris que estan dintre de la nostra comunitat autònoma, doncs, són competència de la Generalitat. Per tant, en aquest sentit faríem això.

El punt 2 és una mica calaix de sastre. D'alguna forma tenim un principi que nosaltres, com que afecta el túnel d'Horta, hi votarem en contra, però val a dir que, moltes de les coses que hi ha, hi estem a favor. No acabem d'entendre per què s'ha posat aquest paquet aquí dintre, quan hi ha moltes coses, home!..., en fi, al final tot està interconnectat, evidentment —la papallona de l'Amazones provoca els tifons al Japó, no? (*Rialles.*) I, per tant, aquí votarem en contra, bàsicament, no?, perquè no estem a favor de moltes coses que hi ha, sinó que, en fi, com que d'alguna forma el pròleg és, gairebé..., no hi estem d'acord.

El punt número 3 —que sembla també que s'hi acceptarà l'esmena de Convergència que treu la part del crèdit al Banc Europeu, etcètera; bé, ho suposo, perquè el nou conseller d'Economia encara no ha d'agafar uns compromisos tan forts o pel que sigui—, ens agradava més com estava, però hi votàrem a favor.

I finalment, al punt 4 també hi votarem a favor amb el benentès que s'hi afegeix una cosa òbvia, i és que tot això està al Pla director d'infraestructures.

Res més, doncs, moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, l'illustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Breument, per anunciar que acceptàrem la primera esmena que ha completat el senyor Carles Bonet d'Esquerra Republicana, però dir que mantenim...

El president

Perdó, perdó...

El Sr. Ferran i Serafini

El primer punt, senyor president.

El president

Al primer punt hi ha una esmena de Convergència i Unió.

El Sr. Ferran i Serafini

De Convergència i Unió, matisada amb uns afegitons que ha presentat el senyor Carles Bonet, que acceptàrem també.

El president

M'ha de donar el text d'això.

El Sr. Ferran i Serafini

Senyor Bonet, no dubto que la hi portarà immediatament a la Mesa, senyor president. Per dir que mantenim el segon punt per a la seva votació, segurament, separada, perquè considerem que els acords d'aquest Parlament no van ser respectats pel conseller Macias i que creiem que fóra bo que hi hagués una clarificació i que es veiés clarament què és el que es plantejava i què és el que es planteja. I acceptàrem també l'esmena dels punts 3 i 4 que ha plantejat el senyor Rull en nom del seu Grup.

Gràcies, senyor president.

El president

Sí, un segon, senyor diputat. Les esmenes als punts 3 i 4 quina numeració tenen?

El Sr. Ferran i Serafini

Són les esmenes que ha presentat Convergència i Unió.

El president

Totes?

El Sr. Ferran i Serafini

Les dues, al punt 3 i al punt 4. Mantenim només intocable el punt 2.

El president

Molt bé.

Per ordenar aquesta votació, si els sembla, primer començarem pel punt número 2. Senyor diputat, anem seguint. Ara votarem separatament el punt número 2, que és el que vostè ha deixat amb el seu text original.

Per tant, votació del punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació la resta del text, amb les esmenes de Convergència i Unió incorporades, més la matisació que ha vingut d'Esquerra Republicana de Catalunya amb el text que m'ha estat presentat en aquest moment. D'acord?

Comença la votació.

Aquest text ha estat aprovat per 125 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del sector de les telecomunicacions a Catalunya (tram. 302-00082/06)

A continuació sotmetem a debat el dissetè i últim punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del sector de les telecomunicacions a Catalunya. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló.

(Pausa.)

Prego als senyors diputats que hagin d'absentar-se d'aquest hemicicle que ho facin en silenci, al més ràpid possible.

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, deien durant la presentació de la interpellació corresponent dues coses: primera, que a Catalunya els operadors de telecomunicacions tenien un mercat important, el valoràvem en un bilió de pessetes l'any 2001, però que, malgrat això, no invertien en activitat productiva ni en activitats de recerca; i dos, fèiem un anàlisi, un repàs, de l'activitat de Catalunya d'aquests operadors i arribàvem a la conclusió que la incidència de les seues, la influència d'aquest mercat tan important en la presa de decisions d'aquestes operadores, era mínima i s'havia reduït durant els darrers anys.

En aquests dos elements pivota la nostra Moció. És a dir, nosaltres diem –u– som un gran mercat, però aquest mercat no es tradueix en activitat productiva, i deïem, en aquell moment, que en tots els països, els governs vetllaven perquè això no fos així, i negociaven plans industrials i plans de recerca amb aquests operadors. Això no s'ha fet a Catalunya i nosaltres reclamem que es faci; és a dir, que el Govern sigui capaç de posar en valor aquest mercat, de fer-los valer d'alguna forma i anunciar-los a aquests operadors que, així, com ho fan en altres països, també ho facin aquí. Volem activitat productiva, volem empreses de serveis industrials i volem recerca.

I posaré un exemple. La companyia Telefònica que a Catalunya té entre el 20 i el 30% del seu mercat un bilió de pessetes destina a R+D, a recerca i desenvolupament, l'any 98 hi destinava –ara ja deu ser alguna cosa més– 22.670 milions de pessetes. Seria raonable pensar –en tot cas nosaltres ho reclamem– que aquesta companyia inverteixi en R+D a Catalunya, i seria una xifra raonable 5.000 milions de pessetes, que seria aproximadament el 20%. El pressupost del DURSI en recerca i desenvolupament aquest any és de 8.500 milions. Si ho aconseguim, gairebé doblarem l'activitat de recerca per aquests conceptes. Per tant, sensibilitat per aquest tema, tenir la capacitat política de posar en valor aquest mercat, aquesta capacitat de compra que tenim els individus, les persones de Catalunya i les empreses de Catalunya al sistema productiu.

També posàvem de manifest una certa crisi o una incapacitat de fixar seus d'empreses, d'operadors a Catalunya, i deïem com algunes empreses que havien començat situant aquesta seu a Catalunya –posàvem com a exemple Retevisión o Menta–, per un moviment societari al voltant d'un *holding* anomenat Auna, aquesta suposada seu a Catalunya –la seu central vol dir capacitat de decisió, vol dir capacitat d'inversió en el propi territori–, deïem, aquesta seu s'havia convertit en seu virtual, s'havia volatilitzat i havia passat a Madrid a través d'Auna.

No repetiré altres casos semblants que vaig exposar en motiu de la interpellació, però sí que em referiré als dos casos –breument– d'Al-pi - Uni-2 i de Tradia; són empreses que neixen de la pròpia xarxa de la Generalitat, per tant, neixen amb diner públic, són empreses en què encara tenim diner públic i, per tant, demanem al Govern que faci el possible perquè no ens passi el mateix que amb el cas d'Auna, és a dir, que es mantingui la seu o que es reforci la seu, perquè hi ha hagut processos de debilitament.

Però en definitiva, la conclusió i el que voldria retenir en la presentació d'aquesta Moció és que proposem dues coses. La primera, un canvi radical en aquestes polítiques, és a dir, demanem al Govern que faci un canvi de tendència radical en aquesta tendència històrica, perquè fa molts anys que dura, és a dir, que hi hagi un abans i un després de l'any 2001; ens agradaria que fos així i ens agradaria que tots els grups parlamentaris hi estiguessin d'acord, i que diguessin conjuntament al Govern: «volem un canvi de tendència radical en aquest procés» –en aquest procés de provincianització de telecomunicacions a Catalunya, si em permeten l'expressió. I en segon lloc deïem: entre tots fem els possibles per simbolitzar aquest canvi de tendència amb un fet important, com seria portar a Catalunya la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones.

Estic segur que –de les diferents propostes o, fins i tot, de les esmenes que hi ha presentades pels diferents grups– aquest acord serà possible i podrem, en definitiva, celebrar que a partir d'ara el Govern tingui una major incidència en les polítiques de telecomunicacions i que amb l'esforç de tots, amb l'esforç de tots i amb la capacitat de mobilitzar influències a Madrid, per què no dir-ho?, siguem capaços de portar aquí la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per defensar l'esmena d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat Josep Lluís López Bulla

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta és una esmena –ja li ho he dit al senyor Barceló fa un moment– que és de col·laboració i que té com a objectiu instar el Govern que tot pla de promoció, i aquest ho és..., aquest pla de les telecomunicacions compti amb els necessaris i més idonis processos formatius per a les persones que hi treballen. No és un recordatori cap al senyor Barceló, que no ho necessita òbviament, sinó, ja dic, al Govern.

Les raons que nosaltres tenim per recolzar activament la Proposició no de llei i l'esmena són les següents: és l'inexplicable forat negre que representa al sector productiu, tan raquític en aquest univers de les telecomunicacions, i que és necessari sortir d'això, i que és necessari impulsar el Govern perquè el Pla estratègic de la societat de la informació, que està *in albis*, s'apliqui, òbviament; és un estímul des de l'Administració cap a la societat civil emprenedora –he dit «un estímul».

I parlo de la necessitat dels processos formatius en clau de dret de les persones, en clau d'utilitat al sector, en clau de la utilitat, també, al conjunt de l'economia, però a més a més seguint les paraules del professor Gosta Esping-Andersen, en la seva ponència de Lisboa, a la Cimera de caps d'Estat celebrada el mes de març passat, quan deia que: «una estratègia d'aprenentatge efectiva de per vida pot donar un bon resultat quan els coneixements bàsics ja hi són, el que pressuposa que hauran d'assegurar-nos que les properes generacions comptin amb els recursos necessaris per treure profit de les inversions en formació i educació al llarg de la seva vida». Paraules, conceptes i categories que el meu Grup, Iniciativa per Catalunya, i un servidor compartim i que, per exemple, en l'últim Ple, el monogràfic que vam fer en relació amb la formació, vam emfatitzar.

Voldria dir, senyories, que aquesta Moció té també un altre interès –indirecte, si es vol–, i és que aquesta cambra va aprovar abans de Nadal una proposta que un servidor va fer, en nom del meu Grup, i és que el Consell Executiu, tot i respectant l'autonomia dels agents socials i econòmics, posés en marxa un pacte social per la innovació tecnològica.

Això no s'ha posat en marxa, no s'han posat en marxa les incitacions, les complicitats i les invitacions als agents socials, i jo l'única excusa que tinc és aquesta crisi trinitària que el Govern ha tingut, que és una crisi de successió que és crisi, que és una crisi de coalició que és crisi, que és una crisi de Govern que és crisi, però que no són tres crisis, sinó una crisi vertadera; de manera que, en aquest sentit, jo crec que seria important sortir d'aquest *impasse* i sortir d'aquest garratibament que té el Govern en aquest sentit.

Bé, jo crec que el senyor Barceló ens ha fet una proposta molt idònia. A la interpellació parlava, amb el consens del senyor Mas, que la ciutat acollidora de la seu fos Barcelona; amb una gran saviesa parla de Catalunya, que em sembla millor, i jo l'únic que puc dir ara és fer públic un pensament, aprofitant que el senyor Ribó no hi és, i és que: com m'agradaria que la seu fos a Mataró; però això *doctores tiene la iglesia...*

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ho tindrem en compte, eh?, a l'hora de decidir la ciutat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Lluís Recoder. (Pausa.) Senyor Recoder, el temps va corrent...

El Sr. Recoder i Miralles

Gràcies, senyor president. Senyor Barceló, jo crec que no ha de ser difícil que arribem a aquest consens que vostè reclamava en la seva intervenció, perquè estic convençut que estem, en el fonamental, d'acord en aquest aspecte, en aquest tema, i especialment estem d'acord i coincidim en el valor estratègic del sector de les telecomunicacions i, per tant, en la necessitat que des del Govern de Catalunya es faci tot l'esforç possible i necessari per tal de potenciar-lo en el nostre país.

Potser tenim una diferència en la percepció amb relació a com s'està abordant aquest tema des del Govern de la Generalitat, i és per això que hem presentat una esmena, una esmena que el que ve a dir, sintèticament, és que allò que vostè demana al Govern que faci, nosaltres entenem que el Govern ja ho està fent. Però hi ha un acord fonamental en la necessitat que el Govern –i així consta en la nostra esmena i en el seu text original– promogui el sector de les telecomunicacions a Catalunya.

Nosaltres pensem –i a més convençudament, i l'altre dia, fa dues setmanes, el conseller, en la resposta a la seva interpellació, crec que va fer un desplegament de dades molt notable– que el Govern impulsa el sector de les telecomunicacions, fomenta la indústria, fomenta els serveis, fomenta la recerca i la innovació tecnològica, facilita la liberalització i tots els beneficis que la competència derivada d'aquest procés comporten, impulsa l'extensió de les infraestructures a tot el territori o impulsa la universalització de l'accés. I tot això –em sembla molt important subratllar-ho– sense tenir la competència específica en matèria de telecomunicacions, que la Constitució, com saben vostès, reserva al Govern de l'Estat, malgrat que tenim competències que sí que tenen a veure amb les telecomunicacions i amb el seu impuls des d'una concepció més àmplia.

En el segon punt de la seva Moció –com que hi estem totalment d'acord–, no hem presentat cap esmena. I sí que vull, per això, fer algunes apreciacions sobre la nostra posició al respecte. Pensem que tenir el regulador a casa nostra és molt important, i és molt important tenir, en aquest cas, la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions, perquè tenir el regulador implica generar activitat econòmica al seu voltant i implica la

ubicació al seu voltant d'empreses tecnològiques vinculades, per tant, a aquest sector. I fixi's si considerem que és important que, continuant amb la línia argumental iniciada pel senyor López Bulla, doncs, miri, a mi m'agradaria que més que a Barcelona estigués a Sant Cugat del Vallès.

Fa anys que ho sabem això, fa anys que sabem la importància de tenir aquests reguladors aquí a Catalunya. I li diré –una mica fent memòria històrica– que, quan es va iniciar de debò el procés de liberalització –permeti'm que li digui: tot just alliberats d'aquell fre de mà que ens havia imposat el senyor Borrell amb aquella moratòria que va negociar amb Brusselles i que retardava fins al 2003 l'entrada en vigor a l'Estat espanyol de la liberalització–, ja li ho vam plantejar al ministre Arias Salgado, l'any 1997, i sap què ens va dir? Ens va dir que el Govern no estava preparat per prendre una decisió d'aquest tipus.

Bé, sabem que aquest procés de descentralització d'òrgans decisoris dependents de l'Administració de l'Estat és una assignatura pendent del procés de descentralització iniciat per la Constitució de l'any 1979, i per tant, els governs han de començar a estar preparats, com ho està el Govern de la Unió Europea, com ho està la Comissió Europea. El conseller ha demanat avui mateix a Brusselles que s'installi a Catalunya l'Agència Europea de Telecomunicacions; em sembla que és un tema plantejat, que està sobre la taula i que també haurem de defensar tots plegats, totes les forces polítiques presents en aquest Parlament.

Ara bé, miri que li dic: nosaltres votarem avui que sí a la seva proposta, al segon punt de la seva proposta, i absolutament convençuts, però li demano ja, senyor Barceló, que, el dia que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió plantegi aquesta proposta en el Parlament de Madrid, rebi el recolzament del seu Grup com avui la seva proposta rebrà aquí el recolzament del nostre Grup Parlamentari.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per posicionar-se, té primer la paraula l'illustre diputat senyor Pere Vigo, per Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, primer, per anunciar, doncs, el nostre vot favorable a aquesta Moció, presentada pel senyor Barceló, especialment pel segon punt, que nosaltres entenem que és un punt importantíssim, un punt fet molt positivament perquè hi hagi un consens en un tema també molt important, i no hem d'oblidar que hem estat perdent sectors estratègics importants, en aquest país, darrerament –el sector elèctric, el del gas, etcètera–, i que, per tant, la nostra capacitat de poder de decisió sobre les inversions i sobre les polítiques de les operadores cada cop és més feble.

El fet que es demani la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions espanyol a Catalunya –s'ha demanat a Mataró, s'ha demanat a Sant Cugat, a mi em semblaria molt agosarat que jo el demanés a Ribes de Fresser, però ja posats a demanar, per què no?– ens sembla molt important, perquè això hauria de ser el primer pas i, per què no?, també l'alçaprem per demanar la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions a nivell europeu. Segurament, fet aquest primer pas ens seria molt més fàcil centralitzar aquest mercat al nostre país; amb la importància que té tot això; aquest és un factor d'arrossegament econòmic importantíssim del qual no podem quedar exclosos.

I això té molt a veure, també, amb el primer punt que ha presentat el senyor Barceló, en el sentit que si no som capaços de posar a la pràctica aquest desplegament de la xarxa de banda ampla, aquest desplegament de recerca i innovació que ens demana la societat i que ens demanen les empreses per tenir més competitivitat, difícilment podrem accedir, en el futur, en igualtat de condicions amb altres països i amb altres regions que ja ho estan fent. Aquí se'n parla molt i es fa molt poc. Per tant, sí que hi ha d'haver un canvi de política en el Departament i en el Govern quant a recerca i desenvolupament, perquè el que s'està dient a tot arreu sigui una realitat i es comenci a fer evident que hi ha d'haver un canvi de polítiques per poder accedir a aquesta competitivitat de què parlava. A més a més, la proximitat és un factor d'influència importantíssim, el fet que tinguéssim la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions aquí, faria que aquesta mateixa proximitat procurés un benefici importantíssim a l'hora no sols de la recerca i el desenvolupament, sinó a l'hora que les operadores es poguessin instal·lar, comencessin a desenvolupar les seves activitats, la seva nova economia en el nostre país.

Aquest factor d'arrossegament, evidentment, no es podrà fer sense una voluntat decidida del Govern d'intervenir en aquest sector i, per tant, aquí sí que demanem que no siguem neutres, que no deixem aquest sector econòmic al lliure albir del mercat, que el Govern intervingui, faci el possible perquè les noves tecnologies arribin arreu del país en un evident sentit d'equilibri territorial i que, per tant, a tot arreu es pugui accedir a aquesta nova economia en igualtat de condicions, i ho dic perquè sembla molt que aquest desplegament no es fa igualment a tot el territori, i aquí tindriem la possibilitat desgraciada que tinguéssim, una vegada més, un país a diferents velocitats, segons de quina part del territori estiguéssim parlant. I per tant, nosaltres el que faríem es felicitar el senyor Barceló per aquesta proposta, especialment aquesta que dic d'instal·lar la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions espanyol a Catalunya, i que, com he dit abans, aquest sigui el primer pas perquè en el futur puguem tenir també la Comissió del Mercat de les Comunicacions europeu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, seguint amb la nova praxi esmerçaré molt poc temps –tampoc en necessito massa– per posicionar-me en nom del meu Grup Parlamentari a propòsit d'aquesta iniciativa que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Senyor Barceló, té molta raó, hem parlat vostè i jo moltes vegades a propòsit d'aquesta circumstància i, efectivament, no podem menys que coincidir en gran part de les coses que ha dit i, sobretot, amb l'esperit que anima aquesta Moció que vostè ens presenta avui aquí. És cert que en aquests moments l'activitat productiva, sobretot l'activitat productiva del sector de les telecomunicacions, resulta tributària o ha de resultar tributària, és necessari que rebí una forta embranzida. Vostè deia fa un moment que existeix una situació complicada respecte d'aquest sector a casa nostra, és veritat, i és veritat perquè hi ha un desfasament que s'ha de corregir.

Vostè ho explicava abans, jo crec que hem de ser conscients, també, que ens trobem en presència d'un sector canviant, d'un sector complex, d'un sector que resulta molt difícil regular, d'un sector que, també i alhora, viu pendent de fluxos, de moviments i de determinats *inputs*, per utilitzar una terminologia *ad hoc*, que fa que resulti molt difícil el fet d'establir –diguem-ne– de forma exacta allò que qualsevol, en aquest cas vostè, pugui pretendre. I encara que entenem nosaltres que aquesta embranzida resulta necessària, si ens ho permet, nosaltres preferiríem, en el supòsit que vostè accepti l'esmena que ha introduït el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que el primer dels dos punts quedés redactat tal com proposava el senyor Recoder, per una raó que li diré: perquè entenem que, efectivament, encara que queden coses per fer –és cert–, ja s'ha recorregut un cert camí i, per tant, cal reconèixer-ho, això, també, d'alguna manera, i aquestes mesures de foment, senyor López Bulla, necessàriament –estic segur– han de tenir a veure, perquè això *va de soi*, amb els processos formatius que vostè reclamava. Jo entenc que amb aquesta redacció que proposa en el primer punt el Grup Parlamentari de Convergència i Unió donem satisfacció, d'una banda, al que vostè en nom del seu Grup pretén, i d'una altra, ens posicionament amb la realitat dels esdeveniments.

Pel que fa al segon punt, senyor Barceló, nosaltres li anuncio que el votarem a favor, sense cap tipus de reserva. Pensem que, efectivament, és una necessitat compensar aquesta mancança que té en aquests moments Catalunya respecte de Madrid, per exemple, en matèria –diguem-ne– del reeiximent del sector de les telecomunicacions i que fóra una bona mesura el fet d'instalar aquí la seu de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions d'Espanya. Jo no sé si guanyarà l'interès del senyor López Bulla i se n'anirà a Mataró,

o si serà el del senyor Vigo i se n'anirà a Ribes de Freser, o el del senyor Recoder, però tinc la impressió, la modesta impressió que acabaré guanyant jo i que Barcelona podria ser amb tota probabilitat la seu d'aquesta Comissió a la qual nosaltres, naturalment, donem suport.

Aquest és el nostre posicionament, senyor Barceló, senyores i senyors diputats, senyor president.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Prego al diputat que ha presentat la Moció, el senyor Barceló, que ens digui si admet i qui nes admet de les esmenes presentades.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Bé, després dels elogis, que agraeixo, i de la coincidència en els objectius bàsics, manifesto que el nostre Grup acceptem les dues esmenes. La primera, d'Iniciativa per Catalunya, que fa referència als processos formatius més idonis, efectivament, activitat productiva, recerca, formació; per tant, entenem que aquesta esmena enriqueix el primer punt. I en segon lloc, la resta, la Moció de Convergència i Unió, és una qüestió de matís; en tot cas, nosaltres parlàvem d'aplicar un pla de promoció, perquè enteníem que s'havia fet ben poc; vostès parlen de continuar potenciant i que el Govern està impulsant. És igual, acceptem l'esmena, entenem que hi ha coincidència bàsica en el diagnòstic i que, en tot cas, hi ha coincidència en el tractament, és a dir, la necessitat d'impulsar el sector de les telecomunicacions i, sobretot, de treballar conjuntament en favor d'aquest element simbòlic que representaria que la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions vingués a Catalunya.

I, per tant, moltes gràcies per les seves intervencions; acceptem les dues esmenes i, senyor president, moltes gràcies; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Passem ara, per tant, a votar el text de la Moció incorporant-hi les dues esmenes presentades. Prego a les senyores i senyors diputats que es posin en situació de votar.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i cinc minuts.